

ARANYPÁRDUC I.

Biróczky István

TARTALOMJEGYZÉK

1. Gondolatébresztőként.....	1
2. Előszó helyett.....	5
3. Ahogy kezdődött.....	13
4. Az utazás.....	38
5. Az élet ára.....	45
6. A hibernálás.....	56
7. Hatvan év múlva.....	61
8. Ugyanakkor máshol.....	80
9. A hajsza.....	90
10. A menekülés.....	115
11. Késői felfedezés.....	150
12. Hazafelé.....	171
13. Titkok árnyékában.....	179
14. Nehéz éjszakák.....	186
15. Vihar után.....	193
16. Egy angyal karjában.....	207
17. A nyomozás eredményei.....	225
18. Az elválás.....	230
19. Más vizeken hajózva.....	241
20. Kalandos Ázsia.....	255
21. Történnék még csodák.....	265
22. Galaxisszakadás.....	278
23. Föld fölött és föld alatt.....	284
24. Csillagok égen földön.....	300
25. A gyilkos összetűzés.....	308
26. Egy vulkán kialszik.....	319
27. A fogság.....	331
28. A boldogság földje.....	340
29. Szeret nem szeret.....	349
30. Csillagos problémák.....	361
31. Barátság és szerelem.....	366
32. Szindi.....	377
33. Újra Amerika.....	382
34. Lángoló elmék és lángoló szívek.....	394
35. Út az ismeretlenbe.....	403

36. Boldog nyár.....	405
37. A sziget.....	416
38. Hogyan tovább.....	425
39. Hát ez a párizsi divat.....	437
40. Tiltott gyász.....	446
41. Szerelmes szívek.....	455
42. A kastély titka.....	468
43. Csókszüret.....	478
44. Előítéletek csapdájában.....	486
45. Csalóka álom.....	493
46. Döntő elhatározás.....	499
47. Rózsák és tövisek.....	508
48. A szerelem Robinzonjai.....	517
49. Tündérszerelem.....	523
50. Öngyilkos menekülés.....	527
51. Az elsüllyedt hajó révbejutott utasai.....	543
52. El vagy vissza.....	551
53. Búcsú nélkül.....	558
54. Visszaszámlálás.....	568
55. Az elszakadás.....	578
56. Nincs még vége a mesének.....	597

AJÁNLÁS

Az Aranypárduc nehezen szorítható egyetlen műfaj keretei közé. Tudományos-fantasztikus történet, kalandregény és gondolati utazás egyszerre, amelyben a távoli világok és a technikai lehetőségek mögött mindvégig az ember marad a legfontosabb kérdés.

Biróczky István története nem hibátlan hősöket állít elénk. Szereplői szeretnek, tévednek, félnek, ragaszkodnak, megbocsátanak, és olykor saját döntéseik következményeivel kénytelenek szembenézni. A rendkívüli képességek és a kozmikus távlatok ezért nem veszik el a történet emberi léptékét, inkább felnagyítják azokat a kérdéseket, amelyekkel a hétköznapi életben is találkozunk: mit kezdünk a hatalommal, mennyit ér a tudás, meddig terjed a felelősségünk, és mi az, amit valóban érdemes megőriznünk.

A regény különös ereje a kíváncsiságában rejlik. Nem kész válaszokat akar kiosztani, hanem újabb és újabb kérdéseket tesz fel az emberről, a civilizációról, a világegyetemről és arról, vajon milyen jövőt teremtünk magunknak. Közben azonban nem feledkezik meg az érzelmekről sem: barátságról, szerelemről, együttérzésről, veszteségről és az egymáshoz fűződő kapcsolatainkról.

Az Aranypárduc ezért azoknak az olvasóknak ajánlható igazán, akik egy történettől nemcsak eseményeket várnak, hanem gondolatokat is. Akik szívesen időznek el egy-egy felvetés mellett, és nem bánják, ha a csillagok közé vezető út végül visszakanyarodik ahhoz a kérdéshez, amely talán minden másnál fontosabb: mitől maradunk emberek, bárhová is jutunk el.

Ezt a könyvet nem érdemes sietve olvasni. Érdemes hagyni, hogy meséljen.

Gondolatébresztőként

Miért pont az arany?

Az ember nagyon régóta vonzódik az aranyhoz. Ez az anyag az évszázadok folyamán a gazdagság jelképévé vált. Pedig valójában messze nem olyan nélkülözhetetlen, mint amekkora értéket tulajdonítunk neki. Mégis egy hatalom stabilitását még az 1900-as évek elején is aranytartalékaiban mérték. Az ember azért vonzódik hozzá, mert a Földön ritka, kis mennyiségben előforduló anyagnak számít. Pedig rengeteg olyan kémiai elem létezik, amelyből még kevesebb található bolygónkon, és az emberek többsége még csak nem is ismeri őket.

Mi is az igazi érték az ember számára?

Az ember mint intelligens élőlény számára a legfontosabb a víz és a szén,

kultúrlényként pedig az információ és az energia.

Szerencsére a Földön a víz és a szén nagy mennyiségben megtalálható. Az információéhségünk kielégítését szolgáló számítástechnikában nélkülözhetetlen szilíciumból ugyancsak bőségesen van.

Az ember már fejlődésének hajnalán megtanulta, hogyan nyerhet energiát az anyagból. Energiaéhségünk azonban mindent felülmúl. Még az arany iránti vonzódásunkat is. Bár egy időben azt gondoltuk, hogy energiából is végtelen mennyiség áll rendelkezésünkre. Ez részben igaz is, csakhoggy egyelőre nem állunk olyan fejlettségi szinten, hogy szabadon meríthessünk a végtelen energia kútjából.

Ezért ma még maradi módszerekkel, környezetünket terhelve – mondhatnám, lerombolva – igyekszünk egyre több energiát előállítani. Jelenleg pedig úgy

tűnik, nem is az a legfőbb problémánk, hogy kevés energiához jutunk, hanem az, hogy túl lassan.

Ahhoz, hogy az ember továbbléphessen fejlődésének következő lépcsőfokára, képesnek kellene lennünk sokkal rövidebb idő alatt, sokkal nagyobb mennyiségű energiát előállítani, mint amire jelenlegi nukleáris erőforrásaink képesek. A tudomány már nincs messze attól, hogy a maghasadás helyett fúzióval termelhessünk még több energiát, még gyorsabban. De még ez sem lenne elegendő ahhoz, hogy legyőzhessük legnagyobb korlátunkat: a teret és az időt. Vagyis kiléphessünk földhöz kötött létünkéből.

Régóta képesek vagyunk anyagból energiát előállítani, sőt ma már közvetlen anyagfelhasználás nélkül is tudunk energiához jutni. Bár tudjuk, hogy a folyamat visszafelé is működhetne, vagyis

energiából is lehetne anyagot létrehozni, ennek módja az ember számára ma még szinte elérhetetlennek tűnik.

Egykor talán eljutunk oda, hogy energiából célzottan anyagot tudunk szintetizálni, és korlátlan mennyiségű energiához juthatunk rendkívül rövid idő alatt, mindenféle káros mellékhatás nélkül. Ez az idő azonban jelenleg még nagyon távolinak látszik.

Addig viszont továbbra is imádhadjuk az elérhetetlen utáni vágyódásunk jelképét: a létünkhöz és fejlődésünkhöz valójában egyáltalán nem fontos aranyat.

Egyébként pedig van-e nagyobb érték az ember számára, mint a gondolatai, érzelmei, kötődései és kapcsolatai?

Előszó helyett

Azt hiszem, jó már az elején megmondani, hogy mikorra és milyen környezetbe helyezze a fantáziáját az olvasó, aki el akar indulni a következő történetben. Úgyis sokszor és sokféleképpen változik a helyszín, ahol a történet játszódik. 2020 körül járunk. A világ eszeveszett tempóban fejlődött az utóbbi évtizedekben. És ez a fejlődés – mint azt az olvasó is tudja – napjainkban is eszeveszett tempójú. Hát még 2020 környékén, amikor még jobban felgyorsul. Óriási természetes élőhelyek pusztulnak el a fejlődés meggondolatlan rohanása miatt. Hatalmas felhőkarcolók épülnek, és a gyönyörű tájak végleges pusztulását, elszennyeződését még az sem tudja megállítani, hogy a járműveknek már nincs füstje, a hatalmas gyáarak pedig

a föld alatt állítják elő modern termékeiket, és onnan árasztják el velük a világot. De ebben a világban is megtalálhatók még a hajdani boldog élet színterei. Még itt is van tiszta vizű tó, hatalmas ősi erdőség, bennük milliónyi futkosó állattal és milliónyi vidáman éneklő, a rá leselkedő veszélyt nem is érző madárkával.

Mégiscsak az égbolt az egyetlen, ahol évezredek óta semmi változás nem észlelhető. A horizont peremén, nyugaton bíborvörös koronával bukik le a Nap, aranyba öltöztetve környékét. A nagy bíborkorongon vízszintesen áthúzódó foszlány látható. Nyugodtan bele lehet nézni a Napba. Az égbolt kupolája mély szürkés-kék. A napkoronával szemben kószán összegyűródött felhők rózsalánggal égnek. A levegő tiszta, szinte beleharapna az ember. A fű buja, mélyzöld, a hatalmas fák egy pár méter

széles patakocska szélén terpeszkednek. A folyócska mentén még ott fekszenek, délutáni napozásukból ott feledkezve, a békák. Egy sün nagy komolyan ássa be magát a dús fű védelmébe. A levegő párás, telis-tele van szúnyogokkal. A Nap felé nézve nagy kesze-kusza majálisnak néz ki az egész erdő. Színes lepkék használják ki az esti időt önfeledt játszadozásukra. A madarak nagy része már elült a fák lombjának biztos rejtekében. A Nap rohamos gyorsasággal bukik le a horizont mögé, majd az éj szürke fátyla borul a finoman lüktető tájra. Nemsokára már csak a keleten összegyűrt felhők izzanak vörösen a szürke tájból. Az egyre sötétebb égen pedig mind sűrűbben jelennek meg az ég fénylő mécsesei, a csillagok, megvilágítva a Holdnak, az álmok és vágyak ragyogó bárkájának az ég éjjeli fekete bársonyköntösén átvezető útját.

De az égbolt álombirodalmából térjünk vissza a földre. Itt is vannak még, akik az öröknek hitt boldogságban élnek. Ugyanis ennek a gyönyörű erdőnek a közepén van egy nagy csónakázótó, a partján pedig egy hatalmas kastély őrködik a tó nyugalmán. A palota kizárólag nászutasok számára lett átalakítva szállodává. Valami tündéri vonzerővel őrzi régmúlt korok barokk varázsát. Innen szépen gondozott sugárutak vezetnek szét a buja természetességet árasztó erdőbe. Olyan ez a vidék ilyenkor este, mint egy Csipkerózsika álmát alvó óriási őspark. Az utak apró vörös kaviccsal vannak leszórva. Így tisztán lehet hallani a rajta közeledő fiatal pár lépteit. Ők még a csillagokra néznek, és a mennyekben élnek. Hiszik, hogy a boldogság örök, és nem várják meg, míg egy hullócsillag húz aranycsíkot az égre. Úgy érzik e nélkül is, teljesedik minden álmuk és vágyuk.

Egymás forró ölelése, úgy érzik elég védelem a környező világ minden zord támadása ellen. Nekik minden gyönyörű, nem is lenne szükségük erre a mesés tájra, mert ha látható lenne, sem abban gyönyörködnének. No persze az egy másik dolog, hogy lassanként már nem is látni belőle mást, csak nehezen kisejthető árnyékokat, és ezek is el-eltűnnek hosszabb-rövidebb időre az éjszakában, mikor egy felhő eltakarja a ragyogó holdat. Halkan mesélgetik egymásnak vágyaikat, és talán az sem véletlen, hogy ezek mind közös álmok és vágyak. Azt sem veszik észre, hogy a félhomályban az út menti padon egy öregember ül, és gyönyörködik szerelmükben. Ők csak az eget nézik, és keresgetik a csillagképeket.

- Ott a Nagy Göncöl – mondja a fiú. Vagy talán Nagymedve? Milyen érdekes neveket kaptak ezek a csillagképek. Mint egy indián törzsfőnök... Nagymedve.

Ezen aztán nagyot nevetnek. Nekik minden elég a nevetésre. Csak akkor fagy beléjük a kacaj, amikor a padon ülő aggastyán megszólal. A hangja mély, dörmögő. Lehet, hogy az ijedtség miatt, de a fiatal párnak érthetetlen is. Ahogy odanéznek, ahonnan a hang jött, és megpillantják a padon ülő öreget, majdnem elszaladnak ijedtükben. Különben úgy néz ki ez az összekuporodott emberke, mint ahogy a mesékben ábrázolják a gonosz, kis kócmóc manókat. Hosszú, lelógós, dús szakála van. A haja fésületlen, kócos. A rá-rásütő hold fényében az ősz haj meg-megcsillan. A szeme is csillog a sötétben, mint valami gonosz kísérteté. Pont szemben ül a holddal, ez adja neki ezt a különös megvilágítást.

- Ne féljeteK tőlem – szól a megriadó szerelmespár után. – Ne féljeteK... nem bántok én senkit. Ennek a gyönyörű

erdőnek vagyok az őre, én tartom
rendben. Csak azt akartam az előbb
kérdezni tőletek, hogy talán az
Aranypárducot keresitek az égen?

A fiatal pár értetlenül nézett egymásra,
ennek a különös névnek a hallatán.

- Nem tudjátok tán, hogy e hatalmas éji
birodalom legnagyobb égi őre az
Aranypárduc nevű csillagkép?

Mivel kérdésére nem kapott választ,
rövid hallgatás után újból megszólalt.

- Várjatok csak, majd én elmesélem az
Aranypárduc történetét. Ahogy a monda
tartja – folytatta az öreg – nem is olyan
régén, mármint ezeknek a kis
aranymécseseknek a korához nem is
régén, kezdődött a történet. Az égbolt
legnagyobb csillagképe még ilyen
formában nem volt megtalálható. A földi
időszámítás még, bár nem sokkal, de a
kétezredik év előtt járt.

A fiatal pár bár még egy kicsit bizalmatlanul, de leült a kis manóemberkével szemben, aki nagy átéléssel folytatta megkezdett meséjét.

Ahogy kezdődött

Gyönyörűen ragyogó nap nézett le Magyarországra, és ezen belül is egy kis Magyar tanyára. Ez a tanya lassan híressé vált az országban. Mégpedig egy furcsa ok miatt, ugyanis ez volt az ország utolsó tanyája. A nap úgy nézett le a Földre, mint az anya néz le egy fiára a sok közül. De valami különbség ebben az évben mégiscsak volt a megszokott napsütéstől. A tudomány azt mondta” a nap kisugárzásának mértéke nagyobb, mint általában, ezért süt jobban”. De a tanya lakói mind „tudták” hogy a nap azért néz tüzeesebben drága kisfiára, mert ez a kisgyermek egy évfordulóhoz érkezett. Ha nem is születésnap, mert azt még ez a vénülő anya sem tudja tán biztosra, hogy mikor is van fiának a születésnapja. De mégiscsak évforduló ez. Igen, az

időszámítás kezdete óta telt el 2000 év. Pontosabban még nem egészen, csak útban van az idő, e rohanó gyorsvonalat a 2000 felé. A nap a tanya körül gyönyörű környezetben találhatta magát, talán ezért is szerette ezt a helyet. A településnek csúfolt kis zug, mindössze nyolc házból állt ugyan, de gyönyörű fenyves, és tölgyes övezte. Sőt még egy kis mező is volt itt. Gyönyörű pázsitnak mondták volna a városiak, de az itt élő gyerekeknek csak mező volt, ahol játszhattak. A felnőtteknek pedig egyszerű haszontalan gizgazos. Úgyis csak azért hagyták meg, mert a gyerekek annyira szerettek ott játszani. A mező szélén volt egy kis pocsolya is. A gyerekek azt is felértékelték, tónak nevezték. Sokan úgy is mondták, hogy békás tó, ugyanis sok-sok béka választotta lakhelyéül ezt a kis „komfortos tavat”. Volt ugyanis rajt „öböl, zátony, sziget, és

mellette egy delta torkolatú folyam”. Hegyek is voltak a környéken, vagy legalább is ennek nevezték ezeket a kis dombokat az itt lakók. Ezeken nagy hógolyócsatákat szoktak rendezni a gyerekek. Akik tudtak síeltek, mások szánkóztak. A „tavat” is sok mindenre lehetett használni. Télen jó kori pálya volt, nyáron pedig uszoda, vagy csónakázótó. Bár „csónak” ami ugyancsak egy kis elfogultsággal volt csónaknak mondható, ugyanis a gyerekek csinálták maguknak egy-két szülő segítségével, szóval a csónak csak forgolódni tudott rajt jóformán. A házak után ítélve viszont a tanya egyáltalán nem nézett ki tanyának. Ugyanis minden egyes kis palota egyemeletes volt, és ott díszelgett a tetején a TV antennák egész garmada. Hogy honnan kaptak áramot? Erre a legkönnyebb válaszolni. Azon a módon, amin a legtöbb város is. Ugyanis a villanyt

már régen bevezették a tanyára, és ugyanúgy jól tudták használni a legmodernebb villamos használati és szórakoztató eszközöket, mint az autóikat is, ami ugyancsak minden háznál megtalálható volt, mivel a legjobb közút hálózatba is be voltak kapcsolva. Hogy miért nem mondtam eddig a falucska nevét? Hát csak azért nem, mert nincs is neve. Régebben viccesen Bagolyfalvának nevezték, mert igencsak sokszor lehetett a bagolynak az énekét errefelé hallani. De lassan ez is lekopott róla. Ha levelet írtak ide valahonnan, csak azt írták a településnév helyére: Tanya. Ennek ellenére egy kis gúnyneve mégis volt. New York-nak csúfolták. Pedig valami hasonlóság mégiscsak volt a kettő között, mivel itt is létfontosságú volt az autó. Az itt lakók autóval vitték a gyerekeiket a városban lévő iskolába, és munkahelyükre is kocsival mentek.

Luxus volt ez a vidék, sok máshol élő álomvilága. Volt itt minden, amit ember kedvelhet, szerethet. Élt a környéken sokféle állat, és még története, történelme is volt ennek a környéknek. Sokan gondolkoztak rajt, hogy mikor épülhetett, a tanyáról jó időben tisztán látható, roskadozó és haldokló óriás, egy régi romvár. Itt a tatárjárás idején is éltek, vélték tudni néhányan.

No de távolodjunk egy kicsit el a tanyától és keressük, hogy mit is néz oly mosolyogva az öreg nap. Mit? Talán kit. Egy tizennégy év körüli legényke siet perzselő örömmel az arcán hazafelé. Valami nagy dolog történhetett, hogy lábon hozta haza. Meg különben is az arca, mely általában olyan, mint a fal, most úgy ég, mint egy olajfáklya. Egyébként az öltözete megszokott, semmi kirívó nincs rajta. Szürke nadrág, világoskék rövidújas ing. Magas növésű

fiú. Haja gesztenyeszínű és göndör, lányosan hosszú. Szemében, ami egyébként barna, most valami furcsa boldog csillogás látható. Kezében könnyű kézitáskát lóbál. Egyre közeledik a tanya felé, és lassan a házak közül is felismerhetővé válik. Igen. Ő az egyik rendes tanyai család fia Ádám. Egyébként az ő korosztályában a legjobb tanuló a városban. Csak egy baj van... hogy igen beteges, a kitűnő környezet ellenére. - Valami furcsa, az idegrendszerrel kapcsolatos betegsége van – mondják az orvosok. De hogy mi, azt a modern orvostudomány ellenére sem tudják. Vagy egyre inkább úgy néz ki, hogy nem akarják megmondani.

Mikor a fiú beért a tanyára, már messziről farkát csóválva futott feléje egy közepes méretű, fekete-fehér foltos, bolyhos szőrű kutya. Csak korcs, de a fiú nagyon szereti. Azt mondja, hogy az

egyetlen barátja. A kutya körül ugrálta gazdáját, és megnyalogatta a kezét, így üdvözölte. Vidáman mintha ő már tudná is mi az a fontos dolog, ami lábon hozta haza a gazdit.

-Szia Szulikám – üdvözölte vissza a fiú – tudod, milyen boldog vagyok.

Persze hogy tudta, hisz láthatta gazdáján, csak azt nem tudta, hogy miért boldog. De rövidesen az is kiderült.

- Jövőre mi megyünk világkörüli útra fél évre, – de rögtön el is szomorodott – alighanem nem megyek el, mert akkor... mi lesz veled itt egyedül. Egyedül elpusztulnál. Nem megyek el.

Hogy hogyan lehet az, hogy Magyarországról világkörüli útra mehet valaki ingyen, még hozzá fél évre? Ez is könnyen megmagyarázható. A 2000. Évfordulót nem csak a napanyó akarta szebbé tenni azzal, hogy fényesebben ragyogott, hanem az emberek is

megpróbálták szebbíteni az ezredfordulót. Akkortájt minden lelkesebben dolgozott, olyan gazdasági és politikai nehézségek oldódtak meg egy csapásra egész világszerte, amiket eddig évtizedek során nem tudtak helyreállítani. Akkor nem haragudott senki – senkire. Vagy legalább is eltette a haragot, és a bosszút egy kis idővel későbbre. Az addig ellenséges országok és hatalmak megszüntették a határincidenseket, befagyasztották a fegyverkezési hajszát, és abbahagyták az egymás elleni provokációkat. Az addigi kutya-macska barátság igazi barátsággá alakult közöttük. Vagy legalábbis, képesek voltak ennek legalább egy-két éves biztosítására. Az emberek azt mondták, lehet, hogy még a végén tényleg megbarátkoznak. Na persze voltak olyanok is, akik féltek, hogy a felgyülemlett bosszú majd egyszerre tör

ki. Hát ebbe a világ megbékélési mozgalomba beletartozott az is, hogy az összes ország beleegyezett egy közös szervezésű világ körüli út lebonyolítására. No, ebbe esett bele a mi hősünk és családja is.

De nézzük csak, közben Ádám elérte a házukat. A kutya hangos és csapongó csaholással jelezte a bentieknek, hogy „megérkeztünk, gyertek, nézzetek már ki!”

Bentről alig hallható zaj szűrődött ki, úgy látszik észrevették, hogy a házőrző lármázik, és valaki jött kifelé, hogy megnézzze mi történt. A Szuli is elhallgatott. Az ajtó tétován nyílt, úgy mintha hosszan gondolkozna a bent lévő, hogy ki lehet az, és érdemes-e kinyitni az ajtót. Amikor az ajtó mégis teljesen kitárult, bentről egy mosolygós, húsz év körüli, világosbarna hajú lány kukkantott ki. A fiú nővére. Ő már nem lakott ott,

mivel a munkahelye a közeli városban volt, és bármikor szükség lehetett rá, mivel ápolónő volt. A munkahely biztosított neki a városban lakást. Most is csak rövid szabadságon lehetett otthon. Tankönyvvvel a kezében jött ki, de hamarosan útjára bocsátotta a könyvét, az előszobai asztalra dobva, mikor megismerte az öccsét.

-Szia – ment feléje, kitárt karral –
hogyhogy gyalog jöttél?

- Helló – köszönti a srác is, és egy cuppanós puszit nyom nővére arcára. –
Ma előbb jöhettünk el, mert hallottuk a rádióban, hogy mi mehetünk arra a világtúrára.

- Miféle világtúrára? – kérdezte a lány.

- Hát tudod, amiről az újságok is írtak...
tudod, ami jövőre lesz.

Bár a lány nem vált a hír hallatán olyan csapongóvá, mint amilyen az öccse volt az előbb, de azért látszott, hogy ő is örül.

- Hű az csuda jó lesz. És ezért engedtek el?

- Igen. Nem hallottad a rádióban mikor bementék?

- Nem.

De addig már be is értek a konyhába.

- Anyuék hol vannak... és te, hogyhogy itt vagy? – kérdezte Ádám a nővérét.

- Én is csak most jöttem... Biztos elmentek a városba... különben nem sokáig maradok, csak három nap szabadságot kaptam.

Kintről megint a Szuli vidám csaholása hallatszott. A két fiatal a konyha ablakon keresztül látta, hogy a szüleik jöttek meg, és a kutya őket üdvözli. Mindketten elbújtak, hogy meglepjék őket. Mikor a szülők beléptek, már azon meglepődtek, hogy nyitva az ajtó, de nem volt idejük gondolkozni rajt, hogy vajon bezárták – e mikor elmentek, mert egyszerre hangzott fel a rejtekhelyeikről előlépő gyerekek

köszönése. Hirtelen levegőt sem kaptak az ijedtségtől, meg persze a meglepettségtől.

- Szevasztok. Na, mesélj, hogyhogy itthon vagy – kérdezte a lányát az apa.

A lány gyors kisbeszámolót tartott.

Utána az anya előre vette a kezét, amit egész eddig a háta mögött tartott, benne egy magnókazetta volt.

-A szomszédék hívtak át bennünket, hogy hallottuk-e ezt – és kicsivel feljebb emelte kezében a kazettát.

- Akkor már ti is tudjátok? Kiáltott Ádám – rögtön kitalálva, hogy mi is lehet a szalagon.

- Na, elmegyünk? – Kérdezte az anya, és közben berakta a kazettát a magnóba, aztán be is kapcsolta.

A fiú szólalt meg legelőször, miközben a magnó mondta a rádióhírdetést.

- Nem tudunk elmenni, mert akkor mi lesz itthon a Szulival?

-Ó hát azt átvisszük a szomszédba, addig biztosan szívesen etetik.

A srác úgy nézett ki, mintha ez némiképp megnyugtatta volna, de belül mégis gondolkozott... mit lehetne tenni.

- Ezt az utazást nem lehet eltolni egy kutya miatt – szólalt meg újból Ádám bácsi.

Így nevezték a környéken az öregedés jeleit magán még nem hordó férfit. Haja sötét, arca sima volt, bár ötven év körül járt. Az anya őszülő, rövid egyenes hajú, kedves mosolygós kinézetű negyvennyolc éves asszony volt. Nem volt munkahelye, a házimunka volt a dolga, elég ritkaság volt ez akkortájt, de hát a tanyán több volt a házimunka akkor is, mint bárhol máshol. A férfi nem messze dolgozott attól az iskolától, ahol a fia is tanult. A munkahelye egy húsfeldolgozóban volt. Ebben az üzemben a húst félkész állapotra készítették, és kőkeménnyé

fagyasztották. Így felkészültek esetleges szűkebb, rosszabb húshozamú évekre is. Csak az itt felesleges, és tökéletesen nem tárolható húsokat használták azonnal el. Aznap öt órás munkanapja volt, így hamarabb hazamehetett, mint az általában megszokott volt.

Azon a napon sokáig tartott az álmodozás, a mesésnek ígérkező kirándulás körül. Mindenki elmesélte, hogy ő mit szeretne a legjobban megnézni, no meg hogy ide meg oda biztosan elkerülnek a körutazás alkalmával. Mindannyian tágra nyitott szemekkel és lángoló szívvel figyelték este a televíziót, amikor bemondta a hírekben, hogy az ő családjuk megy Magyarországról. Na meg még két család, de ezt már egyikük sem hallotta, csak a saját örömmel voltak elfoglalva. Az apa ötletére, aki egyébként nagyon ritkán nézett tévét, mert azt mondta, ez a

technikai fejlődés átká, és csak mérgezi az embereket, megvárták a televízió híradó második kiadását is, hogy megint hallgathassák a nagy hírt. Másnap a szomszédok és a munkatársak mind-mind gratuláltak, bár mindenki jobb szerette volna, ha saját magát mondhatja szerencsésnek. Egy ember volt azonban, aki ezt igencsak érezhetően ki is mutatta. Hogy ki volt ez az ember? Hát elég meglepő, de a fiú egyik tanára. Igen... pont egy olyan egyén, akin nem szabadna, hogy érezhető legyen kívülről bármilyen belső érzése, nemhogy a legrosszabb érzések, így a gyűlölet, az utálat, vagy a legtöbb emberi gonoszság szülőanyja: az irigység. Igen kedves olvasóm... azt hiszem, sőt biztosra mondom, hogy megtalálja minden ember a környezetében, sőt saját magában is nyomát ennek a sok kegyetlenséget szülő érzésnek. Nem. Nem túlzás, az irigység

elsősorban a kegyetlenség, a kegyetlenkedés táptalaja. A történelemben ezer meg ezer példája van ennek. No de ne mennyünk ilyen messzire, hiszen az is kegyetlenség, amit ez a „tanár” művelt ezzel az egyébként úgyszólván beteges fiúval. Az iskolaidő egész ideje alatt, amikor csak tehetett, az volt minden gondja, hogy Ádám leplezetlen jókedvét elrontani próbálja.

- Nem érdemes neked elmenni arra a hosszú útra. Ha elmész, te azt úgysem bírod ki – mondta a fiúnak. Mikor látta, hogy ezzel nem ér el eredményt, és nem tudja elrontani a fiúcska kedvét, más eredményesebbnek remélt témát keresett, és azzal húzta a „tanítványát”, hogy ha elmennek, a kutyát... mármint a Szulit... nem vihetik magukkal, és így az el fog pusztulni. Miért nyúlt pont ehhez a gyerekes témához? Azért mert a Szuli volt a fiú legjobb barátja, és ezt mindenki

tudta is. A hatás nagyobb volt az előzőnél, de az öröm még mindig elnyomta Ádámban az aggodalmat.

A nagyszerű utazáson résztvevők kisorsolása után, még néhány hónap várakozási időt szabott a rendezőbizottság, mire teljesen készen lesznek az utazás feltételei. Az elkövetkező idő egyhangúan, mondhatnám monotonon telt el. Minden nap majdnem teljesen egyforma volt. Mindig a nagy kirándulás volt a téma. Ezt a feszült hangulatot csak a két hét és három nap múlva érkező ajánlott levél törte meg, amelyben a világkörüli út résztvevőit a fővárosba, egy indulás előtti megbeszélésre hívták. A postás úgy hozta ezt a levelet, hogy mire a címzetthez ért, már az egész környék tudta, hogy a szerencsés család ajánlott levelet kapott a kirándulás miatt. Mégsem ebben volt a legnagyobb furcsaság, ahogy a postás

hozta, persze az sem volt mindennapi, hanem abban, ahogy a családfő átvette. Ugyanis szinte kikapta a postás kezéből a borítékot.

A postás úgy ért a ház elé, hogy már rég a kezében lengette „a” levelet.

Öreg nyugdíjas ember volt. Ahogy mondani szokta... csak azért hordja a leveleket, táviratokat, hogy ne unatkozzon. Eredetileg egyáltalán nem volt ez a szakmája. Építészmérnök volt valamikor. Saját maga nagyon haragudott, ha valaki postásnak nevezte. A mérnökúr megszólítást sem szerette. Az tetszett neki a legjobban, ha a nevén szólították. A keresztnéve Józsi volt, hogy milyen Józsi nem érdekes, vagy jobb, ha bevallom nem is tudom a családi nevét. Visszatérve az előbbire, bár nem szerette a mérnökúr megszólítást - Ó ezek a rangok – szabadkozott mindig, de mégis

valami boldog öröm sugárzott rajta, ha így szólították.

Később derült csak ki, hogy a levél csak egy felszólítás. Ugyanis nem az indulás pontos időpontját közölte, hanem egy felhívás volt, hogy a körút résztvevői jelenjenek meg a vállalkozás magyarországi intézőbizottságán, hogy az indulás pontos időpontjáról és feltételeiről értesíthessék az érdeklődőket.

A megadott időpontban ott is voltak, ahova az intézőbizottság a levélben hívta őket. A bizottság székhelye a Kulturális és Turisztikai Hivatal egyik épülete volt. Belépve hamarosan feltűnt nekik, hogy túlságosan sok elegánsan fölöltözött ember kevereg össze-vissza. A férfi meg is jegyezte

- Mi az most az egész ország utazni fog. Ha ez mind egyszerre akar utazni, akkor

előbb egy repülőgépgyárat kell alapítanunk, hogy legyen mivel repülni.

- Na, hallgass már – csitította a felesége – mert még kirúgnak, és úgy fogunk repülni. Még valami huligánnak néznek.

- Miért úgy nézek én ki, mint egy század eleji csavargó? – És megigazította a nyakkendőjét, csak úgy teljesen fölöslegesen, mert azelőtt jobban állt, mint ezután, de kétségtelen bizonyítékaként eleganciájának.

Végül is a hangosbemondó igazította el őket, amit egyébként csak később vettek észre. Egy női hang hívta föl az érdeklődők figyelmét, hogy a vámügyeket rendező osztály, hármasszámú fogadótermében kerül sor a szóban forgó utazás körülményeinek megbeszélésére. Csak azért vették ezt a felhívást később észre, mert a hangosbemondó erősen recsegve közölte

ezt az eligazítást. De előbb-utóbb mégiscsak bekerültek az említett terembe.

Ott rövid, inkább csak formalitásszerű ünnepség után, rátértek a fontosabb dolgok megbeszélésére.

Egy kopaszodó, vöröses hajú, kiöltözött úriember, mint bemutatkozott, az utazás magyarországi vezetője, beszélt az eltervezett útról, az ügy érdekében felhasznált anyagi ráfordításokról. A szóban forgó család végül is csak hallgató volt a sok szponzor, és szakember között. Nem is kérdeztek tőlük semmit, sőt nem is közöltek velük túl sok mindent, inkább csak egymás között vitatkoztak erről meg arról. A végén aztán az előbb említett úr, az elnökség vezetője, közölte az érintettekkel a pontos részleteket.

- Tisztelt vendégeink, mint önök is észrevették, itt most tudatosan önök előtt döntöttünk az utazás egyes részleteiről. Az elhangzott vitában úgy döntöttünk,

hogy a nemzetközi világjáráson az elejétől kezdve részt veszünk, és nem csak úgy, ahogy eddig terveztük, hogy csak Magyarországtól tartunk a nemzetközi csapattal.

Közölte még a férfi, hogy az út sorsolás alapján az Amerikai Egyesült Államok fővárosából, Washingtonból indul Július másodikán. Ennek megfelelően egy külön jeggyel repülnek a résztvevők a menetrend szerinti járaton, Június 29-én az indulás helyszínéig.

- Tisztelt nyerteseink, az úton teljes mértékben gondoskodunk kényelmükről, és a jó szórakozásukról, ezért csak a legfontosabb személyes holmijukat hozzák magukkal – fejezte volna be a beszédét az elnök. Azért csak volna, mert mindenki nagy meglepetésére, az eddig csöndben maradt fiúcska, gyerekes udvariatlansággal kiabált bele a beszédbe.

- Nekem van egy kutyám... tessék mondani, ugye az is lehet személyes holmi? Ugye vihetjük magunkkal őt is?

A fiú belekiabálása mindenkit nevetésre ingerelt, de a válasz mégis az volt a végén, hogy „az lehetetlen kisfiam.”

- Nagyon nagyra tartom a bátorságodat, hogy bele mertél szólni a saját érdekedben. Mindig ilyen ember maradj, célratörő és egyenes... akkor biztos nagyon sokra viszed az életben. De amit kérsz az egészségügyi szempontból sajnos lehetetlen. Ugye megérted ezt? - leguggolt az egyébként magas növésű srác mellé, mint óvó néni szokott a hasra esett és bömbölő kicsi gyerekek mellé, hogy megvigasztalja azokat. Így úgy kellett a széken ülő fiúra felnéznie. – És az úton lehetetlen lenne mindenhova magaddal vinni. Ugye megérted, hogy a nemzetközi szabályokat nem rúghatjuk fel?

Ez nem volt megnyugtató a fiú számára, olyannyira nem, hogy egész ki is ábrándult, még a kirándulás gondolatából is. De nem volt mit tenni, bele kellett egyezni a nemzetközi szabályokba.

Miután haza mentek a megbeszélésről, már nagyon gyorsan telt az idő. Mindenki el volt foglalva a „személyes” tárgyak elrakodásával. Mindent megmozgattak, amit csak egy kicsit is személyes tárgynak lehetett nevezni. A végén már két nappal előre felutaztak a fővárosba, három nagy bőröndjükkel, hogy véletlenül le ne késsék a repülőgépet. Elutazásukkor a tanyasiak egész csoportja búcsúztatta őket, és még hosszú ideig integettek a távolodó autó után. Mégis a Szuli sajnálta a legjobban, egyre távolodó gazdáit, mintha tudta volna, hogy most látja őket utoljára.

Budapestre érve az Interturiszt szállodájában szálltak meg, és hátra lévő

idejükben mivel más tenni valójuk nem volt, és semmittevással az idő nagyon nehezen telik, végignézték a főváros nevezetességeit, már amennyire idegenvezető nélkül ez lehetséges.

Számukra már megkezdődött a nagy kirándulás. Még jó is, mert mint látni fogjuk, nemsokára vége szakad ennek az útnak, de pont ez által fog indulni nekik, egy még nagyobb, már nem eltervezett kaland.

4.

Az utazás

A hatalmas gépmadár óriási motorja, nagy morajjal indította előbb lassan, majd egyre gyorsulva a gépet. De ebből a bent ülők már semmit sem hallottak. Ezek között az utasok között ült hősünk, és családja is. A repülő ablakait a felszállás pillanata előtt elsötétítette egy automatikus berendezés. Ez azért volt, hogy az utasok esetleges szédülését kiküszöböljék. Ez idő alatt bemutatkozott a repülőgép személyzete, köszöntve az utasokat.

Mire ennek vége volt, a gépmadár már teljes sebességgel száguldott Washington felé.

Az utasok ezután már elhagyhatták helyeiket, hogy az elkövetkező húsz órát

olyan környezetben töltsék el ezen a luxus óriáson, amilyenben csak akarják. Volt a gépen moziterem, bár, étkezde, társalgó. Itt tényleg minden megtalálható volt, amit csak szem és száj megkívánhatott. Az üléstámlákba beépített televíziók a világ minden nagyobb televíziócsatornáját tudták fogni. Aki viszont úgy óhajtotta, most már nyugodtan kinézhetett az ablakon, és gyönyörködhetett a repülő alatt rohanva suhanó tájban. A gép azt a luxust is megadta, hogy a lehető legszebb táj fölött repült el, és nem is túl magasan, hogy fentről még látható legyen a gyönyörű vidék.

A fedélzeten a lehető legnagyobb rendben folyt minden. Vidáman telt az idő. Ádám és családja egy régi humoros filmet nézett, miután már „elfáradtak” a az ablakon keresztül elsuhanó táj csodálásában.

- Soha nem gondoltam volna, hogy egy repülőn ennyi módja van az idő eltöltésének – mondta az apa.

A film már régóta ment, mikor bekapcsolódtak a nézésébe. De ez nem jelentett nagy kiesést, ugyanis ezeknek a filmeknek mondanivalójuk majdnem semmi sincs, a fő, hogy nevetni lehet rajtuk. A vidám kacagás majdnem egy másodpercre sem szakadt meg. Ezt biztosították a vásznon, a csetlő-botló, szerencsétlenkedő komikusok.

Az egész társaság nevetett, csupán főhősünk arca volt komoly, a sok humoros jelenet ellenére. A nővére vette észre rajta a furcsa komorságot.

- Neked nem tetszik, hogy nem nevetsz?
– kérdezte, és közben is alig tudta a kacagást visszafojtani.

- Csak nem a Szuli miatt bánkódsz –
fűzte hozzá az apa – az már rég el is

felejtett bennünket, és vidáman ugrándozik valahol a mezőn.

Ádámnak a szemei sem mozdultak, és egész teste is merev, mozdulatlan maradt, és amikor megpróbálták kicsit meglökni, a teste úgy vágódott be a székek közé, mintha halott lett volna.

- Jézusom! – sikoltott fel valaki a teremben – ott az a fiú elájult, vagy talán meg is halt.

Egyszeriben megszakadt a kacagás, és az emberek különböző rémült szavakat kiabáltak. Egy férfi kiment az elsötétített teremből orvosért. Nemsokára a filmnek is félbeszakadt, és pislogva felkapcsolódtak a neonok is, melyek erős fénnel árasztották el a helyiséget, kísérteties hatást adva a sok rémült arcnak. Egyesek, akik nemrég még dicsérték a luxus kiszolgálást, most már méltatlankodtak.

- Hol az az orvos... Mi lesz már az orvossal... Micsoda dolog ez, itt az utas akár meg is halhat, mire az orvos odaér, ahol szükség van rá...- ilyen, és hasonló mondatok repkedtek a levegőben.

A hangszórókból, amik nemrég még a kellemes zenét árasztották, egy minden utas által rettegett mondat hangzott fel.

- Kérjük utasainkat, őrizték meg nyugalmukat, az orvos nemsokára a helyszínre fog érkezni.

Valóban pár másodperc múlva megérkezett az orvos és két ápoló egy hordággal. A fiút, aki már egészen ellilult, és az előbbi merevséggel szemben görcsösen rángatózott, kivitték a teremből, be a repülő kis orvosi szobájába.

A vetítő teremből lassanként szétszéledt a megrémült nép, visszaültek a helyeikre és már ott is, töltötték a még hátra lévő párórányi légi utat. Mindenki

csak a szomorú eseményről tudott beszélni. Ez az esemény elrontotta minden utas hangulatát.

Az orvosi szoba előtti kis várótermet, ahol a fiú hozzátartozói várták könnyes szemekkel, a rosszullét következményeit, szinte betöltötte a halál baljós közelsége. A teremben csak egy kis lámpa égett, nagy árnyékot vetve a kabin falára. Kis idő elteltével egy komor, öreg orvos lépett ki a szoba ajtaján. Arca kifejezéstartalan volt, mégis elég magyarázattal szolgált ahhoz, hogy a család érezhesse, hogy ez a fehérköpenyes úriember nem jó hírt fog közölni, és elég volt ahhoz is ez a rezzenéstelen arc, hogy az egész család egyszerre kezdje el siratni a fiút. A doktor megállt az ajtóban, és csak utána kezdett el beszélni.

- Sajnálom, de a fiuk állapota válságos. Valami számomra ismeretlen idegroham kerítette hatalmába. Fájt ezt mondanom,

de már nem köztünk él. Nagyon sajnálom, nem tudok semmit tenni érte. Ha talán majd Washingtonba érünk... Esetleg egy ideggyógyászati klinika professzora... Reméljük, hogy kibírja addig. Már intézkedtünk, hogy csináljanak neki egy klinikán helyet.

A férfi mintha magát érezte volna vétkesnek a történetekért, úgy hátrált vissza lassan.

Nagyon hosszú időbe telt, mire el tudták helyezni egyik klinikára a beteget a leszállás után, és ott is csak, mint a nagy utazás egyik résztvevőjét.

Az élet ára

Az óriási hodályszerű műtőtermet erős, szinte vakító fehér fény árasztotta el. Középen egy merev alak feküdt, egy hosszú lábakon álló műtőasztalon. Az asztal körül a lehető legmodernebb műszerek egész halmaza volt megtalálható. Mellettük tíz-tizenkét fehérköpenyes orvos állt, az elkövetkező műtét előkészítését végezve. A terem halk, szinte észrevehetetlen morajlás hatotta át. A műtő fotocellás ajtaja hirtelen surranásszerű hanggal kettényílt, és mögötte egy fiatal orvos jelent meg, a klinika főorvosa.

- Professzor úr, a műtetre felkészítettük az alanyt – hangzott valakinek a hangja a középben állók közül.

- Helyes

A fiatal professzor arcát szinte érthetetlené, vakító golyóvá formálta a ráeső erős fény.

A műtéthez a szokásos beöltözködésre nem volt szükség, az egyik kolléga megnyomott egy gombot, mire a műtőasztalra, hatalmas üvegbúra borult, halk zajjal, hermetikusan elzárva a pácienszt a külvilágtól. Felülről egy mikrohullámú készülék halkan zizegve árasztotta hullámait az üvegekabinba. A szerkezetek a benti elzárt világ teljes csíráatlanítását elvégezték. Az asztalon fekvő fiatalember teste, vékony ruhával volt leterítve, arcán lélegeztető készülék. Szeme csukva volt, egyetlen porcikája sem mozdult. Teljes mértékben halottnak tűnt. A magasra emelt műtőasztalon fekvő test alól két kézhez hasonló robotkar nyúlt ki. Ez a két kar egyszerre életre kapott, amikor a fiatal professzor a kezére húzta a manipulátor másik oldalán lévő

kesztyűket. A műtét azonban nem indult meg, még várniuk kellett a műtő kielemező komputerének véleményére. A komputer az ellenőrző, átvilágító sugarak által szerzett információkat dolgozta fel, és tárolt adatbázisával összevetve értékelte a fiú idegrendszerét az egész testen. A komputer tároló korongja gyorsan forgott előre-hátra, keresve a szükséges információkat. Az orvosok feszült figyelemmel néztek az újra meg újra elinduló korongra. A számítógép kijelző monitorán megjelent egy adathalmaz, utána újra eltűnt, majd megint megjelent és eltűnt. A fiú idegrendszere annyira instabil volt, hogy a komputer nem tudott állandó véleményt adni.

A számítógépre nem sokat adhatunk, sajnos talán még annyit sem tud, mint mi – állapította meg a professzor.

Egyik segítő egy másik számítógéphez lépett, és négy-öt gomb lenyomásával

megpróbálta megkeresni azt, hogy a világban van-e olyan szaktekintély, akivel érdemes lenne felvenni a kapcsolatot, a furcsa betegség gyógyításának lehetősége érdekében. A gép némi keresgélés után sajnálatos eredményt közölt a teremben várakozó professzorok számára. A helyzet az volt, hogy a földön abban a pillanatban senki nem merte volna vállalni, hogy eredményes műtétet tud végrehajtani a fiúcskán. A gép egyetlen szóban válaszolt a lehetőséget megadva. Piros, nagy, nyomtatott betűkkel írta a kijelző monitorjára ezt a szót HIBERNÁLÁS.

A hosszú váróterem túlsó végéből halk sírás zaja szivárgott a műtő ajtaján kilépő professzor fülébe. A fájló anyaszív érezte a kilépő férfi szomorú, megadó tekintetén, hogy a fiú megmentésére nem nagy a remény. Az apa keményebb anyagból volt gyúrva. Szemének a sarkában ott

csillogott a könny, de csendesen, az ablak felé fordulva, komor, zord tekintettel bámult ki az utcára. A huszonötödik emeleten voltak. A nagyváros hatalmas utcáin óriási volt a forgalom, nagy kavargó, tarka kavalkádot alkotva a fentről szemlélődőnek. A panoráma ablakon kinézve tisztán látható volt a kolosszális város legközelebbi, és néhány egészen távoli része is. Amerre a szem ellátott, mindenfelé gigantikus felhőkarcolók nyúltak az ég azúrkék tengerében úszkáló bárányszerű felhők közé. A nap most is ugyanolyan ragyogó kacajjal nézett a földre, mint nemrég, mikor a boldogság bódító édes játékát láthatta, a tanyán élő kis család minden tagján. De hol van már az a család, hol van már az a féktelen öröm, és hol van az a tündérfátyolként lebegő napsugár. Sem ebből, sem az utcákon hangyaként futkosó emberekből és kocsikból nem

látott a férfi semmit, csak bámult a sötét
semmibe. Néha bele-bele villantak a
pokoli kábulatába a régi boldog
pillanatok. A szívének
összefacsarodásától hallucinációi voltak.
Egy hatalmas domboldalt látott, amit
ragyogóan csillogó fehérre tett, a ráömlő
igazgyöngyök mérhetetlenül nagy
tömege. Azután látta benne szaladni a
kisfiát, ahogy boldogan viháncol, lefelé
futva a domboldalon, és lehajolva belekap
a földet vastagon eltakaró igazgyöngybe.
Mire feldobta, már a szélben eszeveszett
tarka táncot járó hópelyhek hullottak
vissza a földre, és az egész vidéket is
vakító fénnel csillogó hó fedte. Aztán
látta, hogy a fiát a tanya közelében lévő
kis tavacskán úszni tanította. Látta, hogy
milyen ügyetlenül kapálózott először a
számára még ismeretlen közegben. Aztán
fájdalmas képek villantak át az agyán. Ott
érezte magát az utcán, mikor először jött

a fiára az epilepsziás rohamhoz hasonlító betegség. „Nem epilepszia” – mondták az orvosok – az agy és a test gyors, megengedhetetlenül gyors fejlődéséből adódhat ez a roham. – De akkor is ugyanazokat az arcokat látta, azt az értelmetlen és homályos tekintetet, mint ami most hirtelen az agyába villant. Érezte, hogy ez már nem lidérc. Valóság. A fiatal professzor fogta meg a vállát hátulról, belenézve a hátraforduló kifejezéstelen, meglepődő arcba. Angolul szólt a fiatal orvos a férfir. De, bár az kitűnően beszélt angolul, egy szót sem értett az egészből, hogy” ez a buta tekintetű fehérköpenyes, mit is akarhat tőle”. Az arca egészen eltorzult a gondolkozásba, hogy most mi is történhet vele. A fiatal prof közben elment, és kis idő múlva egy magyar tolmáccsal tért vissza.

- Uram ne haragudjon, hogy megzavarjuk, de úgy vélem egyszer úgyis túl kell esni rajt, hogy megmondjuk. Legmélyebb sajnálatunkra, de a fián a mai tudomány állása szerint, nem tudunk segíteni.

Az anya még mindig mintha szinte semmit sem értene az egészszből, ugyanolyan zokogással siratta, lányával összeborulva a fiát. A tolmács újból megszólalt, ahogy a professzor elmondta újabb néhány mondatát, de eddigre már az apa szeméből is kiszökött az ott rejtőzködő hízott könnycsepp, végiggurulva a szinte sárgává sápadt merev arcon.

- De van egy lehetőség a megmentésére, csak ez sajnos úgy gondolom nem túlzottan nagy vigasz az önök számára.

- Mi az a lehetőség, ami minket mégsem vigasztal? Ilyen nincs. – szólalt meg a zokogó anya.

- A hibernálás. A fia életfolyamatait le kell állítani, és csak akkor felébreszteni, amikor már annyira előrehaladott a tudomány, hogy a gyógyítása már nem ütközik akadályba. De ez sajnos a mi nézeteink szerint olyan soká is eltarthat, hogy a gyógyulásában önök már nem örülhetnek vele együtt. Sőt arra sincs garancia, hogy a felébredő fiatalember meg tud élni a hosszú idő alatt átformálódott világban, minden ismerőstől, szeretteitől az idő gonosz és leszakíthatatlan vaszárával elzárva. Gondolják el, hogyan éreznék magukat, ha valami különös gépezettel visszavinnék önöket, mondjuk csak száz évvel az időben. Valószínű, hogy nem lenne fenékgig tejföl az életük abban a korban. Körülbelül ugyanilyen rossz érzés lehet egy száz évvel előrehaladottabb civilizációba beleébredni. Persze ezek csak

feltételezések. A döntés az önöké, mert a beteg sajnos nem tud dönteni saját sorsa felett. És sajnos úgy gondolom, minden pillanattal közelebb kerül a halál sötét árnyékbirodalmához.

Ezek a kíméletlen szavak újból sírásra készítették az anyát.

- Döntöttem. – szólt az apa – ha úgyis minden áron nekünk kell dönteni. És azt hiszem, mindannyian úgy találjuk legjobbnak, ha vállaljuk a hibernálást, de mi is a fiunkkal együtt.

Nagy csend következett, és néhány perc múlva, mire újból érzékelni tudták a körülöttük mozgó világot, már két másik orvost láttak maguk előtt, akik egy nyomtatványt tettek eléjük azzal, hogy írják alá azt, hogy önként vállalják minden káros lehetőségének tudatában a hibernálást.

Szinte nem is látták mit írnak alá, nekik már úgyis mindegy volt. Nem látták a

termeket, amelyeken keresztül vezették őket. A fájdalom és a bánat szürke fátyla lengett mindenki felett. Mindannyian érezték a még nem biztos eljárás kockázatának súlyát.

A hibernálás

A hatalmas üvegteremben négy külön üvegfülke állt. Belsejükben egy-egy szék, mögötte csövek és vezetékek, felül egy hatalmas vákuumképző berendezés volt látható minden kis kabinban. A minden kórokozótól megtisztított pácienseket valami kezeslábasszerű ruhába öltöztették, és egy-egy külön termecskében mindegyiket más-más orvos kötötte be a megfelelő keringési rendszerbe. Az, aki miatt az egész történt, már teljesen felkészülve várta a különös eljárás megindulását. A fiatal professzor még egyszer ellenőrzött mindent a hibernálás megkezdése előtt, azután átadta a pácienseket teljes mértékben a már említett fiatal orvosoknak. Kiment a teremből, és elgondolkodott azon, hogy

vajon helyes-e az a megoldás, hogy teljesen egészségesnek tekinthető rokonokat is képes volt rábeszélni erre az önfeláldozásra.

Na de térjünk vissza erre a műtétérejű eljárásra. Az üvegburákra, amelyekben az orvosok dolgoztak a pácienseken, elsötétítő függönyök borultak, majd megkezdődött maga a hibernálás.

Először oldott oxigént juttattak a hibernáló folyadékkal az elaltatott páciensek vérébe. A finom műszerek folyamatosan mutatták az erekben növekvő oxigéntelítettséget. Ezután elkezdődött a vér gyors átcserélése az úgynevezett szuperfolyadékra. Ez a hélium-3 nevű folyadék. Ezt hűtötték később, mikor a vért már teljesen átcserélte a folyadék, a belekevert nitrogén lekötő anyaggal stabilizált, kis mennyiségű folyékony nitrogén külső besugárzásával történt felszabadítása

által. Közben a merev testeket szakaszosan érték különböző irányból váltott erejű mikrohullámú rezgések. Ez azért kellett, hogy a folyadékot a szervezet minden egyes sejtjébe rövid időn belül el tudják juttatni. A testnek a hibernálás első fázisán, néhány másodperc alatt túl kellett jutnia ahhoz, hogy a sejtekben lévő folyadék ne kristályosodhasson ki. Ekkor már nem lehettek a hibernáló kamrák nyitva. Hermetikusan záródó ajtajuk, teljesen elzárta a hibernáltakat a külvilágtól. Folyamatos, a kozmikus sugárzáshoz hasonló besugárzás érte a kabinokat a teljes, végső csíráatlanítás érdekében. Közben hallani lehetett a felül elhelyezett hatalmas vákuumképző berendezések suhogását. Az eljárás második időszaka már sokkal egyszerűbb volt, a szuperfolyadékot cserélték, és nagy nyomáson tartott folyékony nitrogén segítségével hűtötték mínusz

kétszázhetven fok alá. Már mindent előre beprogramozott számítógépek vezéreltek. Alulról a termecskékbe fekete, kátrányszerű folyadék áramlott, teljesen körülvéve a lefagyott embereket. Mire a cellák megteltek a folyadék nem volt már többé folyadék, fekete jégkockává fagyott az egész. Lekerültek a sugárvédő leplek is a kabinokról, amik aztán lassú mozgással elsüllyedtek a nagy terem talapzatába.

Néhány percig még csend ült talán az egész kórházon, de később megindult újból minden a maga kerékcsapásában. A lehibernált emberekkel már nem sokat foglalkoztak. A terem nagy villanyai kialudtak, ahogy elment minden orvos és orvosnő a saját mindennapos dolgát végezni. Egyetlen alak állt a lezáródó ajtajú sötét műtőben. A fotocellás berendezéseket is becsapta mozdulatlansága, ezért kapcsolódtak ki a villanyok. Tárgy volt hiszen ő is, a műtő

életmentő tárgyai közül egy. Ugyanaz a buta kifejezéstelen arcú fehérköpenyes volt, aki nemrég a családdal közölte a szomorú tényt. Az eljárás befejeződése után ment vissza a műtőbe. Emlékezett és fájdalom futotta át a szívét, hiszen az ő két hónapos fia sem régen lett az „árnyékvilág” örök lakója. Őt még nem lehetett hibernálni. A fiatal, zsenge szervezet még nem bírta volna ki az ezzel járó megterheléseket. Egy könny csordult végig az arcán. A fájdalom majdnem megfojtotta, de lassú mozdulattal elindult a műtő ajtaja felé. A neonok a mozgásra újból fénnel árasztották el a termet. Az ajtó halk surranással kinyílt, majd a távozó professzor mögött ugyanúgy be is csukódott.

A sötét és zajtalan terem padlója alatt zavartalanul aludták hosszú álmukat az élet szegény áldozatai.

Hatvan év múlva

Fülsüketítő robajjal törték az utcát az elektromágneses bontókalapácsok. A beton kékes szikrákat vetve porladt szét az óriási súly alatt. A több tonnával terhelt titán hegy előtt kénytelen megadni magát minden anyag. Nem is olyan régen, még arra építették ezeket az utakat, hogy évszázadokig szolgáljanak a kényelmes közlekedés színteréül, és most az embertelen, és szívtelen zúzógépek martalékává válnak. A titánanyag több méter mélyen süllyedt a vastag betontakaróba. Ezek a gépek alapos munkát végeztek. Egyetlen ember sem volt látható a környéken, a gépek önműködően dolgoztak. Gyorsan haladt a munka, ha egyáltalán munkának lehet nevezni, ezt a múltat őrző világ romba

döntését. Itt az utak helyére pár napon belül új, modernebb út fog kerülni. A betonba elektromágneses vezetősálak lesznek építve. Ezeken a sálakon a járműveknek már nem lesz szükségük saját energiára. Minden mozgatóenergiát megkapnak a „földből”. Vezetőre sincs szükség, a számítógép pontosan odavezérli a járművet, ahova az utas azt kívánja. Ezen az úton már a karambolok lehetősége is ki lesz zárva. A járműveken lévő elektromágneses védőpajzs megvédi őket az ütközéstől. Az esetleges hirtelen blokkoló leállást pedig egy erőátvevő rendszer fogja meg, puha mozgássá alakítva azt. A testek tehetetlenségi törvénye már nem volt létező dolog többé. A hatalmas toronyházakat nemrég építették a lerombolt régiek helyére. Ezekben az építményekben már nem volt szükség arra, hogy valaki egész életében egyszer is elhagyja az otthonát magába

foglaló házat. Épületen belül volt a munkahelye, mozi, színház, a házak tetején állandó napsütésben úszó tó nagyságú medence, park, őserdőkhöz hasonló buja növényzetű állatokkal telepített, egész szinteket elfoglaló hatalmas termék. Az épületek egész külső burka, egymás mellé zsúfolt üvegliftekből állt. A ház zsibongó életét, ezeknek gyors, összevissza futása mutatta. Belül is voltak liftek, ezek vezettek a földalatti gyárakba, üzemekbe, és az ugyancsak föld alatt lévő tömegközlekedési eszközök megállóhelyeihez. Bár ahogy volt is róla szó, hogy sohasem lett volna szüksége az átlagembernek a lakóháza épületét elhagyni, mégis nagy volt a forgalom a házak és más nagyvárosok között is. Jogos lenne a kérdés, minek kellett akkor feltörni az utakat és újakat, modernebbeket építeni a helyükre, amikor ilyen modern és kényelmes a

tömegközlekedés is. Hát igen... ez volt a luxus, minden lehetőséget megadni az embereknek. Mindent a rombolás őrzítő látványának, a levegő zajjal és porral való megtöltésének az árán is, és nem tudta senki, hogy meddig lesznek a felépített házak, és újjáépített utak a maguk nagyszerű formájában, és mikor fognak mellettük, rajtauk, újra megjelenni az éktelen zajú bontókalapácsok. Hát igen, eléggé végletekbe vágó világ volt ez. Az előbb még azt mondtuk, hogy bármeddig élélhetnének ezek az emberek, háztömbjük elhagyása nélkül. És lehet, hogy rövid időn belül el kell költözniük máshová, mert valami egészen kicsi kényelmi hiányt észlelnek benne.

Nem messze a várostól egy hatalmas rakéta emelkedett vakító fénnel az ég felé. Teherúrhajó volt ez, egy hét felgyülemlett, semmire nem használható hulladékát repítette ki az űrbe, hogy ott

megsemmisíthesse. Tőle nem messze egy elkerített hatalmas pusztá acéllap fogta föl a világűrben felépített monumentális kozmo-kolektor idesugárzott óriási célsugár-energiáját. Ez az erőmű fedezni tudta volna az egész ország összes energiaszükségletét. De mégis csak a város energia ellátására szolgált. Kihasználtsága csak mintegy egy ezreléke volt a teljesnek. A lemezre csapódó két alkotósugár egymással találkozva óriási területi energiát szabadított fel. A föld alatti energia feldolgozó blokk, közel a nap felületi hőmérsékletére hevítette a plazmát, és ez a hő a közvetlen mellettük elhelyezett hő cellákban, egyenes úton villamos energiává alakult. Az energia óriási föld alatti kábeleken jutott el a fogyasztókig, csakúgy, mint a távközlési csatornák, vagy a víz, gáz és benzin csövek is.

Az utcán újra feldübörgött a bontókalapácsok dobhártya szaggató zaja. Az egész város pusztá kősvatagnak látszott, mivel az utakon a forgalom leállt a munkálatok biztonságossá tétele miatt. Csupán egyetlen ősz hajú, hajtott öregember állt belebámulva a házóriások rengetegébe. Az égen lassan futottak át a bárányfelhők, és közülük itt-ott kikacsintott a tavaszi nap, kósza, játszó fénye. A napnak is lett volna mit keresgélennie, ha már úgy megnézte annak idején azt a kis tanyát, ahonnan a történetünk elindult. Hát igen, már egy hete fel kellett volna ébreszteni az akkor lehibernált családot.

Hogy miért voltak még mindig mély álmukban? Hát ez az, a nap még ugyanúgy ragyogott, mint kétezerben, de az emberi gondolkodás hatvan év alatt olyan sokat változott, hogy szinte nem is lehetett ráismerni, az akkori emberiségre,

ami olyan együttörüléssel tudott viszonyulni a szerencsésen járt néhány boldog emberhez. Most ez az ősz hajú öregember érezte legjobban a társadalom igazságtalanságát, ugyanis ő volt annak idején az a fiatal orvos, aki ama család hibernálását végezte. Azóta hatvan év telt el, és megtanulta gyűlölni az emberiséget. Ehhez legjobban az adott neki okot, hogy egy hete, durva hangú nyíltparancsot kapott, hogy a családot nem szabad felébreszteni, és meg kell őket semmisíteni. Erre a krematórium tökéletesen megfelel – állt a parancsban.

Az öregember arca azóta a parancs óta többet öregedett, mint az eltelt hatvan év alatt, pedig ez a több mint félszáz év sem telt el gondok nélkül a számára. Nem értette a parancs miértjét. Azt tudta, hogy az akkortájt félve emlegetett lehetőség bizony valóra vált, és a kétezredik évi nagy békehullám bizony igen

megbosszulta magát, mert utána még nagyobb hévvel tombolt az agresszív háborús készülődés, ha szerencsére nem is lett belőle összezapás. De azt nem értette, ehhez mi köze négy szegény embernek, aki erről nem is tud semmit.

Az utcán tétován sétált tovább a dübörgő gépek között. Szürke esőkabátján megtelepedett a felkavarodó por. Lépteit a klinika felé vette. Már rég nem ő volt a főorvos ott. Egy fiatal nagy tudású orvos vette át a helyét. Csak nagy néha szokott bejárni, de a kiolvasztásra még fiatalos hévvel készült és beleköptek a levesébe. El akarták rontani az élete célját. Bepiszkolták a becsületét, aljas emberré akarták tenni. De ő az utolsó csepp véréig harcolni fog ezért a becsületért, gondolta. Elhatározta, hogy ellenszegül a parancsnak. A mostani főorvost már napokkal ezelőtt beszélte rá, hogy legyen a cinkosa ebben, és engedje

meg neki, hogy megcsinálja az ébresztést. És itt volt a nagy nap, a kollégája hívatta képtelefonon, hogy ha ráér, jöjjön át a klinikára. Biztosan ezzel kapcsolatban, mert a fiatalember igen humánus gondolkodású – gondolta.

Míg ezen járt az esze, elért a kórház hatalmas tömbépülete elé. Az óriási ház liftjeiben senkivel sem találkozott. Furcsa csendes volt az egész ház. Felérve a felső szintre, a lift megállt, és az ajtaja középen szétnyílt. Az ajtó előtt a fiatal főorvos állt.

- Na csakhogy megjöttél Georg bátyám. Ha akarunk valamit csinálni a hibernáltak érdekében, akkor azt most kell megtenni.

- Miért, mi történt öcskös? Borul a világ, vagy mi?

- Majdnem. Baleset érte az állambiztonsági tanácsadót. Elég nevetséges, de egy felrobbant energia kollektor esett a fejére. Most minden

„kutya” a halálesettel foglalkozik. Ilyenkor könnyebb valami turpisságot végbevinni.

- Na és, előbb utóbb úgyis rájönnek, hogy felvettük őket, és megműtöttük a fiút.

- Addigra mi már elhagyjuk az ország területét... ha minden jól megy. - Szereztem egy hadügyes rokonomtól egy Ciklon-cirkálót. Itt landoltam vele az épület tetején. Ezek a leggyorsabb gépeink. Mire észrevesznek bennünket, már lesz egynéhány kilométer előnyünk.

- Mi értelme ennek? A legsilányabb lézerágyúkkal porrá lőnek bennünket. Mihelyt elindulsz, egyszerre tíz radar jelzi, merre jársz.

- Ezt bízd ide. Szereztem radarzavarókat. Az országhatárig nincs olyan radar, ami bennünket észlelne. Na, álljunk csak neki a dolognak.

A beszélgetés közben elérték a műtőterem ajtaját. Az ajtó szétnyílt, és beléptek a terembe. Az üvegfülkék már ki voltak emelve a talapzathból, és a fekete jég le volt róluk csapolva. A bent lévő dermedt alakok nyugodtan aludták még mindig tartó álmukat. Az öreg prof végigjártatta szemét a cellákon. Átsiklott a harmadikon is, de aztán hirtelen riadtsággal kapta vissza a szemét, és majdnem elállt a lélegzete, amikor rádöbbsent a tényre, hogy a harmadik üvegekabin „lakója” nincs a helyén.

- Az angyalát öcskös, hogy a fene...
gyere gyorsan ide.

A fiatal főorvos nem figyelt arra, hogy mi van a többi termecskében. Ő az elsőt kezdte nyitni, és a benne pihenőbe visszaadni az életet. Az első kabinban a fiúcska aludt, az ő ébresztése volt a legsürgősebb. Rajta még egy nehéz műtétet kellett végrehajtani. És műtét

után azonnal szökni. Súlyos feladat ez, tudták mind a tetten. Éppen az ébresztőrendszer komputerét próbálta rákötni a kiálló szálvégződésekre, amikor meghallotta az öreg hangját.

- No, mi az Georg bátyám, csak nem ellopták a páciensedet?

Ezért a kérdéséért az öreg soha nem hitte el igazán a főorvosnak, hogy neki semmi köze a harmadik kabin páciensének titokzatos eltűnéséhez.

- Te fiú, te tudtál erről, hogy a lányt ellopták a fülkéből?

- Mi történt?

- Na, ne tegyél úgy, mintha nem is tudnál róla, hogy a harmadik kabin üres.

A fiatal főorvost a legnagyobb mértékben meglepte ez.

- Jézusom én ezt komolyan csak viccből mondtam. Abszolút semmit sem tudtam.

- Mindegy most már minden, az a fő, hogy a fiút minél előbb meg tudjuk

műteni. Na és persze a megmaradt két pácienszt meg fölébresztteni.

Most már mind a ketten sietve nekiálltak az ébresztési munkáknak. Az öregúr hamar átöltözött egy fehér kezeslábasba, és segített a főorvosnak.

Néhány perc elteltével a páciensek mindegyikén észlelhető volt minden életjelenség. Mindannyian egy-egy tolható asztalra kerültek, és utána betolták őket egy-egy terembe. A fiút egy manipulátoros műtőbe, a másik két embert pedig egy ellenőrző fülkébe. Először az ellenőrzendőket vizsgálták.

- Bekapcsoltad a komputereket fiam?

- Be, és alighanem semmi gondunk nem lesz. Egy-két reumatikus megbetegedés, ezeket könnyen korrigálhatjuk. A besugárzókat is bekapcsoltam.

- Nem maradt vissza semmi ebből a fagyos dunsztból?

- Hát, ha ebben a hibernálásra gondolsz, akkor azt hiszem, nyugodtan mondhatom, hogy tökéletesen sikerült nektek akkoriban ez a nem túlságosan kiismert „tartósítási „forma. Eddig még semmi gond.

A munka, amit végeztek, a külső szemlélőnek nem tűnhetett volna túl nehéznek. Mindent elvégeztek a beprogramozott gépek. Ha szükséges volt a komputerek új programokat is készítettek.

A két orvos a kapcsolótáblák előtt nézte az eseményeket, és teljes megelégedéssel nyugtázta, mikor a számítógép a monitoron kiírta a páciensek teljes regenerálódását.

- Na, jól van fiam... ezekkel már nincs mit foglalkoznunk – szólt az öreg a fiatal orvosnak, és úgy tett, mintha ezek a hitvány betegségű emberek már az

elejétől fogva, egyáltalán nem érdekelték volna.

Pedig nem így volt. Az öreg prof fiatal kora óta mindig tisztelte az emberi egészséget, és megtanulta félni a kórt, bármilyen kicsi is az. Tudta, hogy az egészség nagyon sérülékeny egyensúlyi állapot, aminek, kis megingása is hatalmas gondokat okozhat váratlanul és alattomosan. Inkább csak azért látszott teljesen érdektelennek a már elvégzett munkában, mert sokkal jobban érdekelte mindig is az, ami még megoldásra várt. Különbö is érezték mindketten, hogy igen sürgeti őket az idő, mert minden elvesztegetett perc egy-egy elvesző lehetőség a megszökéshez, vagy inkább mondjuk úgy a meneküléshez. Gyors léptekkel átmentek a másik terembe, ahol most sokkal fontosabb műtét alanya feküdt. Minden szó nélkül készítették elő a veszélyes műtétet. Nem volt most

lehetőség arra, hogy valamit is asszisztensekkel végeztessenek el. Mindennél jobban rettegtek attól, hogy valaki észreveszi az összeesküvést. Amikor az előkészületekkel teljesen végeztek, kezdtek csak újból beszélgetni.

- Kezdhetjük? – kérdezte az idős orvos a fiatalembertől.

- Én kész vagyok.

Az előbb otthagzott két boldog ember közben már kezdett mindent megérteni abból, ami velük tulajdonképpen történt. Ugyanis minden tökéletesen meg volt szervezve, és egy előre beprogramozott video-informátor az altatós álmukból való ébredésük után, rögtön üdvözölte őket a számukra ismeretlen térben és időben. Röviden bemutatták nekik a tudomány és a társadalom időközben történt fejlődését, változását. Visszásságait is, de persze erről nem sokat beszélve. Természetesen mindenekelőtt saját

családtagjaikról beszéltek, hogy mindegyikük teljes egészségnek örvend. Hát ebben igencsak sok hazugság volt, de ezt nagyon is megbocsáthatónak ítélték ők ketten, akik mindenért vállalták a felelősséget, az élet lehetséges megmentése érdekében, akkor, amikor a rögzített információjú készüléket programozták. Annakidején azt még nem is gondolták, hogy nem mindenkivel tudnak majd elszámolni.

Miközben ömlött a változás ténye a gépinformátorból, a kicsiny fülke óriási sebességgel kezdett mozogni felfelé. Mire a bent ülő két ember egyáltalán csak megijedhetett volna, a fülke már megint stabilan állt. Felülről a kacéran nevető nap arany sugarai lestek be az üvegtetőn át, az előbb oly gyorsan liftté vált kis szobácskába. Ez is a szökés biztonságát kívánta növelni, hogy így legyen megoldva, és íme, szükség is lett rá. Talán

egy pillanat sem telt el, és megjelent egy másik lift is. Először a fiatal orvos szállt ki belőle, és magával húzta, a minden csatlakozó vezetékeitől elszakított, műtőasztalon fekvő Ádámot. Az öreg a másik két pácienshez ment, és igyekezett őket a lehető leggyorsabban a liftfülkék mellett álló vadászcirkálóba tuszkolni. A repülő ajtaja nyitva-tárva volt, ezért ez nem is volt nehéz. Ez a gép, formára leginkább egy hosszában félbevágott ceruzához hasonlított. Szárnya nem volt. A maga körül képzett elektromágneses terek mozgató hatásának engedelmeskedve haladt az éppen kívánt irányba. Motorja sem volt, csak áramfejlesztője, ezért szinte teljesen hangtalanul működött, ha már beindult. A színe matt égszínkék. Ez azért volt, hogy a földről minél nehezebben legyen látható az égbolton. A repülő ajtaja hermetikusan zárt, és a gép halk mormolással elindult a

háztetőről. Már ideje is volt, mert eddigre éppen felnyílt a tetőn egy nagy vasajtó, és három alak lépett ki rajta.

- Már késő – mondta az egyik

A másik nem így ítélte meg a helyzetet.

- Lelövöm a sugárpisztolyommal.

- Mivel? – kérdezte a harmadik – ez Ciklon-cirkáló! Kisenergia pajzsa van

A cirkáló eddig el is tűnt a nyugati horizont alján.

Ugyanakkor máshol

Még hozzá igen messze, Európában, hogy pontosabbak legyünk Magyarországon van az a hely, ahol megnézzük mi is történik ez alatt.

A hold erős fénye ezüstössé varázsolja a vidéket. Egy falu nagyságú, de városi kényelemmel ellátott település tarka fényei próbálnak versenyt szikrázni a csillagokkal, de bár ezek a fények, sokszínűek és villogóak mégsem vetekedhetnek igazán az ég bársonyfeketéjén szétszórt csillagbrillekkel. Ezek lüktető fehér fénye mindig rákényszeríti az embert, hogy elgyönyörködjön bennük. Ha a földi tarka csillogásban keresgélünk is, találhatunk olyant, aminek a szépsége nyugodtan kiállhat versenyre minden csillag

együttes csillogásával is. Na persze nem holmi lámpafényre kell itt gondolni. Egy takaros, egyemeletes családi ház sötét udvarán magányosan ülő fiatal, tizennyolc éves lányka az, aki túlragyogja szépségével bármelyik égi királynőt. Hosszú aranyszőke haja kusza szabadsággal bodorodik le a vállaira. Gyönyörű arca mosolygós és pirospozsgás. Szép ívű, piros, rubint ajka állandóan nevetésre hajló. Az ajkak mögül igazgyöngy fehérségű, apró fogak villognak ki. Az egész test pompás, karcsú. Felül egy csillogó blúz emeli ki alakját. A színét nem lehet a sötétben megismerni. Alul ráfeszülő nadrág van rajta. Lehet is ilyen, hisz nincs mit szégyellnie, nem olyan, mint néhány pipaszárlábú lány. Aprócska lábán kicsi bőrszandál. Finom zergebőrből van. Egyiket megfosztotta attól a kegytől, hogy benne taposson, és kilépve belőle, a másokra nyugtatta a

lábát. A szemöldöke keskeny és magasan van. Szempillái feltűnően hosszúak, és varázslatosan nagy, az éj minden meséjét tükröző, fekete, bársonylágyságú, szemeket rejtegetnek. A fekete szem, és szemöldök furcsa, különös szépséget ad az arcocskának.

A fiatal lányka nem törődött a környezet semmilyen zajával, változásával. Nézte a csillogó vetélytársait, a csillagokat. Talán álmodozott, talán a mesebeli lovagot várta, amint jön hófehér paripáján érte. Lehet, hogy nem is mesebeli ez a lovag már? Lehet, hogy csak a friss levegőt szereti, és ezért ült ki a sötétbe. A tény, hogy napközben nemigen ér rá álmodozni, csak ilyenkor, ez pedig ennek a kornak az örök kiváltsága. Az esti levegőben még százával táncoltak a nappalról ottfeledkezett szúnyogok. Ezek a kellemetlenkedő rovarok sem tudták

megzavarni. Sőt az a hangos kiáltás sem, ami neki szólt.

- Tündérkém... kislányom, gyere gyorsan vacsorázni!

A hang gazdája egy nyolcvan év körüli néni volt. A haja már teljesen megőszült, de szemében még mindig valami komisz tűz égett. Arca hófehér, millió aprócska ráncsal átfutott. Nyaka már szinte nem is volt, de alakján még mindig lehetett látni, hogy valamikor ő is a szívtépőbb fajtából való volt. Rózsás ruháján még most sem szégyellte az erős karcsúsítást. A rövid nyakon vastag ér dudorodott ki, amikor kiabált.

- Hajnalka, kis fekete szemű bogaram, merre vagy?

A kislány csak most vette észre, hogy keresik, és álmából riadt kis zerge módjára ugrott föl ültéből.

- Itt vagyok nagyí... miért keresel?

- Nem jössz vacsorázni, kicsi gyöngyvirágom?

- De megyek már – és finom, karcsú lábaival szökellve sietett a nagymamájához.

Az ebédlő a földszinten volt, berendezése modern. Egy étkező sem ért soha a család számára annyit, mint ez a szoba. A falon csendéletrajzok voltak, és a szemközti ajtó nélküli falon kicsiny, tarkán díszített hangszóró árasztotta a kellemes, halk zenét. A család mindössze három tagból állt. A lányból, nagymamájából, és a lányka mindkét lábára rokkanttá vált édesapjából. Szegény lány félig árva volt, de ez már nem túlságosan fájdtotta a kis szívét, mert ugyanis, már tíz éve történt a szomorú eset, mikor a szülei saját magánrepülőgéppel a falutól, tíz kilométernyire lezuhantak. Az édesapja életben maradt, de mindkét lábát le kellett amputálni. Azóta nemigen szerettek még hallani sem, semmiféle

járműről sem, még autójuk sem volt. Bár az apa megígérte a lányának, hogy ha betölti a tizennyolcadik életévét, vesz neki egy autót, de azóta sem történt semmi az ígéret végrehajtása érdekében.

Az öregasszony sokszor mesélt unokájának a régi időkről. Főleg mostanában emlegetett valami régi utazást. Áldotta is az akkori világot, hogy milyen jó is volt akkor az ezredfordulón. Ilyenkor mindig bekönnyesedtek a szemei. Azt mondja áruló volt akkor, elárulta a családját, megszökött előlük, és a sorsa elől. A szerelem győzött rajta, és megszökött Amerikából azzal a fiatal orvossal, akinek őt kellett volna hibernálni. Egy év múlva össze is házasodtak. Erről sohasem beszélt, ezt férje halála után is megőrizte örök titkának. Az idős nő mindig csak leste az újságokat, mert hátha valahonnan előkerül három ember, csak úgy, hipp-

hopp, annak mégiscsak híre van. De nem jött semmi hír az akkortájt lehibernált családról. Többször mesélte már kis unokájának, hogy volt egy öccse, akit a szüleivel együtt lefagyasztottak, de ő nem írta alá a hibernálásra szóló engedélyt, így ő nem lett „letartósítva”. Mindig azon álmodozott, hogy egyszer még találkozik a családjával, de ez már egyre kevésbé lehetséges. Az unokájának mindig azt emlegette, hogy az öccse körülbelül annyi idős lehet, mint a kislány. Akkor volt tizenöt éves, a hibernálás óta eltelt idő alatt körülbelül három-négy évet öregedhetett. Ilyenkor mindig igen szomorú hangulat uralkodott az egész családon. A kislány nem tudta, hogy mit is lenne illő tenni, végighallgatni, vagy pedig inkább elterelni a szót valami másra, más témára. Mégis mindig hosszú ideig tartottak ezek a beszélgetések. Ugyan... Beszélgetések. Anekdoták. Igen, mesének

hatott az egész, pedig történelem volt, történelem, amit ez a kedves öregasszony írt. Írta az emlékezete, a tudata alatt, bár papírra soha nem került. Igaz már annyiszor elmesélte, hogy mindenki tisztaszívűből unta is egy kicsit. Amikor jó későn vége lett a „történelemórának” átmentek a szobáikba, és általában hamarosan el is aludtak. A néni szobájának egész berendezése nosztalgiát sugárzott magából. Igazi jellegzetessége mégis egy, a régi kutyájukat ábrázoló, életnagyságú kép volt. Ez is emlék volt. Erről is szokott néha-néha mesélni. A régi hűséges kutyájukról, ami várta őket még akkor is, amikor Amerikából visszatért. Azt nem mesélte el soha, hogy a kutya egészen elpusztulásáig visszavárta, vissza nem tért gazdáit is. Ezt azért nem emlegette, mert annak idején is mindig hűtlenebbnek tartotta magát ilyenkor, mint amilyen a kutyájuk volt.

A másik két szoba sokkal modernebb berendezésű volt, ezek közül is Hajnalka szobája határozottan szupermodern. A kislány mindig kitűnően aludt a mesével töltött esték után, most azonban többször felriadt. Először azt álmodta, hogy a nagyanyját egy büntetőkülönítmény erőszakkal betuszkolja egy hűtőszekrénybe, azért a bűnéért, hogy a családjától gyáva módon megszökött. Utána az támadta a gondolatát, hogy megfagyott emberekről kalapáccsal és vésővel próbálják lefejteni a jeget, de valahogy ez sohasem sikerül. Mindig apró jégzilánkokká törnek a benne levő emberek is. Ilyenkor hallotta a jégemberek fájo kiáltását. Végre a végén eljött a számára az álmoképeiben az álmom édes tündérvarázslója. A tündér királyfi gyönyörű dalia volt, aki beültette őt egy álmohintába, ami messze, a felhők fölé repítette őket, egészen a boldogság

aranykapujáig. Furcsa forró borzongást érzett álmában, és minden ilyen állapotban is dolgozó idegével érezte, hogy az álom királyfi nem lehet más, csak az a fiatal fiú, akiről a nagymama annyit mesél.

A hajsza

A tenger felől vörös, szirmaira tépett rózsához hasonló felhők ölelték a horizont peremét. A felhőpárnákból apró, először szúnyograjnak tűnő pontok emelkedtek ki. Már másodszor fordultak meg, úgyhogy aki régebben figyelte őket tudhatta, hogy ez az Államok légiflottájának kiemelt cirkálóhada. Egyre több pontocska tűnt elő a távoli semmiből. Az elöl repülők már lassan felismerhetőkké is váltak. Olyanok voltak, mint egy nyújtott korong. Nemigen lehetett tudni, mit is kereshetnek, de valószínű valami igen fontos dolog történt, hogy ilyen nagy felhajtást csapnak. A cirkálóhad küldetése szigorúan titkos, és az újságokban ez után a szó után három felkiáltójelet is írtak. A

rossz nyelvek szerint, valakit megszőktettek, akit pedig nagyon fontos volt fogva tartani. Állítólag valami agyspecialista is van az ügyben, de az is lehet, hogy agysebész – erről szóltak a hírek.

A gépek teljes hangtalansággal közeledtek az őket figyelő kis csoport felé. Rohamosan növekedtek, és ez is mutatta közeledésüket. A kis gyülekezet nem rég verődött össze, akkor, mikor a furcsa pontocskák először tűntek föl a horizont felhőkoszorújából. Most már mindannyian tudták, hogy észrevették őket a cirkálók bemérő műszerei. Mindenki biztos volt a dolgában, mármint abban, hogy neki nem szabad, hogy ártsanak ezek a halkán suhanó kék színű ördögök, mégis mindegyikükben furcsa retteget váltott ki a látványuk. Hideg rémület szaladt végig az idegeiken, látva az eget egyre sötétebb kékke festő

gépeket. Klausztofóbiás szorongáshoz hasonló félelmet éreztek, mint mikor valakire rászakad egy óriási barlang, de nem esik semmi baja, csak nem tud semmiképpen kiszabadulni. A cirkálók közül kivált egy, és alacsonyabbra ereszkedett. Aztán mintha valami igen fontos dolgot vett volna észre, nagy sebességgel a cirkálójáé élére húzott. De mégsem történt semmi különös, hacsak az nem, hogy ezután minden felgyorsítottak, és eltűntek az ellenkező oldalán a horizontnak, mint ahonnan nemrég megjelentek.

- Úgy látszik nem találtak bennünk semmi különöset – szólt az egyik, robosztus alkatú, laza linkséggel öltözött fiatalember, és harci diadalmassággal csípőre tette hatalmas, gorilla szőrösségű kezeit.

- Szerencsére... semmit – válaszolt rá nagy megkönnyebbedéssel egy idős

úriember, és látszott rajta, hogy vannak bizonyos rossz tapasztalatai a titkos flotta embereivel kapcsolatban.

A csoport egy darabig még elbeszélgetett, megvitatta azt, hogy mi történt volna, ha a flotta emberei valami gyanúsat találnak bennük. De aztán, ahogy lecsillapodtak a kedélyek, a kis csoport is széteszlott.

Egy vulkáni kráternek tűnő, hatalmas földmélyedés, minden hang nélkül egy mély kürtővé nyílott. Az éjszakai sötétben semmi sem vált ebből láthatóvá mindaddig, míg a kürtő koronáján ki nem gyúlt egy fénygyűrű, mutatva a lejáratot a titokzatos mélységbe. A fénykoronáról lefelé huzamosan áramló fényhullámok mutatták az utat a földalatti világba. A levegőből hirtelen nagy fényű csóva vágott bele a kivilágított kürtőbe. Nem sokkal később újra megszűnt minden fény, és néma sötétség borult a tájra.

A sötétté vált kürtő alján, a fénycsóva, ahogy megállt, felismerhetővé vált, hogy egy kisebb úrbusz landolt tulajdonképpen. A sötét talapzat hirtelen újra fénybe borult. Erős villogás volt észlelhető az egyik, középre vezető oldalági folyosóból. Azután a fény egyre inkább folyamatosná vált, és nemsokára elő is tűnt belőle, egy a nyílást teljes mértékben elfedő gömb. A gömb anyagát nem lehetett volna meghatározni, de valószínűleg valami üveg lehetett, mert a fala bár enyhén zöldesen fénylő, de teljesen áttetsző volt. A furcsa jármű belsejében két fémes csillogású kezeslábasba öltözött férfi volt látható. A gömbjárművön sehol nem volt sem kerék, sem pedig toló fúvóka. Valószínű elektromágneses úton tudták mozgásba hozni. Nem lehetett megállapítani, hogy melyik az eleje, és melyik a hátulja. Ahogy megszűnt mozogni, az úrbusz ajtói is

félretolódtak, és megnyílt az út a jármű belseje felé. Az üvegjármű pedig furcsa változáson ment keresztül, ugyanis ugyanúgy, mint egy jól megtermett szappanbuborék, ha már túl nehezzé válik ahhoz, hogy fenn maradjon léte, semmivé vált az anyaga, amiből volt. Nem maradt más vissza a helyén, csak a két férfi, aki az előbb még, a már szertefoszlott gömb utasa volt. Mind a ketten már igencsak éltes korban voltak. Az egyiküknek tiszta ezüst ősz haja és szakálla kitűnően illett a fémesen szikrázó ruhához. A másik férfi még nem volt ennyire idős. Neki csak itt-ott lepte be a haját az elmúlás hideg dere. Egy ideig csak álltak, a tőlük mintegy húszméternyre lévő kis úrbuszra szegezve kemény tekintetüket. Onnan is mozgolódás volt észrevehető, majd nemsokára ki is lépett az ajtón egy nyurga

külsejű, fekete öltönybe öltözött, elegáns, fiatal férfi.

- Üdvözlöm önt a Társadalomtudományi Kutató Intézetben – törte meg a már idegesítővé vált csendet az idősebb gömb utas hangja.

A férfi olyan hangosan beszélt, hogy a hatalmas terem többször is visszaverte a hangját.

- Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Dr. John Grangzen vagyok, a kutatóintézet vezetőprofesszora.

Ahogy ezt befejezte, oldalt szólta a mellette álló férfihoz kicsit halkabb hangon.

- Rontsanak már egy kicsit a kürtő akusztikáján, hiszen majdnem egy percet kell várnom egy-egy hosszabb szó után, hogy érthető legyen a beszédemből valami a visszhangtól.

Rögtön utána a férfi eltűnt, de nem sokkal később vissza is jött, és újból a

professzor mellé állt. Eddigre meg is szólalt, az úrjármű utasa is, de az ő érthetőségét már egyáltalán nem torzította a csarnok akusztikája.

- Hát igen, ez a gyorsaság, és még csak egy cseppnyi változás sem látszik sehol – gondolta. – Köszönöm a szíves vendéglátást professzor úr, úgy gondolom kár a drága időt pazarolni azzal, hogy én is bemutatkozzam. Szerintem, úgyis ismer mindenki, akinek erre szüksége lehet. Inkább azt szeretném most már megtudni, mi az oka annak, hogy ilyen váratlanul idekéretett.

- Ne legyen ideges Nelmern úr, idejében meg fog tudni mindent. Most kérem, jöjjön velünk – és a professzor sarkos mozdulattal megfordult, és elindult az egyik oldalági folyosó irányába.

Nelmern nem a legjobban leplezett nyugtalansággal indult az általa a kegyetlenségéről jól ismert professzor

után. Biztos volt benne, hogy a kutatóintézet nem ok nélkül van egy óriási hegy gyomrában. Nem tudta mit takar ez a sokat sejtető szép név, hogy Társadalomtudományi, de sejtette, hogy a véreskezűségéről híres Grangzen, nem lehet egy leány-nevelőintézet jóságos nagybácsija, aki csupán jót osztogat a világnak.

Grangzen arca teljes elégedettséget, és rémítő gúnyos nyugalmat tükrözött. Ő aztán nem kapott a sorstól okot a félelemre. Uralkodó típus volt, szerette, ha akár ok nélkül is, de rettegnek tőle.

A folyosó villanyai sorban aludtak ki, amerre a három férfi elhaladt. A professzor lassított tempóján, és bevárta a mögötte haladó fiatalembert.

- Meg kell, hogy valljam Nelmern úr, csalódtam magában. Egy úr áramlás szimulátor építésén dolgozó... mit dolgozó, építkezést vezető embernek én

ismeretlenül is, valami nagy... igen nagy bátorságot tulajdonítottam. Hisz én úgy vagyok vele, hogy semmi kincsért sem mennék el egy ilyen veszélyes munkahelyre. És lám maga félénkebb, mint én.

- Hát igen, gondolta az építésvezetőmérnök, csak a gyáva öl, és te pedig bőven megfürödhetnél az általad elpusztított emberek vérében Grangzen, ha igaz a rémítő hír, ami elterjedt rólad.

Saját magát Nelmern nem érezte gyávának. Úgy érezte, hogy a körülményekhez képest elég nyugodt, és kiegyensúlyozott. De a gondolkozásra nem túl sok ideje maradt, mert a folyosónak vége szakadt, és egy korong formában végződött. A korong láthatóan elvált a folyosó talajától. Felületéről ki is emelkedett, és gyenge bordós piros fényben csillogott.

- Jöjjön mérnök úr – szólt nyugtató bizalmaskodással az intézet vezetője – lépünk rá erre a lapra.

Ahogy a fiatal férfi is rálépett a két vezetője után az üvegkorongra, az lassú, egyenletes mozgással elkezdett alásüllyedni a folyosó felületének, még mélyebbre szállítva utasait a föld, bénító varázsú mélyébe. Mintegy kilométernyi út után a lift megállt, és az eddig felfelé rohanó betonfalnak tűnő liftoldal rózsaszerűen szétborult. A három férfi egy teljes pompával tündöklő fogadószoba közepén állt. Nelmern nem tudta elképzelni, hogy az útjuk melyik időszakára nem figyelt teljes tudatával, vagy melyik pillanatra nem emlékszik vissza, de a talpa alatt már nem üvegkorong volt, hanem egy hatalmas perzsaszőnyeg, ami a fogadószoba teljes padlózatát takarta. Ahogy oldalt tekintett, óriási panorámaablakokat látott, mikén át

a nap, vakító ragyogással szórta kápráztató fényét a szoba bútorzatára. Az ablakon kívül minden irányban, amerre a szem ellátott, dús, buja erdő zöldellt. Az egyik nyitott ablakon szívet és elmét nyugtató madárcsiripelés szűrődött be. Érezte a langyos, lágy szellőt, ahogy az arcába lehel. Az idegein átfutott egy pillanatra a meglepődés hideg rémülete, de aztán el tudta titkolni azt, hogy számára teljesen érthetetlen minden. Hogy lehet úgy lefelé haladni, hogy mégis fent, a föld felszínén, a gyönyörű élő természetben kössön ki az ember. Az sem volt számára érthető dolog, hogy hogyan lehet egy olyan kietlen környezetben, amilyenben a kürtő volt, egy pompás erdőt teremteni egypár perc alatt. De igyekezett nem is sokat törődni a számára érthetetlen problémákkal, mert érezte, hogy minél többet gondolkozik rajtuk, annál inkább belezavarodik az egészbe. A

férfi, aki még mindig ismeretlen maradt a számára, közben kiment a tágas szobából, és mögötte halk suhogással be is csukódott az eddig még nyitott fotocellás ajtó. Nelmern bár tudta, hogy ez az eddig nyitott út sem, vezethetett volna számára semmi szín alatt sem a „szabadságba”, és az esetleg szükséges meneküléshez, de mégis valami furcsa érzés szorította el a torkát, amikor ez a nyílás is bezárult. Most már csak az ablak van, gondolta, de utána rögtön az is átvillant az agyán, hogy nem lesz gyáva, hiszen lehet, hogy rá itt, most nem is leselkedik semmi veszély. Grangzen érces hangja riasztotta föl, fejét fájdtó gondolataiból.

- Üljön le fiatalember, és kérem, figyeljen rám, mert, úgy ahogy ön nem rég mondta, az idő tényleg drága kincs, és ez természetesen számomra is így van. Tehát... lenne nekem néhány kérdésem. Kérem, ha tudja rájuk a választ, ne titkolja

előlem azokat el, mert ezek társadalmi jelentőségűek. Ugye ön az építkezés irányító központjának vezetője?

- Igen az vagyok.

- Ezzel kapcsolatban, ha a térségben valami elektromágneses változás történik, ugye önnek azt észlelnie kell?

- Igen, természetesen.

- És a föld 14-es zónája beletartozik az ön észlelési területeibe?

- Igen.

- Akkor ön azt is érzékelte ezek után, pontosabban a műszerei, hogy tegnap, a New York-i Ideggyógyászati Klinika környékén, egy földközeli ritkán használt kis-energiapajzsot hoztak működésbe.

- Elnézést Grangzen úr, az én észlelési képességeim csak a nagyobb területekre szűkíthetők. Nekünk azért van szükségünk ilyen észlelési készségre, hogy a térségben végbemenő

elektromágneses anomáliák, viharok, ne tudjanak bennünket váratlanul érni, és fel tudjunk készülni a technika és a munkások védelmére. Egy ilyen energiapajzs pedig annyira kicsi energiaváltozás, ami számunkra teljesen veszélytelen. Épp ezért ilyent nem is jegyzünk meg. Ilyen erejű változás százával fordul elő óránként.

- Ne beszéljen félre Nelmern – emelte föl a hangját a professzor. - Ön is tudja, hogy nem azt akarom tudni, hogy pontosan a klinika tetején észrevett-e ilyesmit, több kilométeres átmérőjű területet pedig tudom, hogy be tudnak határolni. És azt is gondolhatja, hogy nem véletlenül hívtam ide, és nem is véletlenül pont önt. Tudom, hogy minden kicsi változást rögzítenek a komputerek. Viszont azt is megérdeklődtem már, hogy furcsamód, pont ez a rögzítő tárcsa mind a négy komputerből hiányzik. Biztos

vagyok benne – harsogta az öregember – hogy ön tudja, mi történt itt. És ön semmisítette meg ezeket a lemezeket, mert más nem tudja az adattárolók zárfedelét kinyitni, csak ön. Ugyanis szükséges hozzá az újlennyomata, és a bioárama. Sejttem, hogy az eltűnt részeket kár lenne keresni, mert tudta a biztos módját az eltüntetésüknek. De nyugodjon bele, meg fogja nekem azt mondani, hogy hol szűnt meg az energiapajzs működése, és hol zuhant le a cirkáló, ami kibocsátotta azt. Elnézést – vette vissza a hangját – el is felejtettem mondani, egy erősintenzitású sugárvetővel sikerült megsebezni a gépet, és csak sérülten tudtak a zavarkeltőjük segítségével meglépni. Már csak a holttestük felkutatására kellene tudnunk, hogy hol zuhantak le.

- Ravasz vén róka vagy Grangzen – gondolta magában Nelmern – azt gondolod, hogy így meg tudsz tőlem

valamit, hogy azt állítod, hogy úgyis meghaltak már. De a dühöd, lám nekem kedvez, és most már tudhatom, hogy semmi más lehetőséged nincs ezeknek az adatoknak a megszerzésére. Bár nem tudom kik ezek a „nyomorult „menekülők, de nem lehetnek gonoszok, ha már neked ellenségeid, és méghozzá ennyire be tudsz gurulni miattuk.

Csak azt nem tudta megérteni Nelmern, hogy hogyan tudhatta meg ez a vén ördög a lemezek eltűnését. Az említett részleteket ő csupán azért vette ki, hogy ellenőrizzen egy kinagyító rendszeren egy, ezen a részen átáramló, de hosszútávon az építkezésre károssá válható, kozmikus hullámozást. Azonnal eszébe jutott, hogy ő csak két tárolóból vette ki a lemezeket, mert ennyi kellett csak a pontos kiemeléshez. Az számára is rejtély volt, hogy a másik két lemez hova tűnt. Az első két példány nála volt, az

úrben lévő lakásán, de az eszében sem volt, hogy bármit is tudtára adjon a vén „gyilkosnak” abból, amit tud. Ha már a véletlen így hozta, hogy valakinek az életét ő mentse meg. Gondolt arra is, hogy az öreg csak blöfföl, és nem is tud semmit a lemezek eltűnéséről, csak észrevette róla, hogy titkolózni próbál erről az időszakról, és így akarja megrettenteni. De természetes az ő titokzatoskodása, hiszen ha kiderülne, hogy a rögzítő lemezeket, ha csak ideiglenesen is, és a munka érdekében is, „megcsonkította”, őt az állásából azonnal kidobnák, és még jó, ha a mérnöki diplomáját el nem vennék.

A gondolataiba merült Nelmern csak arra a szóra figyelt fel legközelebb, mikor a dühös vénember, a körülötte álló négy emberének azt recsegte a dühtől fuldokló érdes hangján... - Vigyétek!

Utána Nelmernnek sokáig örömet keltő látvány érte el a tudatát. Az idegileg

teljesen tombolásig feszített Grangzen vérben forgó szemeit látta, és látta, hogy az öregember arcán végigcsorognak a tehetetlenség keserű könnyei. Azután érzékei elhomályosodtak, és nem érzett már semmit abból, ami körülötte történt.

- Majd talán holnap többet megtudunk, csak az a kár, hogy nem soká tarthatom fogva, mert még kiderülhet, hogy semmi jogom nincs rá – gondolta az idős professzor, és abbahagyva elmélkedéseit, kiment a szoba, előtte kitáruló fotocellás ajtaján.

A kijárat egy nagy, virágokkal teli kertbe nyílt. Az ágyások közül a már ismert férfi sietett a főnöke elé.

- Uram, a flotta vezetője jött beszámolni az események menetéről.

- Idióták. Tudom én, hogy mire képes ez a banda. Siránkozni...”technikailag felkészültek a teljes eltűnésre”... nem volt rá elég idő... et cetera, et cetera.

De mégis elindult a férfi után, aki valószínű jól ismerte az öreg ilyenfajta kirohanásait, mert nem is igen várta annak hosszabb távú reagálását, hanem elindult arra, amelyik irányból jött.

A „flotta” parancsnoka egy jól megtermett, mondhatni óriás, dús, vörös hajú és szakállú, harmincöt év körüli férfi volt. Ruházata egy kábelcsatlakozókkal felszerelt, pilóta szkafter volt. Oldalán egy bokszer formájú sugárfegyver, tartókapcsára akasztva.

- Mondja Nick... maga szerencsétlen marha. Már megint nem találtak semmit, mi?

A heves vérmérsékletű férfi, bár bizonyára nem először hallotta ezeket a nem éppen hízogó szavakat, mégis hirtelen mozdulattal a fegyveréhez kapott.

- Nem érdemes Nick, tudja ezt maga is nagyon jól.

Igen... tudta a flotta vezére nagyon jól, de soha nem tudta szemrebbenés nélkül elviselni, ha sértegetik. Ha más tette volna ezt, már rég halott lenne, de igenis tudta, hogy Grangzent nem érdemes megkísérelni, megölni. Nem tudta senki, hogy hogyan, de a közvetlen környezete azt tudta, hogy a vén sátánról lepattan minden, ami az életére veszélyes lehetne.

- Na, én tegyek jelentést magának, vagy mire vár? – pattant ki a haragos, szinte artikulátlan hang az öreg prof száján.

- Uram... nincs mit jelentenem... mintha a föld nyelte volna el őket. Nem találni sehol, sem a gépet, sem őket, magukat, pedig a komputer által megadott minden területet átfésültünk. A meghatározott sugarú körön kívül nem juthattak, ez technikailag lehetetlenség lenne.

- Nézzük csak! A város északkeleti részén jártak, amikor a találat érte a

cirkálót, rövid időre semlegesítve a kis védőpajzsot – mondta az idős ember, és egy vetítővászonon megjelenő hatalmas térkép elé lépett.

A vászon egy tisztáson emelkedő két vasoszlop közé volt kifeszítve. Ahogy az öreg a nemrég a kezébe kapott bottal a vászonra ütött, az egész berezonált, és többször egymás utáni hullám futott át a térképen. Szerette volna, ha így a kezében lett volna a világ, és a földet is így meg tudta volna rendíteni, mint most a térképet. Szinte pillanatok alatt elhomályosította az agyát a düh, hogy két agysebész, aki soha nem foglalkozott a szökés fortélyos mesterségével, képes úgy eltűnni, hogy az ő tapasztalata ne legyen elég a felkutatásukra. A szemein látszott a vad indulatok eszeveszett tombolása, bár itt-ott előlépő kitöréseinek kivételével általában nyugodt, és kiegyensúlyozott lelkiállapotúnak tűnt. Olyankor mégis

mindig kitört rajt a vad minden ösztöne, amikor valami nem sikerült neki.

- Nick, mutassa nekem meg, mekkora területet fésültek át! Tessék, itt a bot... elnézést, maga úri ember... a pálca.

A fiatal pilóta lassan, nem a legnagyobb meggyőződéssel nyúlt a fadarab után. Szemeiben bizalmatlanság, és félelem tükröződött. Izmai megfeszültek, összpontosítva az esetleges, ellene irányuló támadás kivédésére. Megfogva a botot, még egyszer rápillantott a főnökére, azután egy gyors mozdulattal, egy ellipszisformát rajzolt a térképre úgy, hogy New York nagyjából középre essen.

- Körülbelül ezt a területet.

- Körülbelül? – rikkantott föl az öreg – ki kérdezett magától lehetségeséget. Én tényeket akarok! Érti? Tényeket. Nézze, én körülbelül ennek a területnek akarom, hogy átvizsgálják minden rögét. -

És gyors, szinte rohanó léptekkel, elfutott a vászon előtt kicsit meghajolva, és kezét a térkép aljára téve. Visszafelé is megtette ezt az utat, de mivelhogy föl nem érte, csak az ujjával mutatott végig a vászon felső szélén.

- Az egész földet? – kérdezte Nick, tágra nyílt, kétkedő szemekkel Grangzent.

- Maga végtelenül értelmes – válaszolta az gúnyosan – egyszerre megértette! Remélem, az értelmességét eredmény fogja koronázni, különben nagyon fogom sajnálni magát.

Nem célozgatott különösebben, de Nick nagyjából értette, hogy miért lehetne őt utána sajnálni.

- Engedje meg uram, hogy távozzak, és folytassam a keresést – hajtotta meg magát Grangzen előtt.

- Még mindig itt lábatlankodik? Ne lássam addig, míg nem tud valami jó hírt számomra.

A fiatal pilóta hátat fordított, és sietve kiment a tisztsárról. Grangzen is visszaindult az épületbe. Egy számára is nehéz nap állt mögötte. Örült, hogy most már pihenhet. Ahogy visszafelé ballagott, felnézett az ég azúrtengerére, rá a még mindig teljes magasságban pompázó napra.

- Te is elárulsz egyszer – szölt magában dörmögve – valamit, csak bele kellene építeni ebbe a szimulátorba, ami a napot is mozgatná. Nem igaz, hogy minden lehetséges, csak ez nem.

Nemsokára elért a szobájáig. Hanyatt dőlt az ágyán, ami a buja természet lágy nyugalmát árasztotta idegeibe. Nem vetette le fémes csillogású ruháját, nem volt erre már ideje.

Bezuhant az álom feneketlen mélységű kútjába.

A menekülés

A Cirkáló rohamosan veszttette sebességét, és szigetelő képességét. Az oxigén percről percre kevesebb volt a hajó belsejében.

- Muszáj a sebességünket még csökkenteni, vagy rövidesen megfulladunk – szólalt meg a fiatal orvos, és vad mozdulattal visszább lökte a sebességi kormány koromfekete fémkarját.

Nem kapott semmi választ, így hátranézett mögötte lévő „cinkostársára”. Az idős professzor feje előre nyekklett, és nem mozdította többé hideggé fagyott ajkait szóra. Valószínűleg az idős szív nem bírta a nagy megterhelést, és megszűnt dobogni, áttéve a „hitvány” testet a halál sokkal nyugodtabb birodalmába.

- Georg bácsi... Nem halhattál meg! – rázta meg idős tanítója tetemét, és vastaggá duzzadt könnycseppek gördültek végig az arcán. A Ciklon közben nagy sebességgel haladt abszolút irányítatlanul. A megsérült reaktor, erős elektromos kisüléseket okozott a vezetőfülke műszerfala, és más pontjai között.

- Az Istenét – tört ki a keserű indulat a fiatal professzorból – még a végén engem is sikerül megöl...

Nem folytathatta a mondatot. Egy hatalmas kisülés vakító fénnel szaladt át testén, maga előtt kiutasítva abból az életet.

A férfi hátra bukott, de jobb keze még görcsösen szorította a vezérlőpult fekete gyorsító karját.

- Átkozottak – szökött ki még egy artikulátlan hang a száján. Keze lezuhant a vaskarról, és aztán nem mozdult többet.

Fiatal, örökké forrongó lelke elhagyta a testét.

A gép megfoghatatlan nyílvevesszőként rohant egyre meredekebb szögben a föld felé. A magasság láthatóan csökkent, és ezt még a műszerek is kitűnően regisztrálták. Ezután tompa durranás hallatszott a cirkáló utasterében, és az ablakokon hatalmas fény csapott be. Utána csend lett, és sötét, csak a betört ablakokon befelé potyogó föld halk zöreje hallatszott. Az utasok egy csomóban feküdtek a kabin alulra került felén. Eszméletüket veszítve, nem éreztek semmit a zuhanásból. A vezérlőből felhangzott a robotpilóta egyenletes géphangja.

- AZ IONIZÁLT ELEKTROMÁGNESES KISVÉGŐPAJZSNAK MAXIMÁLISAN SIKERÜLT A GÉPET ÉS UTASAIT MEGVÉDENI A ZUHANÁS KÁROS

KÖVETKEZMÉNYEITŐL.   A PAJZSOT KIKAPCSOLOM.

Hosszú ideig a rémítő üres csend uralta a becsapódott hajótest utasterét. Eltelt talán egy óránál is több idő, mire mozgás törte ezt meg.

A családfő tért észre, körülnézve, hogy tulajdonképpen hova is kerültek most. Nem volt benne biztos, hogy a hajó mozog-e, vagy áll, és azt sem adták tudtára a körülötte szerteszét fekvő bútorok, berendezéstárgyak, és persze saját családtagjai, hogy mi történt a számára kieső, eltelt időben. Voltak olyan gondolatai is, hogy, esetleg amit maga körül lát, csak pusztá hallucináció, és nem valóság. Hogy meggyőződjön erről, megpróbált valamit tenni annak érdekében, hogy felrázza ájulásából a feleségét és a fiát. Arról már meggyőződött, hogy élnek, de nem tudta őket felébreszteni. Sokáig elkínlódott

ezzel, meg azzal, hogy a fülke berendezését kicsit helyre rakja. Na persze amennyire lehetséges volt. Hiszen az egész gép, jobb oldalára billenve, fúródott orral a földbe. Amikor már abszolút nem tartotta céljának az ájultak ébresztését, pont akkor mozdultak meg, szinte teljesen egyszerre. Egy kicsit előbb tért vissza az eszmélete Ádámnak, és később mozdult meg az anyja. Amikor mindnyájan ráeszméltek, hogy élnek, nagy örömujjongás tört ki rajtuk önkéntelenül is. Eltartott egy ideig, mire újra képesekké váltak arra, hogy esetleg dönthessenek a saját sorsuk jóra fordításában.

- Meg kéne próbálni, kijutni innen. Alighanem lezuhantunk – gondolkozott hangosan a férfi. – Valószínű a szöktetőink nem maradtak életben.

A felesége úgy vélte, hogy ha csakugyan úgy lettek megszöktetve, akkor jobb lenne

egy darabig nem mozdulni, nehogy megtalálják őket. Ádám teljes értetlenséggel hallgatta az egész beszélgetést. Nem értett meg semmit. Neki senki sem magyarázta meg a világot, mint a szüleinek az ébresztés után. Csak azt tudta, hogy nem is olyan régen, mintha egy nagy repülőn kirándulásra indult volna az egész családjuk. Valamiféle földkörüli útra, mert most pár napja lépte át az időszámítás a kétezret. Voltak olyan sejtelmek, hogy esetleg a repülőgép lezuhant, csak azt csodálta, hogy pont ők hárman maradtak életben. Azt sem értette, hogy a szülei miféle szökésről beszélnek. A fejét éles fájdalom hasította néha-néha át. Egy erősebb szúrásnál odakapott a fejéhez, és a jobb halántéka fölött, legnagyobb megdöbbenésére, egy kopasz területet talált. Nagyon megrémült bár, de rögtön átvillant az agyán az a gondolat, hogy akkor megvan az, hogy

miért érezte úgy, mintha a jobb oldalán lyukas lenne a feje, és befújna a szél az agyába. Végig tapogatta a fejét, és roppantul megdöbbentette, hogy a tenyérszerű hajatlan folton mintha egy félkör alakú sebet tudna kitapintani. Hirtelen mozdulattal megnézte a kezét, nem lett-e véres. A seb valóban a fején volt, bár a két kitűnő professzor a lehető legmodernebb módszereket alkalmazta a műtétkor. Néhány óra leforgása alatt mégsem lehetett, a felgyorsítva is másfélórás műtét minden nyomát eltüntetni. A fiú kezdett megrettenni, hogy megőrült, ugyanis egyre több dolog volt, amit nem értett. De az túltett minden elképzelésén, amikor megpillantotta az egyik sarokban azt a műtőasztalt, amin annakidején operálták, és annak tükrében találkozott a saját pillantásával. Láta saját magát, és az agyát átfutotta a skizofrén öröklet zsúgó, bénító ereje.

Éppen kiszaladt volna a száján egy, a rémület keltette artikulátlan hang, amikor rádöbbsent, hogy csak egy fémtükörrel áll szemben. Megkönnyebbülten engedte el az ijedtségében megmarkolt, előtte álló fotel támláját. Szégyellte, hogy a saját tükörképétől megijedt, de részben utána megnyugodott mikor megtudta, hogy egy aránylag kicsi cirkálógépen utaztak, amikor lezuhant a gép. Azt is elmondták neki, hogy több mint hatvan évet aludt. Ezt nemigen tudta fölfogni, mert bár hallott már a hibernálásról régebben, de nemigen tudta elhinni, hogy most velük is ez történt, ami az általa oly gyakran és szívesen nézett, és olvasott fantasztikus irodalom hőseivel gyakran megtörtént.

Az utastér megvilágítása hirtelen kialudt. A bent lévő három ember megrémült a hirtelen sötétől. Már a felülre került ablakokon sem hullott be a

homok, és fény sem szűrődött be rajtuk, mint régebben. Odakint teljes volt a sötétség, és a csend. A kis családot is elnyomta az álom, hirtelen és egyszerre, mintha valami varázsló suhintotta volna őket végig a pálcájával. Semmi sem mozdult reggelig a kabinban. Fel is egyszerre ébredtek. Erős fény szűrődött be az ablakok eltömődetlen résein. Játzó sugara a kabin falára eső, fényes csíkot húzott.

- Hát a nővérkém nem jött velünk a jövőbe – kérdezte kicsit zavart tekintettel Ádám, mihelyt kinyitotta a szemét. Tegnap a sok hirtelenül rázúdult új körülménytől eszébe sem jutott, de az éjszaka rendeződtek a gondolatai, és nagy úr tátongott a lelkében annak a gondolatától, hogy a testvérét esetleg nem látja többé.

- Sajnos nem tudunk mi sem róla semmit, de valószínű ő nem vállalta az

„utat”... remélem csak ezért nincs velünk – csordult ki könny a férfi szemeiből – hogy az egyik gyerekem visszakapjam, úgy látszik a másikat el kellett veszítenem. Úgy látszik nekünk ez a sorsunk – ölelte át, a szintén pityergő felesége vállát. – Mégiscsak meg kellene nézni, hogy tulajdonképpen hol is vagyunk – lépett látszólag túl a bánatán. – Szerintem most már jó lenne tudni, hogy hova vetett bennünket a sors. Egy asztalszerű bútordarabot állítottak az egyik ablak alá, ahonnan a vastagabb fénycsík áramlott belülrre. Nem is kellett a családfőnek sokat kínlódnival vele, és az ablak befelé megnyílt, és jó csomó földet zúdított kinyitója nyakába. Az egyébként erős alkatú férfi, mi tagadás, elég nehezen tudott az őt betakaró föld alól kimászni, de az volt a fő, hogy megnyílt az út a szabad levegőre. A nap már elég jól elrugaszkodott a horizont aljáról. Körülbelül kilenc óra tájt

járt az idő. Saját maguk nem tudták megállapítani az idő állását, mivel órájuk nem volt, és azt sem tudták hol találhatnak órát a gépen. A nap állása sem lehetett mérvadó, mert nem tudhatták, hogy a föld melyik részén is vannak. Bár a férfi már korábban megtalálta a két halott férfit, és azok kezén volt óra, ha számára egy kicsit bonyolult is, de ő mégsem akarta megmondani feleségének és fiának, hogy erről tud, mert nem akarta őket egyelőre ezzel megijeszteni. Nagyon nehezen sikerült a fiúnak kimásznia a körülbelül öt méter mélyen a föld alá fúródott gépből. Gyönyörű táj tárult a szemei elé. Egy homokos tengerparti szakaszon találta magát. Előtte a hatalmas és nyugodtan hullámzó azúrkék végtelenség, a tenger. Ahogy hátra fordult, hogy végtelen csodálatában visszaszóljon a szüleinek, egész más látvány gyönyörködtette el szemeit. Egy

hatalmas, dús ősrengeteget, és fölé nyúló vakító fehérségben izzó sziklákat látott. Hirtelen nem kapott levegőt, de aztán annál harsányabb, és a gyönyörtől szinte elcsukló hangon szólt vissza a lent maradottakhoz.

- Valami fenséges világba pottyantunk!

Nem is kellett sok idő, és bármilyen keservesen és nehezen is, de mind a ketten kikerültek a cirkáló, szinte börtönné vált utas kabinjából.

Ragyogó nap, és szinte végtelennek tűnő szabadság várta kint az egész családot.

Elindultak az erdő, az élelemszerzés biztosnak vélt színtere felé.

Már közel két órája mentek egész jó tempóban, és mindig úgy tűnt, mintha a végtelenben lenne a hegyet övező nagy zöld párna. Persze lehet, hogy ehhez az is hozzásegített, hogy már rég nem mozgatott izmaiknak bizony nagy

megterhelés volt a hosszú gyaloglás. Nemsokára meg is unták a monoton menetelést, és leültek a selymesen füvessé vált földre. Bénító fáradtság nyomta el mindnyájukat, érezték, hogy nem sokáig bírják ébren az őket bársonyosan simogató napsugarakat és szellőt. Nem is hosszú ideig hagyta gyönyörködni őket az álom, a körülöttük a meleg vibrálásában úszó tájban.

Mind a hárman álmodtak. A szabadság minden varázsos érzése áthatotta az idegeiket. Azt álmodták, amit éltek, hogy a világ szép, és élni érdemes.

Az álom egy varázsbirodalom, de egy régi bölcs mondás állítja, hogy aki sokat alszik, az keveset él. Hát igen, nem mindig nehéz ébredni, bárha szép is az álom, ami ringatja az embert. A valóság, ha lehet még szebb is, mert megfogható, és az ember minden érzékét átfutja.

Ahogy ébredtek, egy kis bokor árnyékának védelmében találták magukat. Hát, ha van gondviselés ez valóban az. A nap szinte teljesen felért trónjának csúcsára, és vad, forró sugarait lándzsaként szórta a földre. Amikor hanyatt dőltek a reggeli napsütésben, egyáltalán nem gondoltak arra, hogy a lágyan simogató bársonyos sugarak, nemsokára perzselő lánggá változnak. Az sem jutott eszükbe, hogy esetleg védekezni kellene ellenük, és mégis olyan helyre feküdtek, ahol egy árnyék megvédhette őket a pecsenyévé süléstől.

Ádám felkelt, és kiment a napra, farkasszemet nézve a ragyogó koronggal. Kacagva táncolt körbe-körbe, de aztán nem sokáig volt kedve a forró sugarakkal kacérkodni. Visszabújt az egyre kisebb törpülő árnyékba.

- Na, elindulunk tovább, hogy valamikor el is érjük – mutatott a zöld rengeteg felé.

Az anya véleménye az volt, hogy a legnagyobb hőségben legjobb lenne az árnyékban maradni, de aztán rövid vitázás után csak megegyeztek, hogy a trópusi nap nemsokára föléjük ér, és akkor az árnyék már úgysem ér semmit. El is indultak a tőlük telhető legnagyobb sebességgel. A vakító fényű nap minden pillanatban próbára tette tűrőképességüket, és többet szenvedtek, mint amit valaha is gondoltak volna, hogy képes az ember átkínlódni. Már nem azt érezték, amit néhány perccel korábban, hogy szabadok, mint a magasan szárnyaló sas, és hogy maga az élet is egy boldog szárnyalás. Érezték az élet nehéz béklyóját, ezernyi nehezen vonszolt mázsát, egyre jobban fáradó lábaikon. A hőség nagy úr. Képes megtörni a

legerősebb jellemet is, és a legerősebb ember is kénytelen meghajolni kegyetlen ereje alatt, nem hogy az, aki sohasem érezte magán ezeket a forró sugarakat.

- Ez valami trópusi vidék – nyögte kiszáradt torokkal a férfi, és egy pillanatra megállt, belenézve a ragyogó tűzgömbbe.

- Árnyékot kellene keresnünk, mert különben nem valószínű, hogy megérjük a mai napnyugtát – folytatta.

- Hát az igaz, hogy még soha nem vártam ennyire az estét, mint ma, pedig már túl vagyok a száz évemen – tette hozzá keserű humorral a felesége.

A homok a talpuk alatt tűzforróra hevült, és ez, még nehezítette a helyzetüket. Hirtelen úgy vették észre, mintha a földben egy nagy lyuk tűnne a szemük elé a távolban. Később jöttek rá, keserű boldogsággal, hogy az ő cirkálójuk által a földbe fúrt mélyedésre találtak rá.

- Hogy a mennykő vágjon bele az egészbe, hát hiába gyalogoltunk egész nap, mégsem tudunk elszakadni attól az átkozott helytől – tört ki a méreg Ádamból.

Később be kellett látniuk, hogy mégiscsak szerencsájük volt, amellet a szerencsétlenség mellett, hogy a nagy hő játszott velük, meg a párás levegő. Emiatt csak egy nagy kört tettek meg, és nem túl sokat haladtak az erdőség felé. De mégis a föld alatti lyuk volt, ami megszabadította őket a nagy meleg adta veszélytől.

Egy darabig aztán nem túl sok mindent tudtak tenni a föld alatt, mivel a kinti nagy fény után, jóformán semmit sem láttak. Egy óra alatt azért mégiscsak megszokták a sötétséget, és elsőként azt tartották legfontosabb dolguknak, hogyha már egyszer az erdőből nem sikerült élelmet szerezni, akkor megnézzék, hátha a gépen akad valami kaja is.

Nem is sokáig kellett keresgélniük. Találtak egy kisméretű hűtőkabint, ami tele volt konzervekkel. Nagy ujjongással vették magukhoz az első „vadászatuk” prédáját.

Két napig eszükbe sem jutott, hogy megpróbáljanak eljutni az erdőbe, de a harmadik nap mégiscsak rászánták magukat az újabb kiruccanásra. Sokkal gondosabban készítették elő ezt az útjukat, mint az előzőt. Egész nap csak az volt a dolguk, hogy összeszedjenek mindent, amire szükségük lehet majd. Raktak el golyós fegyvereket, és sugárpisztolyt is. Elsősegély ládát és konzerveket, ha véletlenül nem sikerülne elejteniük semmilyen vadat, amiből valami élelmet lehetne készíteni. Úgy időzítették az indulást, hogy a nap lenyugvása után kelljen csak kibújniuk a biztos rejteket adó hűvös, „mesterséges” barlangjukból.

Mihelyt a nap lebukott a horizont rózsaszín csipkés szegélyén, újra elindultak meghódítani az „új” földet, a szabadság és reménység földjét. Bár még a hőség szinte egyáltalán nem hagyott alább, de tudták, hogy ez már nem tarthat sokáig, és abban is biztosak voltak, hogy hosszú időre lesz szükségük, míg eléri a hegyet övező erdőt.

A hold tiszta ezüstartányérja világította meg előttük az utat. A ragyogó tiszta égbolton semmi moccanás nem volt észlelhető, csak néha-néha repült át az ég éjjeli mécseseinek fényén egy-egy denevér. A csendet is csak itt-ott törte meg valami éjjeli madár, vagy más éjszakai állat visítása. Ezeket a néha hallható hangokat az erdőség felől vélték észlelni, de olykor feltűnt nekik az is, mintha közvetlen közelükben rikkantotta volna el magát valami. Nem figyelték, hogy mennyi ideje lehetnek úton, csak azon

éreztek az idő múlását, hogy a levegő bizony eléggé lehűlt, és a hold is már egészen fölöttük ragyogott, mikorra elérték az őserdő szélét. Egy darabig aránylag simán haladtak befelé, de aztán egészen besötétedett az orruk előtt az erdő, és csak lépésről lépésre tudtak haladni. Most úgy várták, hogy végre már nappal legyen, mint három nappal korábban az éjszakát várták. De aztán mikor végre eljött a reggel, és egy kissé világosabbá vált az erdő mélye, minden még rémítőbbé vált, még az éjszaka rémítő árnyvilágánál is. Egyik pillanatról a másikra, megmozdult az egész erdő. Ezernyi tarka papagáj és más színes madár járta varázslatos táncát a buja zöld indák és levelek között. A tarka látvány ellenére, a hangos szárnycsapások mindig megrémítették az ebbe a mesevilágba belecsöppent család minden tagját. A fák magasabb ágain Makik és más

majmocskák ugrándoztak össze-vissza, érdes hangon visítva és acsarkodva egymásra.

- Alighanem tudom, hogy hol is pottyantunk mi le – mutatott az apa az egyik kis állatkára – ha nem csalódom, akkor ez egy makifajta. Akkor pedig ez Madagaszkár. Vagy esetleg Új-Zéland környéke? Nem. Nem lehet más, mint Madagaszkár, és ez egy madagaszkári Feketefülű maki. A régi Magyar utazó, Benyovszky nyomdokain járunk mi most.

- Nem is tudtam, hogy Madagaszkár szakértő vagy – élcelődött a fiú apja arcába nevetve.

Arcának rándulásaiban ezernyi érzés hullámozott. A természet boldog szeretete, a tőle való félelem, a buja, tarka csillogás csodálata, és az ismeretlen veszélyektől való rettegés.

Az apja csak rövid hallgatás után válaszolt a kihívó megjegyzésre – Nem

vagyok Madagaszkár szakértő fiam, de ezek a furcsa kis ugribugri állatkák mindig felkeltették az érdeklődésemet, ahányszor csak láttam őket televízióban, vagy állatkertben. Bár állatkertben igen ritkák, mert nemigen tűrik a bezártságot. Olyanok, mint mi emberek, lételemük a szabadság. Egyedül a Koalamacik azok, amikkel néha összetévesztem őket. Nézzétek ezek a fák az esőfák.

- Olyanok, mint a pálmák – vélte az anya.

- Valóban, de azt már megállapítottuk, hogy ez a trópusi éghajlat egyik legfőbb jellemzője. Gondolom, valami párologtatási szerepük van ezeknek a nagy legyező leveleknek – gondolkozott hangosan a férfi.

Az egész nap eltelt anélkül, hogy bármi elejthető, és ehető állatot láttak volna. Kisebb macskaféle állatokkal találkoztak, de azok annyira fürgék voltak, hogy még

csak megmozdulni sem tudtak utánuk. Bár komoly fegyverük volt, de nem tudták igazán, hogy hogyan működik a náluk fél évszázaddal előrébb lévő technika. Attól is félniük kellett, hogy ha használják a fegyvereket, a száraz aljnövényzet könnyen lángra kaphat, és az bizony katasztrófához vezetett volna. Így inkább a magukkal hozott konzerveket vették elő, és még a körülöttük nyüzsgő állatoknak is adtak belőle. Az állatkák igen bizalmasan fogadták az ismeretlen jövevényeket. A földre loccsant néhány csepp vízre pillanatok alatt, hatalmas és végtelenül tarka lepkék szálltak, holott az erdő alja úgyis úszott a párában.

- Úgy látszik jobban, szeretik a mi vizünket, lehet, hogy valamivel keményebb, mint az erdő adta pára – vélekedett Ádám.

Mivel az állatok tarka kavalkádjában minden megtalálható volt, csak olyan

nem, ami egy kicsit is úgy néz ki, hogy jó élelemnek, meg kellett elégedniük azzal a gondolattal, hogy a konzerv ebéd után megpróbáljanak kikeveredni az erdőből, és visszakerülni a biztosabb vadászterületre. Egy darabig a bozót-irtókéssel vágott út jó irányt adott visszafelé, de aztán rá kellett jönniük, hogy errefelé a növényzet valami fantasztikus sebességgel nő és burjánzik, és mint valami Csipkerózsika mesében, újra bozótok és indák sűrű szövevénye állta az útjukat.

Hosszú ideig bolyongtak az erdőben, mire véletlenül sikerült kikeveredniük belőle. Saját bőrükön kellett tapasztalniuk, hogy az őserdő egy tarka, élő és lüktető zöld koporsó annak, aki nem ismeri. Na meg akinek nincs hozzá szerencséje. Nekik most volt. A megszerzett tapasztalatok alapján, csak az este beállta után indultak ki az erdőből,

de előtte pontosan bemérték az irányt, amerre a cirkáló becsapódási helyét megtalálhatják. Nem is került semmi nehézségbe, a gép által szakított mélyedésre ráakadni. Egy, a már előzőleg a földbe elrejtett kötéllelra segítségével könnyen le is jutottak a föld alatti terembe. Bár egy darabig keresniük kellett, mire megtalálták a homokban elásott alkalmasságot, de aztán annál gyorsabb volt vele a közlekedés. Attól már egyáltalán nem féltek, hogy valami nagyobb ragadozó megtámadja őket. Az viszont lehetségessé vált azzal, hogy rájöttek, hol vannak, hogy ember jöhet a környékre, és bizony az ember néha sokkal veszélyesebb a legrettegettebb vadállatnál is. Éppen ezért meg is tették a szükséges „biztonsági intézkedéseket”. A férfi a bejárati rés alá ült egy székre, és egy lézerpisztollyal vigyázott szerettei nyugalma. Megbeszéltek, hogy

négyóránként váltják egymást az őrökben, úgy ahogyan azt előzőleg az erdőben is csinálták.

Ádám egy idő után rájött, hogy ahonnan körülbelül egy hete a két férfit eltemették, tehát a vezérlőből, az egész gép energiarendszere aktiválható. Fel lehet kapcsolni a világítást, és így az egész gép világosságba borult. Az elektromágneses emelőpárnák működtethetők lehettek volna, de ehhez a reaktor működésére lett volna szükség, ha azt kívánta volna a gép kezelője, hogy a mozgás folyamatos lehessen. E párnák szerepe lett volna a gép minden irányú mozgatása. Ezt a mozgást a környezet és a gép pajzsának ellentétes előjelű elektromágneses erőterének feltöltésével, és a környezeti töltés gyors, előre, vagy más kívánt elmozdulási irányba történő mozgatásával lehetett volna elérni. A töltések közötti vonzóerő tökéletesen jó

gép esetén, olyan erős volt, hogy a cirkálót a környezeti töltés irányában, annak a sebességén elmozdította. A gép műszerfalán megjelent az elektromágneses töltöttség szintje, de mivel a gyorsító kar utolsó állása nulla fokozaton állt, a vezérlő nem vetítette ki a töltés energiáját a pajzsra és a gép környezetére. Egy percnyi eltelt idő után a biztonsági berendezés kiíró rendszerén megjelent az a mondat, hogy

***A MOZGATÓRENDSZERT BIZTONSÁGI
OKOKBÓL KIKAPCSOLOM!***

Utána valóban kikapcsolt az aktiváló berendezés a mozgatórendszer kapcsolóblokkjáról. Ádám elolvasta a feliratot, aztán önkénytelenül is megszólalt.

- Milyen biztonsági okokból? És egyáltalán ki az, aki kikapcsolja azt a bizonyos mozgató micsodát.

Egy hangszóró rögtön megszólalt angolul közölve a választ, bár a kérdést magyarul kapta.

- Az anyád zagyvalék mindenit – szólt vissza mérgesen Ádám – a kiíró rendszer magyar, aztán meg elkezdesz nekem itt mindenféle baromságot blablálni.

ELNÉZÉST. SZÉLESEBB KÖRŰ MAGYAR INFORMÁCIÓK SZOLGÁLTATÁSÁRA NEM VAGYOK BEPROGRAMOZVA.

Jelent meg a gép kiíróján a magyar mondat.

Aztán eltűnt megint minden írás és csend is lett, csak a lámpák árasztották tündöklő éles fehér fényüket. A fiú rövid gondolkodás után kiment a vezérlőteremből. Gyorsba vette lépteit, és bekanyarodott a rövid folyosóról az utastérbe. Hogy ide bejusson, enyhén felfelé kellett átkapaszkodnia az ajtón. Egyenesen a nyílás alatt őrt álló apjához sietett.

- Rájöttem valamire.

- Na, mire fiam?

- Ezt a gépet alighanem nagyon könnyen el tudnánk mi is indítani. Úgy nézem nagyon egyszerű a vezérlőműve. Csak az a kár, hogy angolul tud csak beszélni, és azt meg nem értem.

- A repülő... beszélni? – Mi van napszúrást, kaptál – ráncolta meg homlokát az öreg – vagy valami mérges bogár csípett meg. Mert bizony az elképzelhető az őserdőben. – És a fiú homlokára tette jobb kezét.

- Nem csípett meg engem semmi. Ez egy komputer által vezérelt kommunikációs rendszer. Már kétezerben is voltak beszélő robotok, akkor miért nem tudod elhinni most.

- Igazad van, csak az én fantáziám, még mindig olyan különösen érinti az ilyen fantasztikus hatású dolog.

- Igen, jellemző a te korodra, már ne is haragudj, kis, tíz centis lézerfegyvert fogsz a kezedben, és őrzöl egy föld alá ékelődött, elektromágnes által mozgatható úrcirkálót, átaludtál hatvan évet, de azt nem hiszed el, hogy egy CD lemezre vett sablon szöveget, egy számítógép képes gondolatok kifejezésére rendszerbe rakni.

- Igen, alighanem igazad van. Alighanem van bennem a múltból egy kis csökevény, de ahogy te mondod, az „én korom” nem a legjobban hajlamos ilyen dolgok azonnali elfogadására. Azt hiszem erről nem én, tehetek, hanem az átaludt hatvan év.

- De hát én is átaludtam ezt az időt!

- Mikor én tizennyolc éves körüli voltam, még az én fantáziám is fogékonyabb volt a hihetetlen dolgokra, de hát az már igen régen volt. De... ha csak

az a bajod, én lefordíthatom neked az angol szöveget.

- Sosem mondtad, hogy tudsz angolul!

- Nem mondani kell azt fiam, ez nem arra való, hogy az ember villogjon vele a másik emberek előtt. Főleg nem a tizenegynéhány éves fia előtt. Fontos, hogy ha kell, tudjon az ember. Tudod a tudás, bármilyen is legyen az, nem mutató, csak hasznos.

Pár perc múlva már ott álltak, az irányítófülkében a hangszórók előtt. Nem került nehézségbe az angol szöveget lefordítani, és megérteni a valóban nem túl nehéz vezérlési módot. Rövid fordítgatás után a gép megértette az információt hallgató emberek problémáját, és bár kissé gépiesen, de lehetőséget próbált adni ennek a problémának a megoldásához, mégpedig egy Angol-magyar műszaki szótár kinyomtatásával.

- Ez azt hiszi így könnyebb lesz – mondta az apa, és látszott a szemein, hogy biztos benne, hogy a szótár abszolút semmit sem ér.

Egy idő után megértették a gép működésének elméleti lényegét.

- Na, jó majd holnap folytatjuk – mondta Ádám – ha így haladunk, egy hét alatt kimozdíthatjuk erről az átkozott helyről ezt a masinát, és talán el is tudunk menni innen.

A következő napokon viszont egyáltalán nem fordítottak semmit a gép használati utasításából. Bár Ádám sokszor, és sokat volt a vezérlőfülkében, de az apját már soha nem hívta többet oda. Keveset aludt, bár a gép bejáratí nyílását nem kellett már őrizniük, mert rájöttek, hogy aktivizált elektronikus rendszer mellett, a gépet nem lehet tíz méternél jobban megközelíteni, úgy, hogy az ne kapcsolja be a riasztó berendezését.

Egy éjszaka, amikor a szülők aludtak, a fiú beindította a mozgatópárnák feltöltését. Sikerült. Hihetetlennek találta saját maga is, hogy sikerült a gép komputere adta információk alapján a reaktor meghibásodását megjavítania. Az meg még csak nem is volt furcsa a számára, hogy két nap alatt megtanult angolul majdnem tökéletesen. Még kevésbé találta szenzációsnak, mivel, hogy apja is tudta ezt a nyelvet. Az iskolában németet tanult. Nem voltak igazi viszonyítási alapjai. Gondolta a családban van.

- Hát istenem, jó a nyelvérzékünk – vélekedett.

Amikor meggyőződött róla, hogy mindent tökéletesen megjavított, beleült a vezetőülésbe. Rátette a lábát a gyorsító pedálra.

- Ügyelni kell az érzékeny pedálra. A gyorsító kar hátra húzása a sebességi

fokozatokat váltja, a pedál pedig működésbe hozza az egész mozgatórendszert – olvasta még utoljára el a néhány napja talált műszaki leírást, és „használati útmutatót”, amit a műszerfalra fektetett néhány perce, mikor a székbe ült.

Középállásba húzta a gyorsító kart, és rálépett a pedálra.

Az elkövetkező pillanatokban nem tudta mi történik, óriási reccsenést-roppanást hallott, hatalmas fény áradt mindenhol a szemébe. Mire a fény megszűnt, és a rémítő hangok sem érték már el a fülét, a repülő már megint nem mozgott. Nagy magasságban állt, a megmozdulást követő néhány másodperc óta. A fiú lába már nem volt a pedálon, sőt, nem ült a székben sem, ami egyébként a földbe ferdén beékelődött gépen is vízszintesen állt. A hirtelen mozgást, ennek a széknek a kiegyenlítő-szelepe

sem tudta kompenzálni. A cirkáló egész testét egyenes helyzetbe fordította a vezérlőrendszer. Minden összeborult, amit odalent nagy nehezen el tudtak igazítani. Ádám szüleit az álom bársonytengeréből szakította ki a robbanásszerű start. A három utas közül egy darabig egyik sem tudta, hogy most mit is tegyen. A fiúnak is csak néhány perc múlva jutott eszébe, hogy meg kellene nézni, mi is történt az ősökkel.

A gép körülbelül fél órát állt a levegőben, egy helyben, amíg nagyjából sikerült rendet tenniük a szétszóródott felszerelés között, aztán nekilódult, és nagy sebességgel, elhagyta a már átkozottul unt, gyönyörű területet. Már nem volt semmi probléma a cirkáló irányításával. Ádám megtanulta, a lejátészódó esetből óvatosan kezelni a birtokában lévő tudást.

Késői felfedezés

A világűr rémítő, egyhangú csendje vette körül Grangzen flottájának kiemelt cirkálóraját. A gépek villámgyorsan suhantak a végtelennek tűnő térben. A vezérlőrendszerek számítógépei az űrben építés alatt álló áramlás-szimulátor felé vezették a kék nyílvevesszőként suhanó gépeket. A parancsnoki cirkáló messze a többi előtt haladt, mutatva az utat, mintha a többiek nem tudnák a céljukat. Pedig minden komputer külön-külön tartalmazott minden szükséges információt, ami az úthoz kellett. Nemrég indultak a földről, miután Nick, a vezérgép parancsnoka, a föld összes zónáját átkutatva, sehol nem találta meg a földön a gépet, és eredmény nélkül, pedig nem mert Grangzenhez visszamenni.

Inkább- e kétes eredményű, veszélyes, és egyáltalán nem legális útra szánta el magát. Jobb, ha túlbuzgónak mondja, mint semmit érőnek, mert így még lehetséges, hogy megússza a dolgot. Csak nehogy ez a vén ördög előbb jöjjön rá a titok nyitjára, mint ő – gondolta Nick.

A sötét térben úszó cirkálók vezérlőiből már látni lehetett az építkezés közelében telepített teherdokkokat. Ezek arra szolgáltak, hogy a szükséges üzemanyagot és építkezési alapanyagokat a teherúrhajókból ki tudják rakni, és azokat mindenféle veszélytől meg tudják védeni. Némelyik raktár erősebb, mint majd, a benne raktározott anyagból felépített szimulátor állomás lesz. Itt az építkezés periferiáján helyezték el a munkákat végző szakembereket is. Az elhelyezésük nem volt luxusszintű, de a kényelmi követelményeknek megfelelt. A munkások nagytöbbsége két hónapig

tartózkodott az úrben, utána pedig új munkásokkal cserélték, újra pedig csak öt hónap elteltével kerülhetett vissza a munkahelyére. Azonban volt egy-két olyan fontos szakember az építkezésen, akinél nem tartották be ezeket a szabályokat, és az egyfolytában fenntartott idő, néha az egy évet is elérte. Ilyenek közé tartozott Frank Nelmern is, az irányító központ vezetője. Hosszú ideig nem hagyta el az építkezést, egészen két héttel ezelőttig, amikor is sürgősen a földre hívták. Az építkezés résztvevői semmit sem tudtak az eset részleteiről, csak a kész tényt. Azóta a fiatalembert nem látták a munkahelyén, csak néhány napja terjedt el egy olyan hír, hogy a fiatal mérnök ott hagyta az építkezést és felmondott. „Biztosan valami egészségügyi problémája támadt. A fiatal szervezet még nem volt elég edzett az ilyen hosszú terhelésre” – gondolták a

munkatársai. Most ezért a posztját egy másik mérnök töltötte be. Néhány évvel idősebb volt nála, de képzettsége nem haladta meg azét. Így ez az ember volt most az, aki az építkezést őrző, ugyancsak Cikloncirkálóval felszerelt őrséget riasztotta, már sokkal azelőtt, mikor meg lehetett volna a fényszóróikat látni, az úton lévő őrcirkálókól. Azokban is voltak észlelő-berendezések, de ezeket soha nem használták, egyrészt mivel annyira ritka volt az ilye kóborkalandor, hogy szinte egyáltalán nem volt szükség őrzésre, másrészt pedig, a központ sokkal előbb észlelhette az ilyen veszélyhelyzeteket, hiszen létének egyik fő célja is ez volt.

Az őrcirkálók már sokkal azelőtt felsorakoztak az építkezés veszélyeztetett zónájában, mielőtt Nick-ék meglátták a lerakódó-állomásokat. Mivel nem tudták, milyen szándékú látogatóra kell

számítaniuk, tartózkodtak minden jeltől, ami elárulta volna ott tartózkodásukat.

- Gyertek közelebb és szélességben, pedig szóródjatok szét – szólt hátra rádión, az őt követő cirkálókhoz Nick – lehetséges, hogy meg fognak bennünket támadni. Erre mindaddig nem szabad válaszolni, míg jelt nem adok. Meg kell érteniük, hogy nem úrkalózok vagyunk. Ezért aztán teljes erejű reflektorokkal, és lassan haladunk. Rádiókapcsolatot nem lehet velük teremteni, ettől elzárkóznak. Nem hiába építenek áramlás-szimulátort. – Káromkodással próbált új kapcsolatot teremteni, de teljesen hasztalanul. Már minden hullámhossz töltve volt a keltett zavarokkal.

- A szemét – folytatta volna a mérgelődést, amikor a hangszóróból érces hang szólt rá.

- Ne dühöngjön, ennek semmi értelme. Inkább, ha megoldást akar, a gépeik

vezérlőjét kapcsolják rá a mi központi komputerünkre, mégpedig kettő és hatszázmillió közötti szabad kódközzel, hogy mi ráállhassunk valamelyikre. Majd mi levezetjük a gépeiket. Ellenkező esetben nemcsak hogy a rádiójuk nem fog működni, de még támadni is kénytelenek leszünk.

A mondatot az egyik hátsó gépről kilőtt, vakító fehér lézersugár Nick számára életveszélyesen rémítővé tette. Nem is volt minden ok nélküli a félelme. Szerencsére a lövés nem talált, mivel Nick még idejében semlegesíteni tudta, egy bontó sugárral. Ettől a fehér csóva, mintha szétloccsant volna a sötét térben.

Sötét rejtekéből előjött az egyik őrcirkáló, és felkapcsolta a lámpáit. Rövid csend után, ami Nick számára hosszú éveknek tűnt, az imént hallott hang ismét megszólalt.

- Helyes. Hogy ilyen még egyszer elő ne fordulhasson a kétszázötven mikro hertzes hullámhosszt szabaddá tettük. Ezen beszélhet a kísérőivel.

Nick szinte kapkodó gyorsasággal állt rá a megadott hullámhosszra.

- Itt az alfa egyes. Hallotok?

- Igen – jött a válasz az egyik cirkálóról, majd egymásután minden lejelentkeztek.

- Ne csináljatok semmi marhaságot! Nem megmondtam, hogy ne lőjeteek – utalt vissza az előbbi lézerlövésre. Ha minden igaz központilag levezetnek bennünket. Tegyétek szabaddá a vezérlőkomputerek programozóját, kettő és hatszázmilliós szabad kódközzel!

- Kétszázmilliótól?

- Nem – dühöngött a fiatal parancsnok – kettőtől. Simán kettőtől. Értitek?

- De hát akkor majdnem a teljes programot moshatják.

- Igen ezt én is tudom. És tudsz jobbat?
Megint rálőnél?

- És hogy térünk vissza a földre, kézi vezérléssel?

- Talán azzal, még mindig jobb mintha semmi esélyünk nem marad. Viszont az is lehet, hogy visszaprogramozzák a komputereinket.

- Főnök! Megmondtad nekik, hogy kik vagyunk, és mit akarunk?

- Nem, de teljesen felesleges lett volna, úgysem bíznának meg bennünk.

- Helyesen ítéli meg a helyzetét Nick. Tényleg nem hinnénk magának – recsegett bele a beszélgetésbe a szemben álló gép pilótája – Maguk teljesen illegálisan jöttek ide Nick, így pedig nem nagyon hiszem, hogy elhihetnénk valamit is. Egyébként már ne próbáljon beszélni a társaival, már úgysem tudna.

- Hogyan? – kezdett volna egy új mondatot a pilóta, de mire tovább

folytatta volna, látta, hogy már megint ég a kis piros lámpa, ami a kapcsolat hiányát jelzi. – Az ördögbe is – mérgeződött, és igyekezett a számítógépe programozóját szabaddá tenni a megadott kódközben.

Nem kellett várniuk egy percet, és a cirkálóraj egy testként elindult az építkezés felé.

Az idő rohanó kerék, és csak előre gördül. Átkozottul bánta már Nick, hogy vállalkozott erre a kalandra, és örültnek tartotta saját magát, hogy miért nem jelentette Grangzennek ezt a szándékát. Lehet, hogy az még meg is dicsérte volna ezért az ötletér, és persze ez a „dicsőséges” bevonulás is elmaradhatott volna. De hát hogy is mondja az a régi közmondás? Késő bánat eb gondolat. Tehát megpróbált nem gondolni gondjaira. Na persze nem sokára nem is igen volt rá ideje, ha látni akarta a számára csodabirodalomnak számító építkezést, az őt gyötrő rémképektől.

Hatalmas, a semmiben úszó acélváz lebegett az űrben. A gépek közöttük suhantak el, nem túl gyors tempóban. Itt ott emberek lebegtek, hosszú köldökzsinórral a vázhoz csatolva, és valamit bütyköltek. Végezték mindennapos munkájukat. Hegeszteni a földi módszerekkel nagyon nehéz lett volna, így inkább, az összekapcsolandó elemekbe előre beépített hevülő elemekkel oldották meg, a vasdarabok egymáshoz való rögzítését. Két-két különböző anyag volt ez, és találkozásukkor, illetve érintkezésükkor, egy új anyagot alkottak, ami körülbelül egy volt a vázak anyagával. A módszer lényege az, hogy az egyik, úgynevezett alfa anyag atommagjainak felét kilőtték úgy, hogy az atomszerkezet ne omoljon össze a keletkezett „lyuk” ellenére. Ez úgy volt lehetséges, hogy az atommagok helyére laza, ideiglenes töltést tettek. A

másik béta anyag viszont tele volt töltve a másiktól kilóttekkel megegyező, szabad atommagokkal. Érintkezéskor ezek vándorolnak át az alfa anyagba, szoros kötést alkotva azzal, az úgynevezett ütközési felületen. Ez azért lehetséges, mert itt nagy hő keletkezik, és az átrendeződő anyag összeolvad, és kitölti a közte lévő réseket. Így ez sokkal tökéletesebb is, mint a hagyományos hegesztés.

Nick számára új volt ez is, mint majdnem minden fent az űrben. Bár a föld igen fejlett volt, igazi mércét csak az itt történő munkák adtak a fejlődés helyes megítéléséhez. Itt szuper fejlettségű dolgokat, eljárásokat kellett alkalmazni a biztos eredmény érdekében.

A gépek tovább siklottak, de a látnivalók még hosszú ideig nem változtak. Mindenhol csak a szerelés alatt álló szerkezet töltötte ki a teret. Néhol

több kilométeres darabokat raktak össze, vontatórakéták segítségével. De, aztán amikor már tényleg senki nem gondolt rá, vége lett az építkezési területnek, és egy hatalmas hatszögletű épület tárult eléjük. Az épület felső sík oldalán nagy, négyzetszerű felfestések voltak. A cirkálók erre szálltak, olyan könnyedséggel, mint ahogy egy pihe képes leereszkedni az ember kezére. Megállt minden mozgás. Nick csak most kapta körül a tekintetét, az őket az építkezés elején megállító cirkálókat keresve. De azok már rég nem voltak a környéken. Rábízták a "látogatók" sorsát a számítógépekre. Nick lehúzta az ajtókat nyitó billentyűt, de azonban az ajtók nem nyíltak ki.

- Jaj persze az átprogramozás – gondolta – megint ki kell várni, hogy mit akarnak.

De addigra már el is kezdtek a gépek csigalassúságú mozgással alásülyyedni, a leszállótér síkjának. Amikor a mozgás újból megszűnt, váratlanul felpattantak az ajtók, és szabad utat nyitottak a bennülőknek a kiszálláshoz. Jó illatú, könnyű levegő csapta meg Nick arcát. Az enyhe áramlás arra készítette, hogy arra fordítsa az arcát, ahonnan az érte. Ahogy körülnézett, látta, hogy a társai lassan kikászálódnak a gépeikből és azt is látta, hogy a hatalmas terem egyik sarkában feltáruló ajtón, néhány számára idegen ember lép be. Rászánta magát, hogy ő is kilépjen a gépe ajtaján. Az idegenek egymásik terembe vezették az elfogott "kalózokat", és megkezdődött a részletes kifaggatásuk.

- Szóval Grangzen kiemelt flottájából valók, és Nelmern dolgai után érdeklődnek – mondta Nicket

meghallgatva a kihallgatást végző mérnök.

- Igen, és szeretnénk a komputerek háttértárolóit átvizsgálni, hátha találunk valami érdekeset.

- De hát tudja, hogy ez szigorú államtitok. És tulajdonképpen kik is ezek a maguk „üldözöttjei”?

- Ezek társadalmunkat óriási mértékben veszélyeztetik, és ez elleni védekezésből azt hiszem államtitkokat is felfedhetünk.

- Na, tegyük fel, hogy igen, de erre akkor is, csak kellene valamiféle parancs.

Nick a zsebéből előbányászott egy papírfecnit, és az őt kérdező mérnök elé tolta. Ezt a papírt még a keresés előtt adta Grangzen Nicknek, azzal, hogyha bárki kétségbe vonná küldetését, csak mutassa meg neki ezt. A feladata az volt, hogy találja meg őket, de úgy vigyázzon rájuk, mint a szeme fényére. Ez a fecni volt a

parancs a megsemmisítésükre. Annak idején sem értette, hogy akkor minek annyira vigyáznia az épségükre.

Az úrmérnök nem sokat törődött a paranccsal, finom mozdulattal tolta el a pilóta kezét.

- Hát ezért ez a nagy hajsza? – kérdezte kicsivel később, mert pont akkor lépett hozzá gyors léptekkel egy fiatal titkárnő, és valamit a fülébe súgott.

- Elnézést Nick, de remélem, megérti, hogy ellenőriznünk kellett, hogy amit mond igaz-e. Grangzen úr igazolta magát. Kérem, jöjjön... és ami tőlem telik – és széttárta karjait az őszülő férfi.

Felállt Nick és három kísérője, hogy kövessék a mérnököt.

- Sajnos annál többet nem tudunk engedni, hogy egyikük jöjjön. Már ez is túl nagy kompromisszum részünkről. Ezeknek a komputereknek az adataihoz csak teljes programtöréssel lehet

hozzáférni, mivel csak Nelmern tudta bontani a tárolót. – magyarázta tovább – Ez annyit jelent, hogy a tárlófedeleket, és az „agyat” szét kell lézerrel lőni. Pedig ez nem olcsó játék, és ahogy mondja, lehet, hogy nem is fog eredményhez vezetni, akár az összes komputer bontása sem.

Közben a hatalmas elrettentően óriási komputersorhoz értek.

- Nahát, ez lenne az egész építkezés agya. – mondta a mérnök, és a számítógépek felé intett a jobb kezével.

- És hol kell kinyitni – kérdezte Nick lázas sietséggel.

- Itt, ahol ezek az összevissza forgó korongok vannak. Ezek az üvegajtók takarják őket.

- Na, hát, ezt nem lehet gond kinyitni. Én komolyabb biztonsági rendszerre gondoltam – vélekedett a fiatal pilóta.

- Jaj, de ez nem akármilyen üveg ám. Sok esetben még a lézer sem tudja

szétroncsolni – kapta rá gyorsan a mérnöktől a választ, aki közben a pilóta kezét megfogta, hogy nehogy megpróbálja az övéből elővett fegyverével a takarófedelet szétvágni. – Vigyázzon! Ha a lézer él rossz helyen érne a rendszerhez, az önmegsemmisítő felrobbantaná az egész központi telepet. Várja ki, amíg majd én kinyitom.

Nick kis várakozás után újra eltette a fegyverét.

- Le kell állítani a rendszert – magyarázta a mérnök, és három kapcsoló követhetetlenül gyors számkód bevitelével leállította a háttértárolók forgását. – Most pedig ki kell elemeznünk a takarólemezek anyagelrendeződését, hogy olyan helyen tudjuk a lézerrel átvágni őket, ahol nem indítják be az önmegsemmisítőt. Ez bizony órákig is eltarthat, sőt...

- Kérem, igyekezzon – szólt bele idegesen Nick.

- Itt a túlzott igyekezetnek, halálosan komolyan értelmezett, világot megrendítő következménye lehetne. Így ajánlom, hagyjon nyugodtan dolgozni.

A mérnök tevékenységét a fiatal pilóta a legnagyobb jóindulatával sem tudta, magában csendben figyelve, munkának nevezni.

- Ez valamire még mindig vár – gondolta, a még mindig a kezében tartott megsemmisítési parancsot idegességében apró, szinte felismerhetetlen darabokká tépve. – Jutott már valamire – dühöngött és laza, nyugalmat színlelő mozdulattal kiszórta kezéből a papír fecniket, a komputerek irányába, amik a földre hullva, átestek a talapzat rácsozatán, eltűnve a mélyben.

Egy darabka akadt meg csak a rácson, kiszabadulva a veszélyes morzsolóból.

Nick egyre palástolatlanabb idegességgel járkált föl s alá a teremben.

- Mért ideges – szólt enyhe cinizmussal a mérnök.

- Tehát van okom rá – gondolta a pilóta, érezve a mondat hangulatát.

Az épületbe távoli szirénák hangja hallatszott, ami beszűrődött a terembe is. Nick minden akarata ellenére, nem tudta megszokni ezeket a visító hangokat.

- Mi ez mérnökúr talán valami baleset történt?

- Nem fiatalember nálunk nem történ semmi.

- Hogy jutnak ide a sziréna hangjai?

- A riasztóátjátszó állomásokon keresztül.

- Aha – bólintott Nick, kifejezetten értetlen képet vágva az egészhez. – És miért szólnak?

- Az államok állambiztonsági flottájának rendőrsége közeleg.

- Mit akarnak itt?

- Hát ezt magának jobban kellene tudnia szerintem, legalábbis ha egy kicsit gondolkodik.

- Az átkozott Grangzen, hát nem beárult, amiért engedély nélkül jöttem ide – mérgelődött magában a fiatalember.

A bejárati ajtó fölött, hirtelen, erősen vörös fényű lámpa kezdett világítani, mire a két férfi az ajtó felé kapta a tekintetét. A szétnyíló ajtó mögött, három állig felfegyverzett rendőr állt, a kezükben Nick számára teljesen ismeretlen típusú, nagy hatóerejű sugárfegyverek.

- Nick! Kérem a fegyverét! – szólt a középső, kissé előrébb lépve, és szabadon maradt bal kezét a pilóta felé nyújtotta. – a fegyverét! – ismételte.

- Igen - bólintott megadóan az, és átadta a pisztolyt.

A rendőrcirkálók pár perc múlva már el is hagyták az építkezés területét, és magukkal vitték Nicket és kísérait is.

A komputerok takarófedelei egyelőre érintetlenek maradtak, de a rendőrök távozásuk előtt közölték a mérnökkel, hogy ezek az adatok számukra is érdekesek, és vissza fognak jönni, készítsék addig elő azok bontását.

Az építkezésen pedig folyt minden a régi megszokott kerékcsapásában, csak itt –ott beszélgettek az emberek még a történeteikről.

Hazafelé

A cirkáló menetiránya északra mutatott és a gép nagy sebességgel rohant a bent ülők igazi végcélja felé. A száguldó „repülő” szinte blokkolásszerűen állt meg, egyik másodpercről a másikra.

- Na fene... mi van ezzel – gondolta Ádám, és gyors mozdulattal próbálta a biztonsági rendszertől megtudni, hogy mi is a megállás oka. Egymásután nyomkodta a keresőgombokat, miután végül is kiderült, hogy egy határvonalhoz érkeztek, melyet a Cikloncirkálók politikai programjuk miatt nem léphetnek át.

- Tehát ez egy rendszerhatár – mormogta Ádám.

Rövidesen el is döntötte, hogy akkor az újtukat leszállás után a földön kell folytatniuk. Ebbe azonban a határrészt

védő őrrrepülőök hamarosan beleszóltak, mivel észrevették, hogy a közelgő cirkáló, egy az államok legjobb típusú felderítő cirkálói közül. A fiú az őrgépek megindulására azonnal rájött, hogy az elhatározását meg kell változtatnia. A robotpilóta programozójára tette a kezét, és mivel programmagyarázatot a gépben nem talált, a célprogramot csak vaktában állította a harminchármas földzónára, és a gyorsító kart hátrahúzta, amennyire csak tudta. Ezután a gép vezérlését teljesen átadta a komputernek, ami el is indította azt, Ádám számára elképzelhetetlen sebességűvé gyorsulva, a harminchármas földzóna, Ausztrália felé. Mindegyiküket megdöbbentette a cirkáló fantasztikus sebessége. Pár perc elteltével a kijelzőön megjelent a szigetkontinens részletes térképe.

- Nafene. A „szökevények” a hajdani rabgyűjtő kontinensre találtak menekülni – mondta az apa kesernyés humorral.

- Érdekes, tehát erre jöhettünk, arra amerre akartunk meg nem – gondolkozott a fiú.

Ezek után el kellett dönteniük, hogy mit is tegyenek, megpróbáljanak észak felé tovább repülni, vagy pedig megnézzék a mesés kontinenst. Aztán mégis azt tartották fontosabbnak, hogy minél előbb otthon legyenek. Ezért Ádám megpróbálta a robotvezérlésről visszavenni a cirkáló irányítását, ami azonban nem is volt olyan könnyű, mint ahogy azt gondolta, mivel a sok utazgatásban a gép üzemanyaga annyira elfogyott, hogy a robotpilóta ezért is volt kénytelen a cirkáló mozgását leállítani, és a gépet csak lebegtetni, a levegőben, még a kontinensreérés előtt a tenger felett, „felsőbb” döntésig.

- Na, most mit tegyünk – gondolkozott félhangosan a fiú, de mivelhogy nem kapott semmi választ, úgy vélte, kénytelen lesz dönteni maga, és beprogramozta a tenger felszínére való leereszkedésre a parancsot.

Előkerestek egy gumicsónakot, kirakták a víz felszínére, és abba beleszálltak, de előtte a fiatalember kiadta a komputernek a parancsot, a gép elsüllyesztésére. Utána gyors evezőcsapásokkal igyekeztek minél távolabb kerülni a mind rohamosabban merülő cirkálótól, hogy a süllyedés keltette örvények esetleg magukkal, ne tudják rántani a könnyű lélekvesztőt, a halál eme igencsak nedves torkába.

- Most mondd meg, mire volt az jó, hogy tönkretetted a hazakerülésünk egyetlen halvány lehetőségét is – nézett a férfi sajnálkozva vissza a vízsírban teljesen eltűnő járműre.

- Ezt sajnos már úgysem igen tudtuk volna használni. Nem valószínű, hogy bárhol is tudtunk volna bele szerezni üzemanyagot, főleg egy fillér nélkül. És ha mégis sikerülne, még mindig nagy a valószínűség arra, hogy keresnek bennünket. Nem tartom valószínűnek, hogy nem jönnének rá, hogy kik is azok, akik itt üzemanyagot próbálnak szerezni egy Cikloncirkálóba. Na meg azt is így a legegyszerűbb mondani, hogy elveszett minden, hovatartozásunkat igazoló irat. Pedig nekünk aztán papírunk nem igen van. Hát ezért süllyesztettem el.

- Azt hiszem, valóban igazad van – válaszolt a hosszú magyarázatra az apa, és elkezdtek tovább evezni a szárazföld irányában, bár hogy földet lásson az ember, igencsak jó szemre lett volna szükség. Mégis tudták az irányt még a számítógépetől.

Már egy óra is eltelt a vízre szállás óta, amikor azon a ponton, ahol a tengernek alátűrődik, és egyben össze is olvad azúr színében az ég, sötét pontot pillantottak meg az önkéntes hajótöröttek.

- Na, alighanem elkezdhetjük –
dörmögte Ádám. Mindent úgy csináljatok,
ahogy megbeszéltük.

- Rendben - kapta rá a rövid választ.

A három ember és a gumicsónak pillanatok alatt olyan változáson ment át, hogy az eddig felhők mögé bújt nap is kikukkantott, elmosolyodni a különös látványon. Mindegyikük a legnagyobb igyekezettel próbálta magát, ruháját és mentőjárművét a lehető legtépettebbé varázsolni. Összevizezték magukat. A csónakba is mertek egy kevés vizet. Eldobáltak minden segédeszközt, és minden olyan tárgyat, ami esetleg utalna arra, hogy kik is tulajdonképpen. Ruhájukat megtépkedték, és elengedték

magukat, szerteszét dőlve a kis csónakban, amennyire csak lehetett, és kacér örömmel várták megmentőiket, előre nevetve, azok hiszékenységén, hogy a kényes pillanatban ne ránduljanak össze nevetőizmaik.

De nem sokáig lehettek ilyen felszabadultak, és a nap is komorra húzta szemöldökét, mivel a megmentőhajóról nem vették észre, hogy nekik valakiket ki kellene menteniük, és ahogy bejöttek a látóhatárba, ugyanúgy ki is mentek abból.

Nehéz pillanatok vártak ezután a bohó, és ahogy ők is bevallották, meggondolatlan hajótöröttekre. Valóban hajótöröttekké váltak. Ivóvíz és bárminemű segédeszköz nélkül maradtak, s a nap előbb említett morcossága igencsak vihart sejtetett. Nem is ok nélkül gondoltak mind a hárman erre, mert rövidesen számukra még soha nem látott orkán tört ki. Minden

elsötétedett, és Poszeidón bőszen ordítással
ütötte a tenger vizét toronyház
magasságúra.

Titkok árnyékában

Az öregúr ideges léptekkel járkált föl s alá a szobájában. Aztán megállt az ablak előtt, nézte a még mindig buja, mégis tündéri nyugalmat árasztó kertet.

- Grangzen úr, még mindig semmi hír Nickről és a három kísérőjéről – rohant be a szobába a professzor körül gyakran megtalálható, már ismert férfi.

- Az ördögbe is – ütött az öklével a levegőbe az öregember. Csak nem villogott nekem valahol, hogy az én emberem. Na, mindegy, mindenesetre teljes készültség, lejáratot bezárni, minden jelet is eltüntetni arról, hogy ez a kürtő egy ajtó a föld mélyébe. Ha elkapták, biztosan kiszedik belőle, hogy hol vagyok, de nem megyek el innen, nem

azért dolgoztam annyit. Itt maradok a végsőig.

Szeme mereven tekintett kifelé, hangja szinte sírós volt.

- Tegyenek fölénk dupla kisugárzás gátlót. Elbújok, mint egy gyáva féreg – folytatta fojtott dühvel a férfi felé fordulva. – Figyeljék, hátha visszajön Nick. De vigyázva nehogy csapdába sétáljunk... Ja, és kéretem Nelmern urat. De ha lehet sürgősen jöjjön!

Pár perc elteltével újból nyílt az ajtó, és azon Nelmern lépett be.

- Hivatott Grangzen úr?

Grangzen némi zavarral fordult a fiatal úrmérnök felé.

- Mondtam már fiatalember, hogy ne urazzon engem! Nem tud végre elfogadni öreg barátjának? Én szeretném, ha jó barátok lennénk, amennyire ez csak lehetséges.

- Ne haragudjon rám, én végtelenül tisztellem önt, és épp ezért kérem, hogy hadd szólítsam továbbra is, ahogy eddig.

Rövid csend követte a beszélgetésüket. Grangzen szinte félt megmondani a mérnöknek, hogy miért hívatta, az pedig sejtette annak okát.

- Ugye Nick eltűnése aggasztja John bátyám?

Az öreg professzor arcán boldog megelégedést sugárzó mosoly szaladt végig a fiatalember szavaira.

- Igen, nagy gondot hozott a fejemre ez a félnótás. Mi a francnak kell többet dumálnia, mint egy akármilyen pletykás piaci kofának?

Érezte, hogy olyat mondott már megint, amit Nelmern előtt nemigen lett volna szabad. Tapasztalta az alatt a rövid idő alatt, amióta ismerte, hogy ez a férfi igen érzékeny az ilyen „durva” kifejezésekre. Így hát hozzátette – De hát én vagyok a

hülye, mért rettentettem annyira meg, hogy ne merjen visszajönni. Kis idő után folytatta az öreg a beszédet – Mégis az bánt a legjobban, hogy nem valószínű, hogy folytathatom Georg bátyám felkutatását. Régen láttam szegény kisöreget, pedig nagyon jó testvérek voltunk. Kár, hogy nem jött el velem ide annak idején. Pedig hívtam. Mindig igen jó koponya volt... Nézze fiatal barátom, nekem most egy darabig az eddiginél is jobban el kell bújnom. És ön tudom, hogy nagyon sokat tudna segíteni nekem, de én mégis másra szeretném megkérni. Maga szabadon mozoghat a világban, kérem, keresse meg a bátyámat. Ha csak a holttestét... akkor is.

Az öreg professzor alig tudta eltitkolni a szemei sarkában összegyűlő könnyeit, de sűrűen pislogva folytatta.

- És a fiút – és homlokára tette jobb kezét, majd kicsivel később az arcán is

végighúzta, szemeiből kitörölve így könnyeit – És a fiút is védje meg tőlük. Hozza ide nekem, ha csak lehet. Igen nagy érték lehet. Ha minden igaz, egy mutációs operációt hajtott végre rajta a bátyám. Állítólag zseniális alany a srác. Ezt még Georg mesélte régebben. Ha a kezük közé kerül, megölik, mert kis idő múlva túl nagy hatalom birtokosa lehet, és így veszélyeztetheti egyesek érdekeit. Ha minden igaz, és az operáció úgy sikerült ahogy a fivérem tervezte, egy új evolúciós robbanás küszöbén állunk vele. Köszönöm Nelmern. Ugye megteszi nekem? – fordult újra a fiatalember felé.

- Igen... amennyire tőlem telik. De egyelőre az lenne a fontosabb, hogy ön legyen biztonságban. Azt hiszem, jobb lenne elmennie innen.

- Mondtam már, hogy nem. Nem megyek sehova. – rázta a fejét szinte

őrijöngve, és a hangja szinte félelmetes volt.

- Ne haragudjon – halkította le megadón a hangját – azt hiszem igen kikészült az utolsó néhány év alatt az idegzetem. De hát tudja... – és széttárta a karjait, mint aki nem tud mit mondani.

- Nem történt semmi Grangzen úr. Megértem önt.

Kis ideig nézte az öreg megtört arcát, aztán szó nélkül kiment a szobából.

Grangzen föld alatti birodalmában óriási volt a keveredés, mióta Nelmern elment. Nem volt senki, aki igazán értette a kisugárzás-gátló helyes beprogramozását. Pedig igen fontos lett volna az, hogy ezen keresztül ne lehessen észlelni abból semmit, ami a föld alatt volt, semmilyen módszerrel sem, de a környezetéből sem váljon el a kürtőnek és környékének kisugárzása. Maga

Grangzen haját tépve őrzöngött, és mindenféle tehetetlennek elmondott mindenkit, aki csak azzal mert hozzá fordulni, hogy valamit nem sikerül megcsinálni. Napokig eltartott a műszer helyes beszabályozása, de szerencséjükre ilyen rövid időn belül nem kezdték el a felkutatásukat az államok rendőrségének az emberei. Az öreg, amikor már végleg megnyugodhatott egy kicsit, beleült a repülőjébe, és mindenféle kíséret nélkül kiment a föld alatti birodalom kijáratán, mondván, hogy körülnéz, lehet, hogy egy darabig úgysem látja a föld felszínét, ha elkezdődik a hajsza utána. Megtiltotta, hogy bárki is utána menjen, mivel félt attól, hogy úgy túl feltűnő lenne, néhány csellengő rendőr előtt.

A kürtő lejárata rövid időn belül lecsukódott a kirepülő gép után, és a kopár táj mozdulatlanságába burkolózott.

Nehéz éjszakák

Nick ólomsúlyú pillantásokkal nézett az előtte föl s alá járkáló nyomozótisztre. Úgy érezte, hogy már nem sokáig bírja, hogy el ne aludjon. Bár minden erejével megpróbálta titkolni azt, hogy az elmúlt két nap folyamatos vallatása mennyire kikészítette. Egy ujjal sem nyúltak hozzá, de egyre inkább úgy érezte, hogy inkább hagyná magát félholtra verni, csak engedjék legalább egy félórácskát aludni. Nem értett semmit abból, amiről egész idáig faggatták. Nem értette, hogy ezek most tulajdonképpen az ő ellenségei, és Grangzen árulása miatt gyötrik őt, vagy pedig az öreg ellenségei, hiszen folyton utána kérdezgetnek. Mégis egyelőre úgy tartotta jobbnak, ha nem mond semmit, legalábbis addig, amíg nem lát tisztán,

előtte kevergő kételyei körül. Per pillanat csak abban volt biztos, hogy minden ember ellensége. A fejében már órák óta iszonyatos fájdalmat érzett, és szinte megváltásnak érezte azokat a pillanatok, amikor egy kissé az ájulás határára sodródott, és minden elsötétedett előtte. De ezek a pillanatok tényleg csak pillanatokig tartottak, a vallatói ugyanis gondoskodtak erről. A járkáló tiszt megállt, és rászólt a fiatal pilótára.

- Tehát – Újabb néma percek következtek. – Tehát hol van most az öreg? Hiszen maga gyűlöli Grangzent, ha jól tudom? Miért, hogy mégsem mondd meg, hogy hol a medvebarlang, te örült – emelte meg a hangját a tiszt. - Ellenszegülsz az államok rendőrségének, ez tudod, hogy a legnagyobb bűn, amit elkövethetsz?

- Tehát hova rejtőzött az a vén sátán? –
szólt bele egy másik férfi is.

Nick csak nézett zavartan, és nem értett semmit. Vagy inkább nem is akart érteni semmit. Még órák teltek el, mire végre nem bírta tovább a fiatalember, és megszólalt.

- Tulajdonképpen ki Grangzen? –
nyögte ki a kérdést.

Rövid csend után meg is kapta rá a választ, úgy ahogy.

- Grangzen? Tíz éve át akarta venni a hatalmat az államokban. Kis híján sikerült neki, hiszen ismert nagy név volt. Miután megbukott elbujdosott, és azóta csak az árnyékát érezzük, de sosem tudjuk a kezünk közé kaparintani. Idáig. De most azt hiszem meglesz. Hát ebben segítsen.

- És tényleg gyilkos? – kérdezte Nick.

- Hát lehet államcsínyt a cél árnyékába vinni anélkül?

- Nem, csóválta a fejét Nick.

- Vagyis, hol van? – kérdezte a tiszt melletti nyomozó.

- Majd megmutatom – hunyta le a szemét a fiatalember.

Grangzen gépe elrepült az úrkutatási laboratórium hatalmas épülete felett. Az öreg professzor azon törte a fejét, hogy hogyan tudna bejutni az intézetbe, ugyanis a bukása előtt sokszor megfordult ebben az épületben, és emlékezett rá, hogy ez az intézet szoros összeköttetésben áll, mindenféle úrben folyó munkának az irányítószervével. Arra pedig nagyon kíváncsi volt, hogy valamelyik műhold nem tartalmaz-e adatokat az általa elfoglalt területről, abból az időből, amikor a birodalmát ott kialakította. Ugyanis akkor még nem használtak kisugárzás gátlót, és így a világútból a föld alatt folyó munkák is észlelhetők lehettek. Ha netán vannak ilyen adatok, akkor a

föld alatti világ egyáltalán nem biztonságos számára. A jelenlegi kisugárzás-gátló tökéletes működése ellenére sem. Többször is visszafordult, de csak nem tudott kifundálni semmit, és így felgyorsítva, elhagyta a város légterét, és visszafordult a kürtő irányába. De mielőtt megláthatta volna a kietlen vidéken rejtőző krátert, a gépe radarernyőjén ezen a vidéken, mozgást észlelt. Tíz cirkáló körözött a környéken össze-vissza, de egyikük sem állt meg, és el sem mentek távolabb.

- Tehát Nick idevezette őket – gondolta az öreg.

A gépe ablakán kitekintve felnézett az égre felkapaszkodó csillagokra, aztán a horizont alján szétfolyt város meg-megcsillanó fényeire pislantott, és gyors fordulással eltűnt ellenkező irányba az éjszakában.

A kürtő közelében mozgó gépek értetlenül és hitetlenkedve kerülték meg többször egymás után a kürtőt, és semmiképpen nem tudták, sem a gépek vezetői, sem pedig a komputerei igaznak ítélni a Nick által meghatározott területre szóló vallomást, Grangzen birodalmáról. Nick pedig bár ide vezette vallatóit a valóságos lejárathoz, arról már nem szólt semmit, hogy nem a föld felszínén kell keresni ezt a birodalmat, hanem le kell menni a föld alá. A kisugárzás-gátló jóvoltából pedig a kutatóműszerek ebből nem tudtak semmit sem észlelni. A keresést vezető nyomozó hamarosan ki is adta a parancsot a központba való visszatérésre. És mivel az elkövetkező napok minden vizsgálata kudarcba fulladt, és a leellenőrzött műholdak adattárolói sem adtak semmi felvilágosítást arról, hogy ezen a környéken az elmúlt években történt-e

olyan változás, ami érdekelhetné a nyomozókat, abbahagyták a környék körülszimatolását, és Nicket szabadon engedték bízva abban, hogy szabadon, előbb célba vezeti, az őt megfigyelés alatt tartó rendőrséget.

Vihar után

A csónakot néha teljesen eltakarták a szürkévé vált tenger hatalmas hullámai. Máskor pedig felkerült azok, az eget meghódítani akaró csúcsára, és onnan zuhant le a végtelennek tűnő mélységbe. A csónak teljesen irányíthatatlan lett volna ebben a félelmetes fergetegben, ha egyáltalán lett volna valaki, aki ennek az elemnek ezt a dühét képes lett volna eszméletét megőrizve átélni, és a csónakot megpróbálta volna” csendesebb vizekre” terelni. De a vízi jármű mindhárom utasa elájulva feküdt a kicsi fedélzeten. Testüket a vihar kitörtekor leszíjazták, hogy ki ne essenek a háborgó tengerbe. Fejükön gumi maszk volt, amihez egy-egy oxigénpalack volt kötve. A mentőjármű pedig mindig újra meg újra a felszínre keveredett, mivel dupla fala közé könnyű

gáz volt töltve. A vihar már órák óta dühöngött, és nem is úgy nézett ki, mintha egyhamar abba akarná hagyni.

A tajtékzó tenger meg-megbillentett egy a hátán cipelt jachtot is, ami egy ausztráliai nagyvállalkozó tulajdona volt, de jelenleg a fedélzetén csak a személyzet és a tulajdonos lánya volt. A vihar pánikot keltett a hivatásos hajósokban is, a lány pedig elájult a tizedik dühöngő perc után, és azóta sem tért eszméletére. A jól felszerelt hajó kitűnően bírta a kolosszális erő dühöngését, de néha meg-megreccsent jelezve, hogy egy-egy fájóbb ütést is kap. A legnagyobb baj az volt vele, hogy egyáltalán nem lehetett irányítani, és a helymeghatározó navigációs műszerek is elromlottak. A betóduló víz nagy része ki is folyt a fedélzetről, amikor a hajótest rövid időre kikerült a hatalmas hullámok sötét csapdájából. Másik, bent maradó részét pedig tíz nagy

teljesítményű szivattyú pumpálta vissza őrijöngő testvérei, a tarajos hullámok közé. A személyzet megfeszített munkával próbálta a szivattyúk munkáját segíteni, és a hajót a hullámokkal szembe fordítani, de ez csak a legritkábban sikerült, pedig ezzel a felére csökkenthették volna a betóduló víz mennyiségét. Bőrig ázva tették a dolgukat, és néha-néha neki-neki csapódtak a jacht kemény felszereléseinek, de nem érezték az ütés keltette fájdalmat, elnyomta azt az életért folytatott küzdelem fárasztó ereje. Egyelőre sikerült a kabinokat megvédeni a betóduló víztől, de várható volt, hogy ez nem sokáig lesz lehetséges. A zuhogó esőtől alig látható, sötét felhőkkel takart égből hatalmas villámok kerestek utat a dühöngő óriás, tajtékzó testébe, és az mintha fájdalmas vonaglással válaszolt volna minden egyes találatra.

- Ilyen vihart még nem láttam, pedig már egypárszor megküzdöttem ezzel a dühöngő óriással – üvöltött az egyik matróz a társa fülébe.

- Mit mondsz? – kérdezte az, és jobb kezét a füléhez emelte, jelezve, hogy egy szót sem értett.

- Áh – legyintett a másik vissza, konstatálva, hogy nem érdekes az egész, és folytatta kemény munkáját.

Hirtelen belehasított az esőtől sűrű levegőbe, túlsikoltva a hatalmas hullámok moraját, a hajó szirénája.

- Te jó ég... zátony – villant át az agyán mindenkinek a rémítő gondolat.

Aztán egy óriási zöttyenést éreztek. Mindenki elesett, aki éppen nem fogózkodott valamiben. A vihar zaján is áthatoló reccsenéssel a jacht orrészében araszos repedés keletkezett, utat adva a betóduló víznek. A következő óriási hullám messze dobta a hajót a szirttől.

A szürke felhők közül a tengerre kukkantott, az eső csipkefüggönyén keresztül, az alig látható nap, homályos koronája. A jacht orra bukva hánykolódott, az egyre inkább megnyugvó tengeren, egyre mélyebben merülve abba. Az eső még mindig egyenlő erővel szakadt, de az óceán csillapodásából érezni lehetett, hogy a vihar elvonult.

A megnyugodott víztömeg még mindig sűrűn zavaros volt, a hajó személyzete, már akik szerencsésen megúszták a tájfun, azok segédkeztek azoknak, akiknek bizony nem volt olyan szerencséjük. Kéztörések és lábtörések kezelését a hajó orvosa nyugodtan el tudta látni. Mivel arra nem volt semmi remény, hogy a hajót még használni lehet, vagy érdemes megpróbálni menteni, a kapitány egyértelmű parancsot adott a luxusjacht elhagyására. Annyi

engedményt tett csupán, hogy mivel a süllyedés mértéke még nem érte el a veszélyes szintet, a súlyosabb sérültek fontosabb ellátását az orvos még a fedélzeti felszerelések segítségével végezhesse el. De ezzel egy időben már vízre is tették a két nagyméretű mentőcsónakot, és akinek a fedélzeten már semmi dolga nem volt, megkezdte, az ezekbe történő átszállást. A nagy sebesülési arány miatt a csónakba nem tettek semmi más terhet, csak orvosi felszerelést, gyógyszereket, élelmet és vizet, valamint a segélykérő rádiót. Fél órán belül mindenki a mentőcsónakokban volt.

A tulajdonos lánya még mindig ájultan feküdt, de láthatóan semmi baja sem történt, a számára teljesen kieső idő alatt. Arca nyugodtan kisimult volt, fekete, hosszú haja ázottan feküdt karcsú teste körül. A ruhája is csurom víz volt.

Tizenhetedik születésnapjára kapta ezt az utazást az apjától, aki azért nem tudta elkísérni a lányát, mert üzleti ügyei nem engedték egy percre sem szabadon. A gyönyörű kislányt így csak egy melléje szerződtetett tanárnő kísérte. Mivel a szülei rég elváltak, pontosabban az anyja elszökött a férjétől, és azóta soha nem látták, így most ő sem lehetett a kislány kísérője.

A kis motorok beindítása után a csónakok gyorsan távolodtak a szürke végtelenben, egyre mélyebben merülő hajójuktól. A ködös levegő egybefolyt színében a tengerrel, és nem lehetett bennük látni semmi vigasztalót.

- Kapitány úr – szólalt meg, egy órányi céltalan hajókázás után az elsüllyedt jacht navigációs tisztje, aki azóta is, jobb híján, árgus szemekkel figyelte, az egész eddig semmit nem mondó tengert.

- Ott van valami a vízen!

- Hol? – kérdezett vissza a kapitány – kár, hogy még egy távcsövünk sincs, mert én így bizony semmit sem látok. De hát mi kárunk lehet belőle, menjünk oda és nézzük meg. Legfeljebb csalódunk a maga „látnoki” szemeiben.

A csónakok egymás után elindultak a navigációs tiszta által meghatározott irányban, és rövid idő múlva már mindenki látta a távoli, elhagyatottan hánykódó pontot.

- Igaza van – szólalt meg a kapitány – ott tényleg van valami a vízben, de, hogy nem egy sziget, az biztos, mert túlságosan sokat hánykolódik össze vissza.

Pár perc elteltével a nagy mentőcsónakok már ott ringatóztak a kis lélekvesztő mellett.

- Ezek már nem élnek – szólt legyintve az egyik matróz.

- Azért nézzük meg, hátha tehetünk valamit értük – vélte az orvos.

- Nekünk is kevés az orvosi felszerelés, nemhogy még halottakat is megpróbáljunk belőle feltámasztani – háborodott föl egy ember.

- Ez, ha jól sejtem egy ciklon mentőcsónakja – gondolkozott a kapitány – persze nem biztos...

- Pedig ha az, akkor nem akárkik – szólt bele a kapitány szavaiba az első tiszt.

- Bárkik is, kötelességünk segíteni rajtuk, ha még lehet – szólalt meg az egyik sérült matróz.

- Így van - hagyta jóvá a kapitány.

Tíz perc múlva, a szegény önkéntes hajótöröttek már teljesen biztonságban feküdtek az egyik nagy mentőcsónakban, abban, amiben az orvos kezelte a vihar komolyabb sérültjeit.

- Elég csúnyán néznek ki – gondolkozott hangosan. – Nem bízik benne, hogy túlélik.

Az elkövetkező percekben jobban örültek a csónakban tartózkodók, mint amennyire okuk lett volna rá, mert bár megláttak egy szigetet a tengeren, de abban csak egy pár kilométeres átmérőjű korallszigetecskére bukkantak.

- Jó kis menekülőhely lesz ez nekünk egy pár napig - véleményezte a területfoglalást a kapitány – egy héten belül meg mindenképpen értünk jönnek.

Az elkövetkező napokban az elsüllyedt hajó orvosa, és rádiósa lett a legfontosabb személy. A rádiós szinte minden percét az elromlott műszer megjavítására fordította. Nagyon úgy nézett ki, hogy teljesen eredménytelenül. Egy egész modul égett szét a rádióban, és ennek pótlása, majdnem teljesen reménytelen volt. A gerjesztő telep percek alatt lemerült, és ilyenkor újból órákig kellett tölteni a csónakok benzinmotorjának a segítségével, ez pedig nagymértékben

korlátozta a próbálkozás lehetőségeit. Az üzemanyag is rohamosan fogyott, beláthatatlanná téve a hajótöröttek jövőjét.

Az orvos is megfeszített munkát végzett, az igencsak szegényes feltételek, legbővebb felhasználásával. A legkomolyabb sebesültjei az idegen kis csónak utasai voltak. Mindegyiküknél súlyosabb agyrázkódás, és külső zúzódások tették a megmenekülésüket közel reménytelenné. A só által kimart sebek csúnyán begyulladtak és a legmodernebb fertőtlenítőszeresek sem tudták csökkenteni a lázukat. A doktor munkáját, az első nap óta segítette a fiatal lány, amióta csak eszméletéhez tért. Az orvos nem engedte az idegeneknek készített, pokrócokkal elkerített részre. Félt attól, hogy a fiatal teremtés a csúnya sebek láttán összeroppan idegileg. Elég volt neki egy, idegileg teljesen összeomlott

nő állandó nyugtatása, ugyanis a kislány kísérlője annyira megijedt a vihartól, hogy még elájulni sem tudott félelmében, és a szél elcsendesedéséig teljesen kikészült.

A lány a második éjszakán mégis bement a „szigorúan „elzárt karanténba, mivel csak ő volt ébren, és a pokrócok mögöl nyöszörgést hallott. A fiú tért másodpercekre magához, óriási akaraterővel felnyitva szemeit, belebámult a kislány holdfényben megcsillanó, mégis megnyugtató, csábos szemeibe, majd újból visszazuhant az önkívület sötét karjaiba.

- Doktor úr – futott a lány a kimerültségében mélyen alvó orvoshoz. – Jöjjön gyorsan, a fiú... tudja ott abban a – és a levegőben négyszögformát rajzolt a kezével.

- Mi? – kérdezett vissza az álmosan és értetlenül.

- Az idegenek közül a fiú magához tért!
- Mi az? Te ott voltál kislányom?
- Hát. Hát igen, mert sírt.
- Mit csinált?
- Hát úgy nyöszörgött.
- Na, most már úgy is mindegy. Nézzük akkor meg! Ha igaz, amit mondasz, akkor talán már lesz belőle valami.

Bár a látszat nemigen igazolta a kislány állítását, ezek után az orvos engedte a lánynak, hogy a három súlyos sebesült körül is segédkezzen neki.

Három nap múlva az egyik matróz ötletére a maradék benzinnel utoljára feltöltött teleppel SOS jelzés formában próbálták gerjeszteni a rádió legnagyobb teljesítményű modulját. Nem voltak meggyőződve abban, hogy ez akármilyen kicsi eredménnyel is járhat, de azért addig próbálgatták, amíg csak tartott a telep energiájából.

A következő éjszaka két mentőhelikopter érkezett a szigetre, és Sydneybe szállította a hajótörötteket, megoldva azok válságos helyzetét. Mint később kiderült, az egyszerű matróz ötlete bevált, és a gyenge elektromágneses jeleket egyszerre több vészjellevő készüléke is vette, és továbbította az ausztráliai vízi mentőkhöz.

Egy angyal karjában

Ausztrália kereskedelmi ügyeit intéző minisztériumban, a megszokott, kapkodó, szinte őrült tempóban folyt a munka. Telefonok, táviratok, telexek halmaza érkezett az intézethez tartozó lebonyolító irodába. Az irodacsoportot összefogó vezérigazgató pazarul berendezett irodájában japán üzletkötőkkel tárgyalt, mikor megszólalt az iroda fél tucat telefonja közül az egyik. A vezérigazgató a telefonkagylóért nyúlt, miközben bűnbánó mozdulattal kért bocsánatot a felé meredő, láthatóan erőltetett mosolyú üzletfeleitől.

- Mi történt? Megmondtam, hogy semmiképpen ne zavarjanak – mordult mérges, szikrázó hangon, a telefonvonal

túloldalán lévőre. Hiába beszél az ember maguknak?

A kagylóból remegő, vézna női hang válaszolt, szinte sírós színezetet adva a szavainak.

- Ne haragudjon vezérigazgató úr, de... a Delfinálma elsüllyedt.

- Mit gagyarászik nekem kislány... Miféle Delfin... micsoda? Mit gondol, mi az én telefonom, társasjáték?

- Elnézést, ez az ön jachtja – jött a bizonytalan válasz.

- Mi? – üvöltött fel az idősödő férfi – Nem igaz. Ez nem lehet igaz!

- De sajnos igen, és a vöröskereszt érdeklődik, hogy az életben maradottakat hová szállíthatják.

A férfi már szinte sírt, hatalmas jobb kezével a hajába markolt, és semmit sem értve a telefonból érkező kérdésből, csak egy szót tudott remegő hangján ismételtetni. – Nem... nem.

- Tehát ide? Jött egy rövid kérdés.

- Igen ide – válaszolt a vezérigazgató azt sem tudva, hogy miről is van szó. –a kislányom? Vele mi van? – fogta két kézzel a szájához a kagyló beszélőjét.

- Sajnos azt nem tudom vezérigazgató úr. Ne haragudjon... akkor én – szabadkozott a fiatal nő.

- Jó, tegye csak a dolgát. És hozzanak mindenkit a villámba, ha érdeklődnének utána.

Miután letette a kagylót, egy darabig a semmibe bámulva állt egy helyben, majd a japán üzletkötőkkel mit sem törődve kirohant az irodából. A klinikára ment, ahol egy régi barátja volt a vezető főorvos. Az úton árokfutó módjára hajtott végig, hatalmas, elektromos meghajtású, luxus kocsijával. A jármű számítógép által vezérelt biztonsági rendszerének, többször is bele kellett avatkoznia, a koci sebességét csökkentve, sőt néhányszor a

kormányzás jogát is elvéve a sápadt, remegő férfitől, annak érdekében, hogy a kocsi ne csapódjon egy-egy oszlopnak, vagy egy másik járműnek, és így ne váljon a vezérigazgató maga is, kezelésre szoruló súlyos sérültté. A klinika portáján le sem jelentkezve rohant végig a folyosón, a barátja készenléti szobája felé. Egyet ütött az ajtóra, jobb keze behajtott középső ujjával kopogtatás gyanánt, és mit sem várva válaszra, rögtön meg is nyitotta az ajtót.

Az orvos értetlenül nézett íróasztala mögül, eltorzult arcú barátjára.

- Mi történt Jack?

- Adj nekem Sam egy... tíz jó orvost a villámba, és... ha ráérnél segíts te is – törölte meg nedves szemét a férfi.

- Mondd már, mi történt tulajdonképpen!

- Elsüllyedt a hajóm, és rajt volt a lányom. Állítólag sok a súlyos sérült.

- És mi van a villádban?

- Oda hozatom őket.

- Te meg vagy örülve! Már ne is haragudj. Ott nincsenek megfelelő műszerek. Akkor pedig hiába akárhány jó orvos is.

- Mindegy már ezt a címet adtam meg a vöröskeresztnek – folytatta maga elé bámulva.

- Dehogy mindegy – és már nyúlt is az asztalon lévő videotelefon kapcsológombjához a főorvos.

Néhány perc múlva már el is volt intézve, hogy a sérültek ne a villába, hanem a klinikára legyenek szállítva.

- Látod így. Így már tudok gondoskodni róluk. – Fordult a halántékán őszülő, mégis fiatalosnak tűnő orvos a barátja felé.

Fél óra sem telt el, és a vöröskereszt mentőhelikoptere már le is szállt a klinika tágas udvarán, megkönnyebbülést hozva,

a rettegésben teljesen eltorzuló vezérigazgatóra, mivel a gép fedélzetéről a kislányát látta saját lábán lefutni a lépcsőn.

- Apus – ugrott a lány az öreg nyakába.

- Kicsim... csakhoggy semmi bajod nincs. Tudod, hoggy rettegtem, hoggy valami bajod történik? – csordult ki a könny az idősödő férfi szeméből.

Közben a gépből egymás után hozták elő a vihar sebesültjeit. A három idegen is el lett helyezve a klinika kiürített szobáinak egyikében anélkül, hoggy bárki is megkérdezte volna, hoggy hát ezek kik, és honnan kerültek ide. Méghozzá őket látták el legelőször komolyabb orvosi segítséggel, mivel a legrondábban őket viselte meg Poszeidón időben igencsak megkésett haragja. Hoggy miért késett időben? Hát csak azért, mert ezer évvel korábban, sokkal nagyobb esélye lett volna arra, hoggy neki tulajdonítsák e

hatalmas vizek bőszült tajtékozásának okát. Most azonban mindenki azon gondolkozott inkább, hogy hogyan lehetséges az, hogy a műholdak nem jelezték a tengeren lévő, jól felszerelt hajónak, hogy az említett térségben vihar tombol, és érdemes még a környékről is messze elhajózni. De a tény az volt, hogy Delfínálma nem kapott semmiféle figyelmeztetést a tomboló természeti erőről. Mint később kiderült, nem az egyetlen szerencsétlenül járt hajó volt, és a többi sem tájékoztatták a veszélyről. Feltételezések szerint, valami megzavarta egyszerre az összes megfigyelőműholdat, és így érhetette a hajókat a katasztrófa.

A nem komolyan sérült „hajótöröttek” rövidesen elhagyhatták a klinikát, csak a teljes kivizsgálást kellett megvárniuk. Ezek közé tartozott a tulaj lánya is, aki azonban az apja kifejezett kívánságára sem volt hajlandó hazamenni a

kórházból. Na, nem mintha egy kicsit is betegnek, vagy gyengének érezte volna magát. Nem, inkább túlságosan is rendbe jött, és sem kérésre, sem parancsra nem hagyta magát eltántorítani attól, hogy továbbra is bent marad, és segít a betegek ápolásában. Különösen az idegen fiúra fordított nagy gondot. Amikor csak tehetette, az ő ágya szélén ült, ápolva az eszméletlen beteget, aki napokig nem nyitotta ki szemét, a leggondosabb ápolás ellenére sem, ellentétben apjával, anyjával, és a többi beteggel, akik már egész szépen javultak. Az orvos észrevéve a katasztrófát megelőző operáció helyét, nem sok jót jósolt a fiúcskának. Ezzel a kislányt egészen elkeserítette, de továbbra is rendületlen kitartással őrizte a külön szobába fektetett srácot, mint valami hú házőrző.

Az idősödő üzletember meg is kérdezte többször is orvos barátjától

- Vajon mit érezhet a fiú iránt, hiszen csak ott a szigeten látta meg először?

De mivel komoly választ nem kapott sosem, egy a környezetéhez tartozó pszichológusnak tette föl a fantáziáját izgató kérdést.

- Hát szerintem sokféle érzést kelthetett a kislányában – adta az a választ a gondterhelt apának – Először is, valószínű szánalmat, sajnálatot. És hogy pont őt sajnálta meg? Annak talán az az oka, hogy körülbelül egykorú vele. Persze lehet, hogy a szánalom később ragaszkodássá fejlődött, sőt az sem elképzelhetetlen, hogy ennek a „fejlődésnek” a következő fokozata a szerelem lesz.

A gondterhelt férfi arca még jobban összerándult.

- Nem lehet a kislányom lelkiületére ez káros?

- Hát... ha a szerelemnek van pszichésen káros hatása?

- De a srác valószínűleg meg fog halni!
- Ez esetben, ha elszakítaná tőle, a lánya, valószínűleg örökké magát okolná a fiú haláláért. Tudja az elveszett szerelem mindig felejthető, ha nehezen is, de ha az embertől azt elveszik, az örök seb marad.

A férfi úgy érezte, mint mindig, most is kénytelen engedni a lánya akaratának. Mindig is hajlamos volt rá, hogy az egyetlen boldogságának, mindent megadjon, amit csak kíván az. Többször elismerte magában, hogy igencsak elkényezteteti, de mindig levette a lábáról, ha bársony szemeivel alázatosan rá nézett. És hát neki is nehéz lehet anya nélkül! Hirtelenjében arra gondolt – ez az én bajom... nagyon hamar engedek. Ezért mehetett el a feleségem is. Azután eszébe jutott, hogy milyen botrány lehet abból, hogy az üzletfeleit csak úgy ott hagyta az irodában, minden szó nélkül. Mivel a mobilját elfelejtette eltenni, körül nézett

és telefont vagy képtelefont keresett. A folyosó vége felé meg is látott egyet. Arra vette lépéseit. Sietett, de már visszatért belé a régi büszkesége, és vigyázott a tartására, mintha beosztottjai, üzletfelei itt is látnák. Ezzel is korrigálni próbálta elkövetett hibáit, de szégyellni nem szégyellte hirtelen rátört félelmét. A videotelefon klaviatúráján az irodája titkárságának számát ütötte be, mire annak képernyőjén egy szőke hajú, huszonnyolc-huszonkilenc év körüli, csinos női arc jelent meg.

- Tessék. Külkereskedelmi Minisztérium, bonyolítás titkársá... - Hagyta félben a mondatot a monitorán megpillantva a főnökét. – Jó napot, tessék uram, mit óhajt? – szólalt újból meg.

- Ne haragudjon drága, de tudja, van egy kis zűröm. Tudja már egy pár órája ott hagytam a japán üzletfeleimet, egy szó nélkül. Szegények már biztosan a foteljuk

támláját rágják. Kérem, hazudjon nekik valamit, és kérjen bocsánatot a nevemben is. Na és mondja meg nekik, hogy rögtön visszamegyek.

- Már megtörtént uram.

- Mi történt meg?

- Hát hogy elrendeztem a japánokat.

- Hogyhogy elrendezte?

- Hát megmondtam nekik, hogy önnek elsüllyedt a jachtja, és ezen rajta volt a kislánya is, és ezért ne haragudjanak, de a tárgyalást nem tudja folytatni. Megértették, és őszinte sajnálatukat fejezték ki, valamint reményüket, hogy a kislányának nem történt komoly baja.

- Neki nem – rándult mérgesen össze az arca a férfinak – de maga holnapról keressen magának másik munkahelyet!

- Ne haragudjon uram, én csak...

- Maga csak egy párszáz milliárdos üzletet tett tönkre – csapott rá a

videotelefon vonalmegszakító gombjára dühösen a vezérigazgató.

- Ne haragudj barátom, de azt hiszem nincs igazad. – fogta meg váratlanul hátulról az orvos a férfi vállát.

- Mi? - nézett vissza az rá értetlenül.

- Nincs igazad! Szerintem ez a kis nő mentette meg ezt az üzletet, és nem pedig tönkretette.

- Mi az kihallgattál?

- Ne haragudj, csak véletlenül hallottam meg. Persze semmi közöm hozzá – húzta el a száját az orvos.

- Gondolod, hogy nem csinált rosszat? – ráncolta össze homlokát az ideges arcvonású férfi.

- Én nem gondolok semmit... - rázta meg a fejét amaz, és lassú léptekkel elindult a folyosó másik vége felé.

-

Halk zörejjel nyílt az elkülönítő szoba ajtaja, és kintről az orvos tétova tekintettel nézett be.

- Na, kislány, még mindig semmi a „királyfival”? – szólt a lányhoz kissé cinikus hangon, aki a kérdésre egy darabig szótlánul nézett az ajtó felé, és csak később szólalt meg röviden, szinte lázadóan védekezve minden gúny ellen.

- Nem.

- Na, ne haragudj rám. - védekezett a férfi.

- Nem én. – rázta meg a fejét a lányka.

- Nem raktunk valamit a cuccaikból ide, ebbe a szobába?

- Milyen cuccaikból? Nem volt semmijük, ha jól tudom.

- Tudod valami különös szerzetek a barátaink. Nem találtam semmi azonosító kontrollapot náluk, hát azt hittem, hogy akárhogy is, hát elveszítették. De a vérmintájuk, és az újlennyomatuk a

központi azonosító számítógép számára teljesen ismeretlen. Így hát kielemeztem a sejt-génkódjukat, és valami képtelen marhaság jött ki. A kis barátod is a nyolcvanadik éve körül jár, és tulajdonképpen már, vagy ötven éve nem is szabadna élnie, a génjeinek a programja szerint.

- Szem bácsi, ez hülyeség. Szerintem inkább meg kellene kérdezni tőlük – bökött az ujjával kifelé a lány.

- Gondolod, hogy nem próbáltam? Nem tudok zöldágra vergődni velük. Pedig a férfi biztos vagyok benne, hogy tud angolul, mert egyszer hallottam egy másik sérülttel beszélni.

- És...

- És ha kérdezem, csak halandzsál, az isten tudja, hogy milyen nyelven. Na meg az az operáció is a srácon, a röntgenek szerint, egy olyan műtét lehetett, ami annakidején nagyon nagy port kavart.

Grangzen professzor dolgozta ki a módszert, miszerint egy élő szervezetet, akár egy embert is, úgy át lehet programozni, mint egy számítógépet. Tulajdonképpen a génjei programjánál erősebb hatással. A gén átprogramozás után egy idő alatt magától megy végbe a sejtekben az átalakulás. De a módszer veszélyesnek bizonyult, mert az ilyen átprogramozások csekély hibái komoly problémákat okozhatnak, nem úgy, mint egy gép rossz programja, ami ellenőrzés után megsemmisíthető. Akkor ezt betiltották, méghozzá olyan nyomatékkel, hogy aki csak állat kísérletet is folytatna vele, a legszigorúbb bíróság előtt kell felelnie tetteiért. Az öreg professzort nyugdíjba küldték erőszakkal, persze nem ezzel az indokkal, hanem azzal, hogy mivel az öccse veszélyes bandita, aki egyébként régebben szintén komoly vezető pozícióban dolgozott, és nagy elme

volt. Így hát az öreg megbízhatóságának is vége lett. Egyébként a fiú génprogramja olyan gyorsan változik, hogy nemigen tanácsos a közelében tartózkodni. Ki tudja mi lesz belőle egyik percről a másikra. Ne haragudj. Mit mesélek én itt neked tudományról és politikáról? – Odalépett hozzá, és megfogta kezét, távolabb húzva a tágra nyílt szemekkel hallgató kislányt.

- És mi lett azzal a banditával – kérdezte az csendben.

- Hát, ha jól tudom elbujdosott, és még azóta sem fogták el. Tudod nem volt egyszerű csóró. Menjünk ki... ne maradj itt. – fogta meg ismét a kislány kezét az orvos.

- Nem. – kapta azt az el dacosan. – Még megigazítom a fejpárnáját – folytatta a férfi kérő tekintetére, és a fiú ágya mellé lépett, aztán jobb kezével alá nyúlt a beteg hátának, mire kinyíltak Ádám szemei, és

jobb kezével megfogta az összerettenő
kislány vállát.

- Egy angyal? – bámult csodálkozva a
felé csillanó gyönyörű szempárra.

A nyomozás eredményei

Az űr-áramlásszimulátor irányító központjának ajtaja suhanva nyílt ki az állambiztonsági flotta rendőrségének tagjai előtt.

- Jó napot uraim – üdvözölte őket szívélyesen az építkezést jelenleg vezető mérnök.

- Előkészítettek mindent – kérdezett röviden vissza az érkező csoport vezetője.

- Igen, azt hiszem mindent.

- Na, akkor nézzük meg mit is találtak!

- Nem tudom jelent-e valamit, csak pár fecni papír – vette elő az említett papírkákat a mérnök egy kis fémládikából. - Hát ezek lennének.

A nyomozó az apró papírdarabok láttán idegesen a zsebébe kotort, és kis keresés után onnan, egy írógéplapot vett

elő, az annakidején Georg Grangzennek küldött, a lehibernált európaiak megsemmisítéséről szóló parancsnak a pontos másolatát. Kis hasonlítóztatás után a papírt a mérnök elé tolta.

- Ugye látta ezt a papírt egyben is?

- Igen.

- Na és nem ilyen volt?

- De azt hiszem – húzta össze a szemöldökét a mérnök.

- Azt hiszi? – emelte meg a hangját a nyomozó.

- Igen, ezt mutatta az a fiatal pilóta. – válaszolta most már magabiztosan a férfi.

- Tehát egy komoly összeesküvésről van szó – gondolkozott hangosan a nyomozó.

Az igazat megvallva, egyáltalán nem értette saját maga sem, hogy miért is folyik ez a nagy hajsza. Grangzenről tudta, hogy merőben más politikát vall, mint ami az államok érdeke, bár zavart pillanataiban magának bevallotta azt is,

hogy nem lát a rendszerek érdekei között semmi lényeges különbséget. Mindenütt emberek élnek, akiknek egyetlen fő érdekük élni, és ha lehet minél jobban élni. De általában nem gondolkozott ilyesmin. Persze, ha gondolkozott volna gyakrabban hasonlókon, nemigen lett volna nyomozó egy ilyen ügyben, inkább talán politikus.

- A tárlófedeleket kinyitották? – kérdezte hangosan, ráncokat varázsolva egyébként sima homlokára.

- Igen... igen uram – ismételte zavart igyekezettel a mérnök, és már indult is a nyomozókat a vezérlőszobába vezetve. – tessék uraim, az önöké az egész. Persze csak egy óráig – javította ki magát kapkodva. – Remélem ennyi elég lesz – fordította tekintetét a tisztre.

- Gondolom – válaszolta az röviden.

Az elkövetkező egy órában, ami elég rövid időnek bizonyult, egy hónapnyi

anyag tüzetes átvizsgálásához, megfeszített tempójú munka folyt a vezérlő központi termében, de az óra elteltével a nyomozótiszt úgy vélte, hogy minden lényegeset tud, a számára eddig zavaros eseményekről. Tudta, hogy Nelmern nem kezelte előírászerűen a tárolókat, mivel hiányoztak adatrészletek, azt is tudta, hogy a keresett Cikloncirkáló merre menekült, sőt még azt is, hogy hol csapódott a földnek. Továbbá tudta azt is, hogy az érintett zónában kicsivel később az űrben lévő minden műhold, meteorológiai és kéműholdak egyaránt, közel másfél órás földi űrlaboratóriumi beavatkozást jeleztek. Nem minden rögzítő központot lehet a földről ellenőrizni, már több olyan ultramodern ellenőrzésű munka folyt az űrben, amelynek ellenőrzése csak helyben volt lehetséges, ezt a nyomozótiszt is tudta, és biztos volt benne, hogy a földről történt

kontrollálásban, benne kell lennie Grangzen kezének, vagy talán saját maga csinálta az egészet.

- Köszönöm mérnök úr – fordult a vezető felé. – Nekem ennyi elég is lesz. Gyerünk haza – bólintott kísérei felé. – Sietnünk kell – tette hozzá kis várakozás után.

El is tűntek a cirkálóik, pár másodperc alatt, fénycsíkként száguldva a föld irányába.

Az elválás

A vezérigazgató körül újra normális, vidám lett a légkör. Természetesen kibékült a barátjával, és talán még ennél is természetesebb, hogy hirtelen, meggondolatlan haragjában az „utcára kiabált” titkárnőjét sem küldte el, sőt még bocsánatot is kért tőle, igaz, hogy úgy, hogy még feléje sem nézett a fiatal nőnek. Végtelenül szégyellte magát, de legalább ennyire dolgozott benne ugyancsak tekintélyesnek mondható büszkesége. Az igazi vidámságot mégsem ezek vitték a kitűnően berendezett, modern és hatalmas házba, hanem az, hogy a kórházból hazaköltözött a kislánya. Persze mint mindennek, az erős lelki megrázkódtatásokon túl lévő férfi boldogságának is volt fonákja. Na, nem

kell semmi komoly problémára gondolni, csak annyira, hogy házának három fővel többnek kellett nyugalmas lakást biztosítani. Igen, a számára idegen, és nem túlságosan nyugalomgerjesztőnek mondható hírek hatására, amit a már újra barátjává higgadt orvostól kapott, legszívesebben eltüntette volna őket. Mint ahogy a bűvész eltünteti a bűvészládájába belépő partnereit, sőt, még jobban annál, hogy soha az életben, még csak hírét se hallja az említett három személynek. Hát igen, nagy erő a szeretet, márpedig ez a korosodó férfi nagyon szerette a kislányát, akinek az akaratára még ezt a veszélyessé válható kellemetlenséget is képes volt elviselni. Sőt még azt is, hogy tudomásul kellett vennie, hogy a rohamosan gyógyuló fiatalember egyre többet tölti az idejét az ő lányával. Néha eltűntek egész napra, és az aggódó apa egyre jobban rettegett attól a lehetőségtől,

amit a pszichológus ismerőse korábban felvetett, mint lehetőséget, kettőjük dolgával kapcsolatban. „Következő fokozat a szerelem”, kevergett a férfi emlékezetében a szakértő utolsó félmondata. Nem is volt teljesen ok nélküli a szülők aggodalma. Igen, nem tévedés, a fiú szülei is féltek ettől a lehetőségtől. Nem mintha nem tetszett volna nekik a kis csábító, de minden esetben haza akartak jutni, és ezt látták veszélyeztetve az által, hogy a két fiatal igencsak, hát hogy úgy mondjam... érdeklődik egymás iránt. Persze titkolták a gondjukat olyannyira, hogy még a fiuknak sem szóltak. Örültek, hogy egészségesnek látták.

Gyönyörűen ragyogott a nap a sekély parti tenger nyugodt, áttetsző, zöldes vizén, elkápráztatva a sziklán ülve, a tenger és egymás közelségében gyönyörködő fiatal lányt és fiút. Egy jó

darabig egyáltalán nem szóltak egymáshoz, nézték a nyugodt, szikrázó tengert, néha pedig egymás, a másik szemében mindig valamit kereső szemét. Aztán újra a tengert, a felette elsikló sirályokkal.

- Ugye gyönyörű, amikor nyugodt – bökött az állával a lány a hatalmas víz felé.

- Igen – bólintott rá a fiú – te is így vagy – tette hozzá kicsit érezhető zavartsággal.

- Hogyhogy? – nevetett rá kajánul a kislány.

- Hát gyönyörű vagy... amikor nyugodt – pirult fülig a fiú.

A lány nagyokat pislogott, mint aki sírni akar.

- Köszönöm – mondta pár másodperc múlva.

Aztán hirtelen felugrott, és eszeveszett futással rohant a meredek sziklaparttól egyre távolabb.

- Fogj meg – szólt vissza a még mindig a sziklán ülő sráchoz, miközben megpördülve futott tovább hátrálva.

- Túl messze vagy – szólt lustán hanyatt dőlve Ádám.

- Á – állt meg a lányka dacosan dobbantva a földön – nincs benned semmi... - de aztán legyintett csak, és nem folytatta a megkezdett mondatot.

- Mi nincs bennem? – pattant föl a fiatalember, mint akit most vérig sértettek.

- Semmi, vér se...- ismételte a lány kacéran nevetve.

Egy darabig csak hadonászott a kezével össze-vissza, aztán sarkon pördült, és újból elkezdett futni, bár tudta, hogy menekülni nem tud, és valljuk meg, nem is igen akart.

- Mi nincs bennem – kapta el a rohanó, kacagó lány, hadonászó kezét a fiú,

magához húzva az egész törékeny, mégis hatalmas erőt sugárzó testet.

- Mondd, hogy egy csúnya kis béka vagyok – susogta nedvesedő szemekkel ez a kipirult arcú gyönyörű teremtes.

- Miért mondanám, amikor te... te... te...

A lány újból nevetett, a bársonyos bőréen csillámló napsütésben.

- Tudod, hogy mióta sétálunk kettesben? – szólalt meg a nevetést legyőzve.

- Hát...

- Ne is gondolkozz! Már lassan két hete. És a legnagyobb bókod egész idő alatt az volt, hogy gyönyörű vagyok, mint a tenger. – zsörtölődött félig sem komolyan.

- De hát, tudod, aki szerelmes, nemigen tud beszélni – szánta rá magát a „nagy „mondatra a srác.

- Tehát szeretsz? – tapsikolt ujjongva a leányka.

- Én...

De aztán többet nem is tudott mondani a fiú, megakadályozta benne a lány, ajkait perzselő forró csókja.

Sokáig sétálgattak még, szorosan összeölelkezve, egészen addig, amíg a tenger távoli pontján fürdőző vérvörös nap, egészen mögé nem bukott a horizontnak. Csak azután indultak haza, nem törődve a tájra rohamosan ráhulló sötétséggel. Késő este volt mire hazaértek.

Mindkét család gondokba merülten, körmét rágva várta a két kószáló fiatal. Na, nem mintha féltek volna, hogy bármi bajuk is történhet, hiszen a lány nagyon jól ismerte ezt a vidéket, biztos idegenvezető volt, meg már meg is szokták, igaz hogy csak kényszerűségből, de megszokták a fiatalok gyakran az éjszakába nyúló kiruccanásait. Most mégis türelmetlenül várták, hogy hazaérjenek.

- Baj van! – várta a két fiatal a lány apja – kislányom Ádámnak és a szüleinek sürgősen el kell innen utazniuk, méghozzá örökre, mert életre-halálra keresik őket, és itt nincsenek biztonságban – fordult a lányához.

- Pont most – csordult annak végig az arcán egy hízott könnycsepp – amikor már – dadogta, és hangos zokogásba tört ki.

- Na, kicsim – nyugtatgatta az apja, testével takarva a lány elől az ugyancsak duzzadtan könnyes szemű srácot.

Rég tudták, hogy lehet, hogy egyik percről a másikra el kell tűnniük, és valljuk meg, a két szerelmes ifjoncot kivéve, már várták is mindannyian ezt az időpontot, amikor a továbbállás már halaszthatatlanná válik.

- Ádám... nem is tudtam, hogy ez a neved szer... - de aztán nem tudta, nem

merte befejezni a mondatot. Újból csak sírni tudott, meg hüppögni.

- És téged hogy hívnak? – fordult felé lesütött szemekkel a fiú.

Érezte, hogy nagyon szégyenletes, hogy nem volt képes két hét alatt legalább már ezt megkérdezni. Igazi tuskónak érezte magát azért is, hogy ez alatt az idő alatt nem volt annyi udvariasság benne, hogy bemutatkozzon. De valahogy ezek a dolgok egyáltalán nem tűntek fontosnak az elmúlt tizennégy nap folyamán. Anélkül, hogy egymás nevét ismerték volna, vagy bármi fontosat tudtak volna egymásról, átgondolatlanul, és kimondatlanul is úgy érezték ez alatt az idő alatt mindvégig, hogy teljesen eggyé vált testük-lelkük egy mámorító vonzódásban és vágyban.

- Szin... Szin-di – hüppögte a lány.

- Szindi – ismételte a fiú. – Szindi Sydneyben, tette hozzá homályos,

elcsukló hangon. Pedig szerettelek – folytatta.- Nagyon.

Talán minden más körülmény mellett tagadta volna, hogy szerelmes ebbe a lányba, de most már nem volt mit tagadni.

Bár most már minden hiába volt, a hír biztos forrásból származott, hogy három, hibernálásból ébresztett egyén után kutat az államok titkosrendőrsége, és már néhány napja Ausztráliára is kiterjedt a hajsza. A vezérigazgató igazi barátként viselkedett a három üldözöttel szemben, és még a délután folyamán elintézte, hogy egy, az éjszaka induló kereskedelmi hajón, jól álcázott potyautasként Kínába juthassanak, ahol már teljesen biztonságban lehetnek az államok rendőrségétől. Csak egy óra maradt a búcsúzkodásra, ami a fiatalok kivételével, mindenkinek bőven elég is volt, na meg elég volt az előkészületekre is, hogy az út kényelmes legyen.

A hajó kapitánya tudott a potyautasokról, de rajta kívül természetesen senki. Az álcázásuk tökéletes volt. Ládába voltak csomagolva, mint törékeny, igen nagy elővigyázatosságot igénylő áru. Kényelmes helyük volt, és levegőt is bőven kaptak. A kapitány feladata pedig az volt, hogy megfelelő időpontban kiszabadítsa őket.

Így hát néhány perccel éjfél után a három különleges csomag, néhány ember nagy megnyugvására, mások szerelmes könnyektől áztatott bánatára, elindult Ázsia felé.

Más vizeken hajózva

A légpárnás vízibusz suhanva siklott végig a tenger szelíd hullámain. Az utasok kiszolgálása luxusszintű volt. A játéktérben magukba feledkezett emberek bámulták a rulett pörgő szerencsekerekét. A bárhelyiségben isteni minőségű, és égisig érő árú italok tengernyi halmaza került méltó helyére. A bár melletti bálteremből hangos zene áramlott szét az egész hajóra. Egy klasszikus keringőt játszott a zenekar. A kacagó, vidám arcú utasok némelyike a hajó mellett hancúrozva tovasuhanó delfinek játékát csodálta, mások pedig már a partról kirajzolódó hatalmas kikötőváros gigászi méreteit. Egy fiatal férfi a hajó orrán lévő, derékig érő, korlátnak dőlve, gondolataiba feledkezve

bámulta a halkan morajló vizet. Arcán halvány árnyalata sem rajzolódott ki a derűnek. Nem érdekelte különben a tenger különösebben. Valakit, aki nemrégén még a világűr végtelen tengeréhez volt hozzászokva, nem hat meg az óceán szabad, végtelennek tűnő áramlása. Mindig is visszavágyott oda, és most mikor már barátjának tekintette azt, aki önkényesen elhozta onnan, és jelenleg is azért van itt, hogy neki segítsen, azt az embert szíve mélyén még mindig kiengesztelhetetlenül gyűlölte. Pont azért, mert lehetetlenné tette, hogy visszatérjen oda, ahol valaha is az életben, jól érezte magát, és megakadályozta, hogy azt csinálja, amit szeret csinálni.

Igen Nelmernről van szó, a fiatal, ámbár ambiciózus, de munkájától megfosztott űrmérnökről, aki Grangzen megbízásából próbál felülkerekedni egy egész nyomozóflottán, hogy megtalálja

egy tűt, a szalmakazalban. Sőt három tűt, a föld összes „szalmakazlában”. Most éppen Angliából tartott Franciaországba, hogy ha esetleg kell, elmenjen egész Magyarországig. Bár nem sok reményt látott, azoknak a bizonyos tűknek a meglelésében.

Megmerevedett teste, egy feltűnően csinos, szőke hajú tini bársonyos érintésétől riadt vissza a földi élet néha elkeserítően kemény, de máskor elbájolóan gyönyörű világába.

- Nem táncol velem? – kérdezte kifogástalan franciasággal a gyönyörű, kitűnő alakú csitri, és nyomatékként kecsesen, és akár egy kőszobrot is izgalomba hozni tudó természetes bájjal, billentette meg pompás testét.

A férfi csak pár másodperc múlva tudta fölfogni, hogy ez a lány milyen szentelenül fiatal, és milyen szentelenül gyönyörű, de már nem változtatta meg,

félig a szájában lévő válaszát. Bár mindig szerette a szép nők társaságát, szerette ezt, a föld legfönségesebb, és egyben leggonoszabb csodáját. Mégis ezt törte rossz francia tudásával – Eszküzé moá mamzel... Non...

De aztán újra a nőcske, fekete bársony szemeibe tévedt a fiatal férfi tekintete, és valami forró, ördögi tüzet érzett végigfutni a gerincétől egészen az ujjai hegyéig. Tekintetét minden erejével megpróbálta elvenni a feketelyukként mindent fogságban tartani képes, ragyogó szempártól, de be kellett vallania magának, hogy ez a lány nem szép, mint ahogy az előbb gondolta, hanem csillagászati mértékekkel szemlélve, tízedik hatványra lehetne emelni a” szép „szót. Ez a leggyönyörűbb nő, akit valaha látott. Elbűvöltségében megmaradt csekély józanságával próbálta szemlélni a lánykát, és be kellett vallania magának,

hogy mintegy tizenöt évvel biztos „öregebb” ennél a bájos tündérnél. Mégis valami furcsa érzése támadt, mintha nem most látta volna először. Kifejezetten emlékezett erre a szép arcocskára, de nem tudta hova tegye. Nem tudott rájönni, hogy hol látta.

Ne haragudjon. Hogy jutott eszébe, hogy pont velem akarjon táncolni – fordult a még mindig előtte álló, könnyű, áttetsző ruhájában csábító szirén hatását keltő lányhoz.

- Hát... Nincs senki más ismerős a hajón – válaszolt az, széles mosollyal.

- Hát mégis igaz – gondolta a férfi vad lelkesedéssel, és egyben tehetetlen kutatással a memóriájában.

De szürke homály borított mindent, egyedül Grangzen könnyes arca rémlett néha elé, de semmi más. Átmenetileg még azt is elfelejtette, hogy most tulajdonképpen miért is van itt, ezen a

hajón, és nem a földtől egy nyolcvan-száz kilométerre az űrben lebegő építkezésén.

- De hát honnan ismer engem? – kérdezte tétován.

- Ejnye Nelmern úr... hát már nem is emlékszik rám? Ez nem mondhatnám, hogy hízelgő rám nézve – húzta el pajkosan a száját a nő. – Alig huszonnégyszáz órája egymás mellé szolt a jegyünk, azon a kis utasszállító repülőn, amin Kairóból jöttünk Londonba. Ne haragudjon, de ez rosszabb már, mint egy amnézia. Nem gondolja? – húzta szemrehányóan össze, vonásnyi szemöldökét. – Pedig beszélgettünk is vagy egy órát.

- Jaj... ne haragudjon – kapott egyszerre két kézzel a fejéhez Nelmern. Tudja minden csoda, bárha legyen akár évezredekig is csoda, egyetlen másodpercében sem ugyanolyan, és pont ez adja eredetiségét, és ez teszi lehetővé az egyszerű halandónak – mutatott mély

meghajlással végig magán -, hogy újra és újra csodálja. Az ön csodálatos szépsége kisasszony – folytatta terjengős bókját az úrmérnök – annyira megbűvöl, ahányszor lássam, hogy nem tudok törődni semmivel, ami a múlté.

- Igen? – szigorította el a tekintetét a fiatal nő amennyire csak tudta. Nem is tudtam, hogy Amerikában a „non mamzel” a legmélyebb csodálat kifejezője! Ezen már csak – vágott a védekezni próbáló fiatalember szava elé – úgy tud segíteni, ha most gyorsan eljön velem táncolni.

- Ilyen kényszer előtt természetesen kénytelen vagyok meghajolni – gonoszkodott kissé, magát nyeregben érezve az elbűvölt férfi.

Elindultak a hajó orrától a táncterem felé. Szerette volna átfogni a lány derekát, de miután az lágyan kisiklott a felé nyúló kar elől, többször nem mert próbálkozni.

Gondolta a tánc majd úgyis közel hozza hozzá ezt a gyönyörű testet. De már késő volt.

- Azt hiszem nem sokat fogunk már táncolni – szólalt meg zavartan a Francia part felé mutatva.

- Hát... sajnálom – tárta szét a karjait a lány – Úgy érzem már valóban nem. Már a barátnőm is jön a vőlegényével – fordult a feléjük közeledő fiatal pár felé.

Nelmern úgy érezte magát, mint egy beetetett aranyhal, akit aztán mégsem fognak ki, pedig most már nagyon kellett volna neki, hogy kifogja ez a kis „halászlány”.

- De hát azt mondta, hogy senki ismerőse nincs a hajón – lepődött meg a párocska felé nézve.

- Senki férfi, aki szabad – nevetett a lány. Engedje meg, hogy bemutassam a barátnőmet és a vőlegényét – tette hozzá még mindig franciául, aztán a fiatal pár

felé fordult, és Nelmern nyelvek terén gyakorlatlan fülének teljesen ismeretlen nyelven, bemutatta nekik az újdonsült partnerét.

A férfi teljesen hülyén érezte magát, hogy nem ért egy szót sem, meg az is zavarba hozta, hogy még elképzelni sem tudta, milyen nyelvről lehet szó.

- Hova valók a barátai ő... ő... - kérdezte magáról megfélekezve angolul, hosszan elhúzva a mondat végét, mivel nem emlékezett a lány nevére.

- Hajnalka – vágta rá az, nem is törődve az újabb idegen nyelvvel. _ Magyarok vagyunk – folytatta folyamatosan angolul.

- Tessék? Hát maga nem Francia... Hajnalka? – dadogta zavartan a férfi, zavartsága mögött mérhetetlen csodálatot érezve, hogy ez a fiatal lányka milyen folyékonyan beszél több nyelven is.

- Nem nevetett a lány.

- Magyar? – ötlött a fejébe egy gondolat Nelmernnek, de aztán megpróbálta további kérdéseivel álcázni eziránti érdeklődését. – Hogyhogy ilyen jól beszél több nyelven? Tud esetleg még más nyelven is?

- Igen, még tudok oroszul, olaszul, spanyolul – válaszolta a lány nagy természetességgel. Tudja, tolmács vagyok tette hozzá nevetve.

Közben a hajó elérte a partot, és a kikötő automatikus rögzítő- horgokat kibocsátó dokkjára szaladt. A horgok megfelelő helyeken, keményen belemarkoltak a hajótestbe, szilárdan rögzítve azt. Ezután kiengedték a légpárna töltését, mire az egész hajó a dokk szintjére süllyedt, lehetővé téve a kiszállást.

- Hát itt az ideje Nelmern úr, hogy mindegyikünk menjen a maga dolgára. Nagyon köszönöm a szolgálatkészségét –

mondta egy kicsit gúnyosan a lány – és nagyon sajnálom, hogy nem sikerült táncolnom magával – tette hozzá, elkomolyodó tekintettel.

- Ne haragudjon, de nem búcsúzom mással, mint azzal, hogy viszontlátásra. Bárhova, bármilyen messze is kerülünk egymástól Hajnalka, megkeresem még magát, és le kell rónia a tartozását. – válaszolt sejtelmes hangon, és tüzelő tekintettel a férfi.

Még saját maga sem érezte igazán, hogy valójában mennyire kívánja, ezt a tündéri gyönyörű nőt. Amit mondott, csak az udvariasság mondatta vele, de ahogy mondta, úgy a rajta egyre inkább elhatalmasodó szenvedély.

- Vagy talán van valami lovagja odahaza... Magyarországon, aki rossz szemmel nézné, ha meglátogatnám egyszer – tette hozzá némi zavarral.

- Talán... - bólintott rá sejtelmesen Hajnalka. - de akármikor szívesen látjuk.

Nem volt hazudós természetű, most mégis lódított. Nem volt senkije, pontosabban sok fiatalemberke kószált utána, de egyelőre nem tartott senkivel komolyabb kapcsolatot. Szeretett kószálni, táncolni, nevetni, hacsak ráért, meg szeretett persze még álmodozni is, mint a többi fiatal. És egyelőre senki kedvéért nem mondott volna le az álmodozásairól. Az is igaz, hogy volt egy komolyabb udvarlója. Az úrkutatási-központban dolgozott, és meg volt örülve a lányért. De egyelőre hiába. Erre az utazásra is egy kicsit előle bújt, mert mivel ő is ott dolgozott már egy fél éve, mint tolmács, túl közel került hozzá, mármint nem érzelmileg, és már fárasztónak találta az ostromait.

Majdnem nem jött össze ez a kis nyaralás mégsem, mert az édesapja nem

nagyon lelkesedett az ötletért, de hát nem akarta a gyönyörű nagylányát a barátnője előtt megalázni azzal, hogy egy szót is szóljon a kiruccanás ellen, így csak bólintott és azt mondta „- de aztán vigyázzatok magatokra”

A hajó utasai negyed óra leforgása alatt szétszóródtak, és a szó szoros értelmében ment mindenki a maga dolgára. Nelmern volt az egyetlen, aki egy jó darabig nem ment semerre sem, és csak miután a hajó visszaindult Anglia felé, tudott elmenni a helyszínről. Csak a lányra tudott gondolni, és az a keserű érzése támadt, hogy már soha nem találkozik vele többé. Elfelejtette még azt is megkérdezni tőle, hogy ha egyszer mégis Magyarországon lenne dolga, ami nem olyan valószínűtlen, hol keresheti. Az ország melyik sarkában? De aztán eszébe jutott az úrkutatási központ, amit a lány említett neki. Arra gondolt, hogy ebben a kis országban

nemigen lehet ebből több. Újból egy kis reményt érzett arra, hogy megtalálhatja még valaha.

Megfordult és tűnődve tekintett vissza, a háta mögött maradt tengerre. Úgy érezte, szereti ezt a morajló vizet. Igen. Most szerette meg. Kötődött hozzá egy boldog, beteljesületlen pillanat miatt, egy szép arc miatt, egy szívébe ékelődött reménykedés miatt.

Megfordult, és újra tovább indult keresni a „tűket” az éppen adott szalmakazalban.

Kalandos Ázsia

Az óriási kereskedelmi hajó negyven órája szántotta a tenger hatalmasra korbácsolódott hullámain. Nagy sebességgel tartott észak felé. Az irányító-műholdak teljes biztonságban lezajló utat ígértek. A nagy hullámok egyáltalán nem zavarták a gigászi jármű haladását. A kapitány mégis idegesen járt fel s alá a fedélzeten. Egy cseppet sem volt nyugodt. Ausztráliában még úgy ment minden, mint a karikacsapás, de Ázsia más világ, a szó szoros értelmében. Meg itt nincs a csempészás mögött egy helyi, nagy tekintélyű személyiség, mint ott volt. Az embercsempészt Kínában halállal büntetik, amióta egy ilyen módon ide került férfi, egy már rég nem ismert betegséget hozott be. A szomorú mérleg

háromszázezer halott volt. Soká tartott mire rájöttek, milyen betegségről van szó. Valószínűnek tartották, hogy szándékos volt a fertőzés. Ki soha nem derült, hogy valójában mi is az igazság, de azóta sokszorta jobban figyelik a kereskedelmi szállítókat is. Rövid időn belül várható volt a Kínai parti őrség hajóinak feltűnése. Nem csak azért izgult, mert a hajót átvizsgáló örök megtalálhatják a potyautasait, mert úgy érezte, jól elrejtette őket, törékeny nagy értékű áruk közé, amit az őrség nemigen szeret rakosgatni. De attól is félt, hogy belekerülhet egy szűrőpróbaszerű razziába, és akkor akár napokig is kénytelen lesz a nyílt tengeren vesztegelni. Abban biztos volt, hogy „utasai” ennyit nem bírnak ki a ládában, és vagy előbújnak az örök szeme előtt, vagy pedig éhen halnak. Vagy inkább szomjan. Az eltelt majdnem két nap alatt kétszer szabadította ki őket néhány órára,

számítva arra, hogy senki sem figyel föl rájuk. De így is kegyetlenül nehéz dolog lehet órákat eltölteni, egy moccanásnyi helyen, még arra is ügyelve, hogy még a legkisebb kis zajt se vehesse észre senki. – gondolta a kapitány, szinte sajnálva a számára ismeretlen három embert. A nap magasan az égbolton bújt szürkés felhőágyába, át-át kandikálva annak csipkéjén a morajló tengerre. A kapitány tengerhez szokott szemei a távolban hajót kémleltek. Távcsővel jól látható volt, hogy a parti őrség hajójáról van szó. Az idősödő tengerésztiszt megborzongva gondolta – na, most jön, ami még nem volt. - Egy pillanatra behunyta a szemét, hogy nyugtassa magát, aztán elindult a parancsnoki híd irányába.

- Motorokat leállítani – adta ki a parancsot, teljes nyugalmat színlelve, beosztottjai felé, mikor belépett az ajtón.

A hatalmas hajótest egyre lassabban szántotta a vizet, míg egész meg nem állt, így várva be az őrhajó érkezését. Ez a hajó méreteiben, kis túlzással talán még azt is mondhatjuk, egyszázad része volt az őt állva váró szállítónak, de sokszorta gyorsabb, mozgékonyabb volt annál, és komoly fegyverzettel volt ellátva. Az őrhajó szorosan a kereskedelmi hajó mellett állt meg, és öt egyenruhás már át is szállt a nagyhajóra.

Az ellenőrzés már közel egy órája tartott, és a kapitány egyre jobban tartott a leleplezéstől, mivel az ellenőrök már egy ideje veszélyes körzetben nézelődtek, amikor hirtelen visszaadták a hajó hivatalos papírjait, és a kapitány közreműködését megköszönve, mondván, hogy minden rendben van, visszaszálltak a kis őrhajóra.

Néhány perc múlva újból felbúgtak a hatalmas hajó motorjai.

Esteledett. A tenger is megcsillapodott, a kapitány legnagyobb megnyugvására, ugyanis az volt a terve, hogy az éjszaka folyamán egy gumicsónakban, vízre rakja a Kínai part egy kietlen vidékétől egy mérföldre a három szökevényt. Tartott tőle, hogy az emberei közül valaki, vagy valakik észre fogják venni ezt, de ez már nem igazán izgatta.

Az éj leple alatt, egy kitűnően felszerelt gumicsónak siklott hangtalanul a mozdulatlan tengerre, a sötétségben úszó partvidék felé. Fülledt levegő borzolta a három ember haját. Saját maguk alig mozogtak, csak az egyik serénykedett egy kis evezővel, szinte hallhatatlan csobbanásokat keltve. Lassan, alig érzékelhetően közeledtek a homokos part felé, amely mögött távolabb egy buja dzsungellel borított hegy emelkedett, fekete óriásként őrizve az ismeretlen, rejtélyes földet. A hegyvonulat túl távol

húzódott ahhoz, hogy a csónak, a fáradtságtól egyébként is figyelmetlen utasai, hallhatták volna a sötét dzsungel félelmetes királyának üvöltését. Igen, a tigrisről van szó, erről a csodálatos, és félelmetes ragadozóról, ami már csak alig-alig volt megtalálható szabadon ezen a környéken is, pedig nemrégén még elég sűrűn előfordult Kína déli vidékein. Ez a rettegett sárga sátán, bár kis egyedszámban fordult elő a faunában, de uralkodói rangját mégsem veszítette el. A rengeteg rettegett ura maradt, és talán még rettegettebb, mint az ősei annak idején. Ha néhány közülük megért öregebb kort, majdnem biztos, hogy veszélyessé vált az ember számára. A nagy sárga ragadozó birodalmát ezért a helyi lakosság közül, aki tehette, kerülte. Nem kívánt senki sem megmérkőzni ezzel a hirtelen, észrevehetetlen, cikázó villámként támadó királyi vaddal. Az

éjszaka félelmetes, egy könnyű gumicsónakban a tengeren, főleg ilyen ismeretlen veszélyeket rejtegető föld közelében. A csónak utasai nem is igen tudtak dönteni abban, hogy mi a jobb, kint éjszakázni a tengeren, vagy kimerészkedni a homokos partra. Így aztán egyszerűbb, és kézenfekvőbb volt a tenger mellett dönteni.

A hatalmas víztömeget aranyosra, és bíborszzerűen vörösre festette az óriás, izzó korongként a horizonton előbukkanó nap. Mint valami, a vízben pancsoló tűzgolyó emelkedett ki a tengerből, majd újból eltűnt néhány percre, hogy később megint kikukkantson a hűsítő fürdőből, aztán előbb-utóbb a tiszta kékségben ragyogó égi pályára álljon, megtisztulva, magáról lemosva, elfelejtve minden szennyet, amit előző napi sétája során látott. Megtisztulva, hogy újból optimista módon kacaghasson, mert hát ki

kacagjon, ha ő nem. Pár perc múlva megduplázódva ragyogott vissza a tenger megkapóan nyugodt vízeről, mint egy gyönyörű nő, aki még egy darabig bizakodva csodálja magát a tükreben, erőszakosan a szép emlékeire gondolva, mielőtt elindulna, hogy leélje egy újabb sablonos napját az életének. Ez az égi királynő most hiába ragyogott teljes pompában, legalábbis a homokos partra kikászálódó három ember, mit sem törődött csillogó bájával. Arcukról, az ismeretlentől való félelem tükröződött le. Feszültségüket csak fokozta, hogy a tengeren egy kisebb vitorlás hajót láttak a part felé közeledni. Feltehetően nem használt semmilyen motort, mert a megforduló szél láthatóan gondot okozott a fedélzeten serénykedő matrózoknak. Pontosabban nem is annyira gondot, inkább dolgot. Láthatóan értették a dolgukat. Az ősi módszerekkel ügyesen

tartották a hajócskát irányban. Hát ez a jármű jelentette az igazi gondot hőseink számára. Hogy miért gond egy kis vitorlás közeledése? A kérdés teljesen jogos lenne, ha nem ismerné az ember ennek a három „szökevénynek” az eddigi történetét. Ez az esemény teljesen felborította eddigi terveiket, mármint, hogy a homokos parton, a csendesen hullámozó tenger mentén indulnak észak felé, elkerülve a veszélyesnek látszó dzsungelt. Már egy régebbi időpontban megtanulták tárgyilagosan elbírálni ezt a buja szabadságot árasztó természeti csodát. De attól való félelmük, hogy túl hamar dobják ki őket ebből az országból, elhomályosította rettegésüket, és inkább a sötétzöldben rikító rengeteget választották, mintsem hogy találkozzanak a lélekvesztőn tartózkodókkal. Ádám, testén rohamosan fejlődő izmainak segítségével, könnyedén partra tette az

egyébként sem túlzottan súlyos csónakot,
majd a hátára vette azt, és futó léptekkel
szülei után iramodott az erdőség
irányába.

Történnek még csodák

Három toprongyosra szakadt ruházatú ember tört, minden veszélyt vakon vállalva az ősvadon sűrűjében előre, bízva benne, hogy épségben, mármint hogy a testüket már így is jócskán borító, kisebb-nagyobb karcolásokkal, kikerülnek ennek a szörnyetegnek a bűzös párát árasztó torkából. Az aljnövényzet helyenként áthatolhatatlan gátat vetett eléjük, de ezek a gátak megkerülhetők voltak, és így bár hosszabb úton, de mindig el lehetett oda jutni, ahova akartak. Az erdőt nem magas fák alkották, inkább alacsony, vékony törzsű, és nagy levelű növények. A nap néhol egészen a földig tudta szűrni a levelek között fénykardját, néhány másodpercre, hogy aztán újból félhomály

boruljon mindenre. A földön heverő ágacskák roppanása folyamatos zajjal kísérte a három úttörőt. Az erdő alapzaja, néha megrettentette őket, mikor valami közvetlenül a közelükben röpült föl, vagy amikor a távolból szarvasféle állatok rémült ugatását hallották. Ám igazán az ijesztette meg őket, amikor a tigris semmi mással össze nem téveszthető, agyvelőt rázó ordítását hallották meg, nem is távolról. Nappal volt és ordított. Tudták, hogy ez nem jó jel. Ha az éjjel jóllakott volna, most aludnia kellene, de ordít, tehát éhes. Valószínű, hogy nem sikerült semmit sem elejtenie.

- Nem szeretnék közről találkozni vele – bökött az állával a hang irányába a férfi.

- Pedig ha soká kevergünk itt, elkerülhetetlen lesz – vélte a fiú.

Kezében egy jókora törkéssel próbált utat törni maga előtt. Ahogy neki feszült a

liánnak, hatalmasra dagadt, kőkeménységű izmairól szinte lecsúszott a növényeket borító gyenge tüske, úgy, hogy csak a bőrt tudta egy kissé megkarcolni. Alig villant a kés, és a megfeszített lián rugóként pattant ketté. Persze ez még nem segített az előrehaladásban. El is kellett húzni az útból a kesze-kuszan álló, néhol csuklóvastagságúra nőtt szárazakat. Ádám hatalmasakat rántott egyik-másik kiszabadított liánon, mire az, nagyot reccsenve szakadt el addigi helyéről. Az elmúlt néhány nap alatt robbanásszerűen fejlődő testi erejének nagy hasznát vette most. Egy kisebb tisztásra szeretett volna átjutni, mivel úgy vélte, hogy ott biztonságosabb megpihenni. Bár saját maga még nem érzett fáradtságot, de a szüleit sokkal jobban megviselte a több órás, megállás nélküli törtetés. Nem is kellett sokáig várniuk a pihenésre, mert

pár perc múlva, teljesen feltárult az út a tisztás felé. Nagy megnyugvással ültek le az egyébként nedves földre, egy kisebb pálmaféle tövébe, miután úgy vélték, hogy elég figyelmesen körülnéztek, és nem találtak semmi veszélyforrást. A fáradtságtól eltorzult arcú nő, behunyt szemmel támaszkodott a rücskös kérgű fának, aminek az alsó, legyezőszerű levelei szinte az arcába lógtak. A férfi törökülésben ölt melléje, az eddig a hátán cipelt batyujában kotorászva.

- Eszel? – kérdezte rekedtes hangon, megállva a matatással.

- Nem. Kösz. Olyan fáradt vagyok, hogy enni sincs kedvem.

- És te – szólt a férfi a távolabb ácsorgó fiához.

- Én sem vagyok éhes – rázta az meg a fejét, és lehajtott fejjel babrálgatta, a csillogó pengéjű késsel a kosztól feketéllő körmeit.

Aztán újra felemelte a tekintetét, és amit látott, attól megállt a lélegzete. Egy karvastagságú kígyó kúszott magabiztos lassúsággal lefelé, annak a fának a törzsén, aminek nekitámaszkodva az anyja bólogatott. A hulló farka még valahol a fa lombjában járt, de a feje, talán ha tíz centiméterre lehetett a nő nyugodt, mozdulatlan fejéhez. A fiatal férfi körülbelül hat-hét méterre állt a fától, ha nem többre, úgyhogy lehetetlenség lett volna odaérnie időben. Viszont kiáltani sem mert, így figyelmeztetve anyját, mert attól is tartani lehetett, hogy az így megriadó állat azonnal támad. Így hát egyetlen erőteljes mozdulattal megsuhintva a kést, eldobta azt a fa irányába. Egy pillanatig megvillant a tör a levegőben a ráeső napfénytől, és a következő pillanatban hatalmas csattanással hatolt át a hegye a nyelvét most először kiöltő óriáskígyó fején. A

dobás ereje, elég nagy volt ahhoz, hogy ettől ne túlzottan lassuljon le, és mélyen belefúródott a fa törzsébe is. A kígyó a találat hatására, egyszerre dobta le magát a fa koronájából, a becsapódás hangjára a fejét felkapó nő nyakába. Rémítő sikoly hatotta át a dzsungelt. A korosodó nő az ijedtség következtében abszolút képtelenné vált mindenféle védekezésre. Szerencsére erre nemigen volt szükség, mert a hüllő egyébként is szétroncsolt feje, az egyszerre lezuhanó súlyos test ellenére sem tudott kiszabadulni, és az így vonagló állat teljesen veszélytelen volt. A nőt végül is a férje erőteljes rántása mentette meg a most már nem is annyira veszélyes, mint amennyire pánikot keltő helyzetéből. Remegve és zokogva borult a férfi nyakába.

- Isteni csoda, hogy megúsztad – szólt az, az ijedtségtől teljesen lebénult nőhöz.

Alig volt pár percük a megnyugvásra, amikor Ádám, érezhetően riadt hangja döbbsentette meg a két idősebb embert.

- Jól összejöttek ezek – próbálta kissé gunyoros, könnyed hangzással álcázni ijedtségét, pedig erre az ijedelemre igencsak meg volt az ok, mivel a tisztás szélén, a sűrűből egy hatalmas macska lépett elő.

Araszos fogain egy pillanatra megcsillant a nap. Egyetlen ágzizzenés sem jelezte jelenlétét, így aztán Ádám szülei nem is értették, hogy a fiuk miről beszél. Vissza is kérdeztek, mire a fiatal férfi a kígyó fejéből nemrég kihúzott tőrrel az állat felé mutatott.

- A tigris – tette hozzá, most már határozott nyugalmat sugallva.

Az egymás mellett ülő két ember tehetetlen mozdulatokkal próbált, a lehető leggyorsabban lábra állni, de ez,

minél jobban siettek, annál kevésbé sikerült.

A tigris most először ordította el magát. Nem is erősen, mintha nem is lenne semmi rossz szándéka. Csak horkantott szinte, aztán kijebb lépett egész testével a tisztásra. Úgy látszott nem túlzottan zavarja az ott tartózkodó három ember.

- Ne mozogjatok – szólalt meg szinte alig hallhatóan a fiú.

A hatalmas állat egész testével elfordult mind a három embertől, mintha nem is érdekelné, hogy azok mit művelnek. Aztán hirtelen, nyílvesszőként rugaszkodott el, hangos, fülsüketítő ordítással az egyedülálló fiatal férfi felé, aki épp az utolsó pillanatban tudott félrelépni az állat, óriási karmai elől. Az eszébe sem jutott, hogy a kezében görcsösen markolt kést megpróbálja használni. A tigris hosszúra nyúlt, sárga csíkos teste ágyúgolyóként suhant el a feje

mellett, majd aztán nagy zajjal a földre huppant. Tévesztett. Olyan történt vele, ami még soha élete folyamán. Rosszul döntött. Rossz prédát választott magának. Nem a gyengébbeket támadta meg, hanem az egyedülállót. Ha emberi ész lenne a tigris fejében, biztos érezné a tévedése súlyát. Sőt, lehet, hogy így is érezte, mert nagy nyekkenéssel dobta magát azonnal vagy egy méterrel távolabbra, mint ahova földet ért. Szerencséjére, és Ádám szerencsétlenségére, mert a királyi ragadozóra vetődő férfi a két kezében markolt tört, az így oldalabbra került tigris mellé, a földbe szúrta, egészen a markolatáig. Tehát ő is hibázott. Azután jobb kezével továbbra is markolva a kést, hanyatt fordult, elmozdulva a macska hatalmas mancsa elől. A fegyvert markolatával a földnek támasztotta, és így próbálta segíteni magát a talpra állásban.

Az aztán mélyen bele is süppedt a nedves földbe, és így a kissé kapkodó fiatalember fölálltában nem tudta a kezében tartani a fegyverét, és az a földben maradt, ég felé meredő hegygel. Nem volt már ideje visszanyúlni érte. Az állat morgása jelezte, hogy újból támadni készül. Ádám gyors mozgással hátrált a földre simuló fenevad elől, az azonban nem ugrott, hanem váratlan nyújtott szökkenéssel, a célpontja mögé került, és ott rugaszkodott újra el, mint valami túlfeszített húrról kilőtt nyílveessző. A hirtelen megforduló férfi mellett megint alig pár centivel szállt el, sárga csíkos tornádóként. Ő azonban hirtelen ötlet alapján, két kezével a pompás vadállat hátsó lábai után nyúlt, és minden erejével belecsimpaszkodott abba. Szinte csak tizedmásodpercekig tudta fogva tartani a comb vastagságú szőrös lábat, aztán a hatalmas repülő súly hatására kiszabadult a kezeinek a görcsös

szorításából. De ez, az alig másodpercnyi idő, mégis elég volt ahhoz, hogy a vad ne szabályosan, talpra tudjon földet érni, hanem megtört lendülete miatt, korábban érjen földet. A leeső test nagyot nyekkent, aztán fájdalmas ordítás hagyta el a szörnyeteg torkát. Egy kis ideig mozdulatlan maradt, azután talpra állt, és újból szembe fordult halálos ellenfelével. A mellkasából a tör markolata állt ki, a penge mellől körös körbe ömlött sötét, szinte sűrű vére. A lelassult lendületű állat a földből kiálló törbe zuhant, ami a saját súlya alatt ütötte át erős mellkasát, egész a szívéig hatolva. Bőszült, kínos ordítással, újabb ugrásra feszítette félelmetes izomzatát, de az elrugaszkodott test már nem tudta elérni ellenfelét. Élettelenül zuhant annak lábai elé.

- Nem tudom... miért támad a tigris a párducra – mondta kissé erőltetett

nagyképűséggel a fiatalember, aztán a szülei mellé lépett, és a hátizsákából egy kis kézi lézerfegyvert vett elő.

- Tőletek aztán egészen jó tigris ebéd lettem volna. Pedig hát fegyvernek ez sem kutya – mutatta föl a pisztolyt.

Aztán hirtelen a kimúlt állat felé fordult, és célzott. A lövés következtében a tigris feje úgy robbant szét, mintha legalább puskaporral lett volna megtöltve.

- Hát így. Most biztos. – tette hozzá olyan hangsúllyal, mint aki most nyugszik meg igazán.

Nyugodt léptekkel odasétált a szétroncsolt fejű, vérben úszó döghöz, és erőteljes mozdulattal kihúzta abból a vértől elázott tört.

- Megbocsáss, ez még kellhet – törölte meg előbb a pengéjét majd a markolatát is az állat bundájának egy tisztán maradt darabján.

Aztán, mint aki jól végezte dolgát, ráadásul tényleg jól is végezte, odaszólt a szülőkhöz.

- Na, megyünk?

Galaxisszakadás

Szergej Jevics, a moszkvai űrkutatási központ egyik kutatómunkatársa, pár napja olyan jelenségre lett figyelmes, ami a kutatóközpontot percek alatt, egy felbolydult hangyabolyhoz tette hasonlóná. Nevezetesen, hogy a tejútrendszer azon a ponton, ahol eddig úgy hitték, hogy a magja található, szemlátomást kettéhasadt, és más-más irányba mozog tovább. Ez volt a látszat. A színeképelemzések segítségével arra következtetett a kutatóközpont kollektívája, hogy a galaxis magja valószínű, elképzelhetetlen okok miatt kettészakadt, és ennek hatására a spirális karok eddigi mozgása is megváltozott. A kutatók nagy része annak a számítgatásával foglalkozott, hogy ennek

a galaktikus katasztrófának mennyi időn belül lesz érezhető hatása a földön. A nézetek nagyon megoszlottak. Egyesek szerint a kettéhasadásnak, ha egyáltalán lesznek földi következményei, azok csak százezer év múlva következhetnek be. Mivel mi a katasztrófa színhelyéhez annyira távol, mintegy tízezer parszekre vagyunk, hogy mire a mozgás, a magkörüli körforgás hatására, hozzánk elér, egyszerű, lágy, irányelhajlásról lesz szó. Mások nem voltak ennyire optimisták. Ők attól tartottak, hogy a katasztrófa egy láncreakciót indíthatott el, és a galaxis rövid időn belül teljes egészében felrobban. Éles viták alakultak ki a teleszkópok árnyékában, míg az átlagember az egésztől mit sem tudva gyönyörködött esténként a csillagos égbolt varázslatos szépségében. De itt bent a kutatóközpontban forró maradt a levegő. A legfeszítettebb kutatómunka

sem tudott semmi újat hozni, és a szabad szemmel egyáltalán nem látható változásról, a nagy pontosságú műszerek továbbra is megmagyarázhatatlan, és továbbra is kusza, folytonosan változó képet adtak. Aztán hirtelen minden megváltozott. A különböző mérések összevetésével arra az új következtetésre jutottak, hogy a galaxis magja egyáltalán nem szakadt ketté, hanem az egyik spirálkar szakadt le. A karok hidrogénfelhőinek, különböző időpontokban történt összehasonlítása alapján észlelték a mi naprendszerünk által elfoglalt Orion kar szomszédságában elhelyezkedő Perseus kar szabálytalan mozgását. Mivel a többi tizenegy nagyobb kar mozgása a galaxis szabályos körforgásának megfelelő volt, biztossá vált, a Perseus kar, egyelőre indokolhatatlan leszakadása. Ez a nézet is csak napokig tartotta magát, aztán újabb

tényekre lettek figyelmesek, az égbolt ezen táján majdnem megállás nélkül fürkésző kutatók. Pontosan arra, hogy az említett leszakadt spirálkar a forgás következtében lassan, és egyenletesen közeledik felénk, pontosabban a naprendszerünk, még pontosabban az Orion kar felé. Erre a következtetésre két dolog adott okot. Az első, és valószínűbb, hogy a leszakadást okozó erő az Orion kar irányába lökte az elszabadult populációt, vagy pedig, ha nem lökte, akkor vonzza. Mert ez is lehetségesnek látszott. A másik, teljesen független, egyébként kevésbé elképzelhető lehetőség az volt, hogy valójában nem a Perseus kar szakadt el, hanem az Orion karral ellenkező irányban szomszédos Sagittarius kar. Mert ugyanis az esett a valóságban a galaxis forgásirányába, és így a közeledést, egy bizonyos tehetetlenség is magyarázhatta volna. De ez esetben a

kutatók semmi magyarázatot nem tudtak találni arra, hogy a leszakadt kar vizuálisan miért helyezkedik el az Orion karhoz képest az ellentétes irányban. Így azután mindenki az előző teóriát fogadta el. Azzal tisztában voltak, hogy az észlelt jelenség a valóságban több százezer, sőt millió évvel azelőtt történhetett, hogy a fiatal kutató felfigyelt rá. De eleinte arra senki nem gondolt, hogy az egyébként különben sem szabályosan, szilárd anyagként forgó galaxis életében, a karok ilyen elkószálása hosszú távon általános lehet. Esetleg, egynéhány ezer évvel ezelőtt, ha élnek a földön megfelelő kultúrával rendelkező élőlények, azok talán egy másik kar ugyanilyen elszakadásszerű elkóborlását figyelhették volna meg. Azt a lehetőséget sem mérlegelte senki, hogy esetleg pusztán a megfigyelt terület, és a megfigyelő közt

elhelyezkedő valamiféle anomália okozza a vizuális eltérést.

Föld fölött és föld alatt

Az államok központi nyomozó osztályán a megszokott zavarodott, a kívülálló számára abszolút érthetetlen munka folyt. De a hozzáértő azonnal megérthette, hogy a legtöbb nyomozót foglalkoztató ügy az a politikai háttérre is rejtő titokzatos haláleset, ami újra a rég nem is hallott Grangzen felé terelte a rendőrség figyelmét. Ez az eset nem más, mint az, hogy pár napja megtalálták egy sugárkohó hő fókuszában annak a fiatal pilótának a személyazonosító kártyáját, akit annak idején eredmény nélkül faggattak napokig. Az, egy karbantartás során előkerült, az óriási hőnek tökéletesen ellenálló kontrollkártya alapján a nyomozók arra következtettek, hogy Nicket meggyilkolták. A bűntény

tökéletes lenne, mert a sugárkóhó hőfokuszában uralkodó iszonyatos hő minden nyomot eltüntet, csakhogy a gyilkos nem gondolt a kártya hőtűrő képességére. A kártya tökéletesen informálta a rendőrséget az egykori gazdájának minden adatáról. Az újlényomatai, a személyes adatai igazolták, hogy ki is volt az áldozat, nem is beszélve arról, hogy, a számítógép monitorán még Nick arcképe is megjelent. Arra nem is gondoltak, hogy pusztán az ellenőrző lapocskát juttatták a kérdéses helyre, mert, ha a tulajdonos eltávolodik 200 méternél nagyobb távolságra tőle, a központi számítógép azonnal jelezte volna azt. Másrészt a fiatal pilótát pár napja teljesen szem előtt tévesztették, pedig korábban huszonnégy órában megfigyelték.

- Hol bujkálhat ez a vén sátán? – kérdezte az egyik nyomozótiszt

félhangosan, csak úgy magában
töprengve.

- Grangzenre gondolsz – kérdezett
vissza egy másik.

- Aha – válaszolt röviden,
elgondolkozva az – Mit gondolsz... ő tette?

- Lehet, hogy már nem is él az öreg
bajkeverő – szólt bele egy másik hadnagy.

- Szívósak az ilyenek – vélekedett az
előbbi.

- Akárki tette, hogy a fenébe csinálta? –
töprengett egy a szoba sarkában
íróasztalánál ülő kriminalisztikus. – Nem
tudom elképzelni, hogy juthatott a hő
fókuszba, a célsugár átjátszók
kikapcsolása nélkül.

- Hát honnan tudod, hogy nem
kapcsolták ki? - kérdezett egy másik
vissza. – Elég lehetett neki pár percre
gátolni az átjátszók egyikét, és máris kész
az alig érzékelhető üzemzavar.

- Nem volt üzemzavar. Itt vannak a működési adatok. Egy éve volt az utolsó üzemzavar, és akkor is csak harminc másodperces. Azt ugye már ne is mondjam, hogy Nick akkor még vígan élte világát.

- Hát ezt valóban nem kellett volna külön elmondanod. Én sem vagyok teljesen hülye – sértődött meg a vitapartner.

- Na, nem ám összevesztek – szólt bele az összeszólalkozásba a csoport legidősebb tagja. – Majd csak találunk valami támpontot, amin elindulhatunk. Azt kéne kitapogatni, hogy mennyi ideje történhetett az eset.

A kedélyek ilyen mérvű feszítettségének az volt a magyarázata, hogy a különleges ügy másoknak is felkeltette az érdeklődését, és több tekintetben kényelmetlenségeket okozott a rendőrség embereinek számára. Már

maga a politikai töltöttség is túlságosan felspannolta a nyomozók, de nem csak a nyomozók, hanem a hírről ki tudja vajon honnan értesülő, néha a rendőrségnél is jobban informált utcai járókelők fantáziáját is. A veszekedések szülőanyja pedig nem más, mint a tehetetlenség, és ez az átkos érzés tanítja meg az embert káromkodni és dühöngeni is. Pedig hát legyünk tárgyilagosak, ebben az ügyben a rendőrségnek az esélye, úgyszólván a nullán állt. A tehetetlenség úgyis a rendőrökre gyakran rásütött bélyeg, hát még, ha egy ilyen igencsak nagy port kevert ügy megfejtetlenül marad. Nem volt mindegy a nyomozók számára az sem, hogy a nyomozás fejleményeiről naponta kellett részletes jelentést tenni az állambiztonsági osztály felé, mivel a Grangzen ügy őket is érdekelte, és mégsem adhatták jelentésben azt minden nap egyformán, hogy nem találtak

semmit. Hazudni pedig könnyű egyszer, lehetséges kétszer, de aki már harmadszorra sem veszi észre a hazugságot, az igencsak késett, mikor az észet osztották. Pedig hát az állambiztonsági osztály sem volt éppenséggel elmegyógyintézet, hogy csupa tökkelütött tanyázzon benne. Pedig semmire sem jöttek rá, bárhogya is törték a fejüket. Arról, hogy a gyilkosság mikor történt, egyedül csak az adhatott volna információt, ha megtudják, hogy mégis volt valami kis leállás a kohó üzemében. Márpedig minden arra utalt, hogy ilyen nem volt, még csak századmásodpercig tartó sem. Ezeket a kohókat nem emberek vezérlik, tehát nem lehetett korrupcióra gondolni. A számítógépet meg mégsem lehet megvesztegetni, hogy hunyjon szemet egy kis időre. Arról nem is beszélve, hogy a sugárfókuszba bejutáshoz nem másodpercek, még csak

nem is percek, hanem órák kellettek volna. Bár a célsugárnyalábok gátlása utáni ezredmásodpercben már semmi hő sem jut a sugárfókuszba, de a felvevőcellák burkolata egy különleges ötvözetű fém, aminek a hő tartása kifelé szinte tökéletes. A közel kétezer fok hőmérsékletére hevülő fém, bizony igen lassan hűl le olyan hőfokúra, hogy a közelébe élőlény juthasson. Eddig a gondolatig a nyomozók is eljutottak, mármint hogy, élőlény nem juthatott el, de mi van, ha Grangzen már előre eltette láb alól Nick-et és valami jól megkonstruált távirányítású masinával juttatta a kívánt helyre. De ez az ötlet sem tartotta sokáig örömmámorban a nyomozókat, miután mégis gondoltak erre a lehetőségre, mert rá kellett jönniük, hogy ez még nem megoldás, ugyanis a hő fókuszba való bejutást nem csak a magas hőfok teszi szinte lehetetlenné, hanem az

is, hogy ez a generátor életveszélyesen erős elektromágneses térben, és szintén erős vákuumban működik. És ezek nem csak az életre, hanem minden mechanikus szerkezetre is, hogy stílszerűek legyünk, életveszélyesek. Ha bejutott egy ilyen gépezet, az majdnem biztos, hogy onnan ki már nem tudott volna jönni, mert ez a környezet mindent el tud pusztítani, persze kivétel a kis kártya. Ez direkt azért lett kitalálva, hogy semmi el ne pusztíthassa. Az elhunytak kártyái sem pusztíthatók el, semmi módszerrel sem, ezért az összes halott kontrollkártyáját, egy helyen gyűjtötték össze, örök visszaemlékezési lehetőség adódott így. A kártya óriási mennyiségű információt volt képes tárolni, és egy számítógép segítségével olvashatók voltak az adatok, de onnan való kitörlésük végérvényesen lehetetlen volt. A kártya a gazdájáról adott információkat, és

mindenki köteles volt évente beírni a közben bekövetkezett változásokat. A kártyára írni természetesen nem mindenki tudott, csak aki ismerte a bonyolult kódolási módját. Aki nem íratta be a vele történt változásokat, törvényen kívülnek számított, és a legszigorúbban büntethető volt. Ilyenek közé tartozott például Grangzen is. A lapocska egy másik részén az illető napra szóló keresete, és pillanatnyi anyagi állása volt megtalálható. Ritkán használtak pénzt, inkább a bevásárló hely számítógépének segítségével vonatták le anyagi készletükből az emberek a vásárolt áru értékét. A számítógép átverésére nem volt lehetőség, ezért azt meg sem próbálta senki. Ha a kártyának már nem volt fedezete, arra egy jó ideig még mindig lehetett vásárolni. A hitel, ha elért egy értékhatárt, a továbbiakban már nem lehetett fizetésre használni, az ilyen

egyének munkára kötelezhetőkké váltak. Ezt a kártyát az egész földön egyformán mindenkinek kötelező volt, függetlenül az állampolgári hovatartozásától, minden körülmények között magánál tartani. Mindössze 2x2 cm. volt, a vastagságáról nem is érdemes beszélni. Esetleges elveszésekor, sem volt túl nagy baj, mert a központi adatbankból könnyedén előhívható volt a kártya teljes információkészlete, mindössze az egyik keze mutatóujját kellett az illetőnek a saját vérébe belemártani, és az ily módon véreessé vált ujjat az adatbank analizáló érzékelőjére nyomni.

Grangzen legtöbb emberének volt ilyen kontrollkártyája, természetesen így Nicknek is, és most ezt a kártyát találta meg a rendőrség, és ez okozott az uraknak ilyen nagy gondokat.

Grangzen mielőtt arrogáns és durva modorú emberré vált volna, nagyon is jól

szót értett az emberekkel. Bár pszichológusként már akkor is nagyon jól tudott mindenkit manipulálni. Ezt az arculatot csak azután vette fel, miután üldözötté vált, és gyilkosnak titulálták. Furamód ezután a korábbi énjére alig emlékezett valaki. Általában mindenki kegyetlen gyilkosnak ismerte, pedig nem volt az. Természetesen jogos a kérdés, hogy hogyan lehet ilyent állítani Nick megölésének tudatában.

Hát keressük csak meg az öreg „sátán” gondosan elrejtett poklát. Na persze ez nem mindenkinek ment volna egykönnyen, sőt elmondhatjuk, hogy talán sehogy, de most feledkezzünk meg erről, és mégiscsak kukkantsunk be Grangzen földalatti világába. De mielőtt még itt körülnéznénk, ne felejtsük el megemlíteni, hogy a fiatal repülőpilóta kártyáján már régóta nem volt található semmiféle napra szóló bejegyzés, és így

nem lehetett hibáztatni a nyomozókat, hogy nem tudtak rájönni arra, hogy a kártya mikor kerülhetett a hó fókuszba. Nick már évek óta nem használta ilyen célokra a kártyácskát. Ez teljesen törvényes volt, ugyanis megengedett volt a különböző adásvételek lebonyolítása pénz segítségével is.

Most már valóban nézzünk körül az idősödő tudós földalatti birodalmában.

Egy zöldes fénnnyel bevilágított folyosón suhant végig egy áttetsző buborékjármű. Benne egy fiatal férfi álldogált. Ha valaki láthatta volna, biztosan könnyedén észreveheti, hogy ideges, türelmetlen. És ha tehetné, sokszorosára gyorsítaná a járműve sebességét. De ez nem volt lehetséges, mert a gömb maximális sebességgel suhant végig a folyosók szövevényében cikázva. Ha láthatta volna... De nem láthatta senki. A folyosók kihaltak voltak, egy árva lélek sem

tartózkodott rajtuk. A buborék hirtelen megállt, és néhány másodperces süllyedés után szétpukkant. Semmivé vált, mintha soha nem is lett volna. Nick sokszor megtette ezt az utat, ugyanígy idegeskedve, tipródva, mikor jelentéstételre ment Grangzenhez, mivel mindig volt oka idegeskedni. Sohasem jött olyan jelentéssel, aminek következtében nem kellett volna félnie az öreg haragjától. A professzor mindig többet várt, mint amennyit kapott. Az örök elégedetlenség jellemezte. És mi tagadás, bár a durva modorán kívül senkit sem bántott, mindenki tartott tőle. Ugyanúgy idegeskedve tette meg ezt az utat a fiatalember már annyiszor, mint most, és mégsem ugyanúgy. Ugyanis most egészen más aggasztotta, mint mikor még mint pilóta, jelentést tenni jött. Nem tévedés, tényleg Nick ez a gondterhelt férfi, és azonnal kiderül az is, hogy aggodalmának

mi az oka. Végig sietett az általa jól ismert tisztáson. Tényleg jól ismerte ezt a tisztást, mivel itt szokta földig alázni az öreg. Nem is olyan régen, még ennél a tisztásnál nem mehetett tovább. Itt kellett Grangzent megvárnia. Most azonban nem állt meg, hanem gyors léptekkel haladt tovább a prof szobája felé. Ujjait idegesen morzsolgatta, erősen izzadó tenyereit néha-néha végig törölgette nadrágja oldalán. Elérve a bejárati ajtót egy pillanatra megállt, mint aki vissza akart fordulni, aztán közelebb lépett, hogy az érzékelők észlelhessék a közeledő alakját, és az ajtó szétnyílt. Benézve a szobába, az egy ágyon fekvő Grangzenre tévedt a pillantása. Láthatóan rosszul nézett ki. Még soha nem látta az öreget ilyen sápadtnak, és ilyen mozdulatlannak. Nicken egy elmondhatatlanul rossz érzés futott végig. Nem szerette soha ezt az embert, sőt, sokszor még gyűlölte is. És

mégis, most, hogy mozdulatlanak látta, megijedt, és szánalmat érzett iránta. - Lám, a soha semmitől nem félő Grangzen, akinek egyszerűen nem lehetett ártani. És most szégyenszemre legyőzték. Legyőzték? Legyőzte valami láthatatlan dolog, valami fantom, amit úgy neveznek, hogy öregség. - Amikor megkapta a hírt, hogy az öreg látni akarja, furcsa módon rögtön erre gondolt. Erre, hogy haldokolni fogja látni, ha eljön a hívására. Már magában az, ahogy hívta. „Látni akarta”. Őt. Akihez a legszebb szava az volt egész életében, hogy „maga marha”.

Az öreg emberei gondoskodtak arról, hogy az Nick-et figyelő nyomozók szem elől tévesszék.

- Hát most itt vagyok és láthat – gondolta a már rég nem repült fiatal pilóta.

Néhány lépéssel a prof ágya mellé lépett, és pár másodpercig csak nézte a

lehunyt szemű, sápadt arcú férfit. Aztán halkan, tétován szólalt meg.

- Tessék uram... Hívott?

Újabb másodpercek teltek el, mire a vértelen ajkak szóra nyíltak.

- Igen fiam. Hívattam.

Csillagok égen földön

Az ég felé meredő rádióteleszkóp, vad mohósággal gyűjtötte magába az univerzumban számára elérhető zajokat és jeleket, hogy azokat az épület gyomrában rejtőző nagyteljesítményű számítógépek rendszerezhessék, és kiszűrhessek a fontos információkat. Szétválogathassák a csillagokat a porfelhők és árnyékzajok közül. Mivel Közép-Európa legnagyobb obszervatóriumáról volt szó, egyáltalán nem volt mindegy, hogy milyen fegyelmezett az a munka, ami itt folyik Magyarországon. Az itt kiértékelt adatokat műhold segítségével egész Európa minden komolyabb kutatóállomása megkapta összehasonlításra. Így hát a Magyar

Úrkutatói Intézet csillagvizsgálójában mindig feszült, fegyelmezett munka folyt. A már többszörösen átellenőrzött adatok kerülhettek csak továbbításra. Az ég ragyogó csillagai közt uralkodó, keszeskúszának tűnő, mégis utánozhatatlan rend rejtélyeit kutatók, nap, mint nap újat és újat tanulhattak volna, ha értik az univerzum nyelvét. De új nyelvet tanulni mindig rendkívül nehéz, és a nyelvek közül a legnehezebb a világmindenség nyelve. Pedig a megértéshez lehetséges, hogy elég lenne egyetlen kulcsszót, kulcsjelenséget megérteni, és utána már könnyű lenne minden. A csillagok fénylő ragyogását, és azok irányából érkező egyéb információkat figyelő tudósok legutóbb egy külföldi obszervatórium által észlelt jelenséget vizsgáltak. A moszkvai állomás által észrevett, a tejútrendszerben történt változást próbálták ellenőrizni, igazolni a külföldi

kutatók elképzeléseit. A tizenöt ország együttműködésével, a geológiai adottságai miatt éppen Magyarországra épített megfigyelőállomás parabola tükreként szinte az egész Kárpát-medencét lehetett felfogni. A medence teljes területét úgy alakították ki, hogy a feléje irányuló jelek mindegyikét az itt felállított központi, óriási, gyűjtő radarernyőre vetítse. Ebben a munkában a földi rendszert nagymértékben segítette a világűrben keringő tíz segédműhold. Az ilyen lehetőségek által fokozott hatékonyságú teleszkóppal dolgozó csillagászok véleményére voltak legelőször kíváncsiak a moszkvai kutatócsillagászok, amikor észlelték a galaxis furcsa viselkedését, amit galaxis szakadásnak véltek. Természetesen jogos a kérdés, hogy ha a Magyar rádióteleszkóp a legerősebb a térségben, és ez a megfigyelőállomás a

leghatékonyabb, hogy lehet, hogy mégsem a Magyar tudósok, csillagászok észlelték a jelenséget. De aki egy kicsit is ért a csillagászathoz, mégsem kérdezi ezt, mert tudja, hogy egyes jelenség észlelése mindenesetben véletlenszerű. A megfigyelésében aztán már mindenképpen a modernebb hatékonyságú rendszereknek van nagyobb lehetőségük. Ezért is folyt minden komolyabb ellenőrzésre váró információ a világ sok tájáról ide, ebbe az állomásra, ezen belül is a hírközlési központba. Később az ellenőrzött adatok azután ugyaninnen repültek szét a világ minden sarkába. Az adatok kicserélése egy közös nyelv használatával történt, pontosabban egy jelrendszer alkalmazásával, és így nem volt szükség az itt dolgozóknak idegen nyelvek használatára.

Egyébként ebben a központban tíz csinos nő dolgozott. Ők voltak a kutatóállomás földi csillagai, hiszen rajtuk kívül csak alig dolgozott nő az állomáson, és azok sem ilyen szépek, és fiatalok. Pedig a férfiszemnek, kivált, ha nap mint nap az égbolt ragyogó ékköveit lesi, szüksége van a földi ragyogásra, földi csillagok tündöklésére is, hogyha csak néhány percre is bolygóvá válhasson a föld e tündéri csillagainak. A tíz lány közül csupán kettő foglalkozott az adatok másféle közlésével is, például a kutatóállomásra érkező külföldi tudósokkal történő személyes vitákra csak ők voltak igazán alkalmasak, nagy nyelvtudásuk miatt. Kettőjük közül az egyik az általunk már ismert kislány, tehát Hajnalka.

A körülötte keringő férfiak számából ítélve szupercsillagnak számított a földi „égitestek” között. Fantasztikus

vonzerővel gyűjtötte maga köré a föld szürke bolygóit, akik a közelében szupernóvaként égtek. Csakhogy a kislány, mint a valóságban a nap is, nem sokat foglalkozott, a körülötte keringő „bolygókkal”. Barátságos volt mindegyikükhöz. Egy kis kacér mosoly, pár édes, butuska, ártatlan szó, és a férfiak már rá is ragadtak a légyfogóra, még akkor is, ha nem is nekik lett kitéve. Örült versengések folytak a lányka kegyeiért. És ami az észbontó volt az egészből, hogy Hajnalka nem olvadt föl. Inkább üstökösnek lehetett volna nevezni, mint csillagnak, ugyanis hideg jéggolyó volt. De mégsem volt üstökös sem, hiszen saját fénye volt, méghozzá szemkápráztató. Tehát abban mindenki megállapodott, hogy semmihez nem hasonlítható csodája az univerzumnak. Csodálatos gonosz, aki mindent elfogad, és semmit sem ad, sőt még csak nem is ígér. Az élet hosszú ideig

így zajlott a kutatóállomás legszebb csillaga körül, mindaddig, míg egy teljesen idegen férfi meg nem jelent a képben. A férfi érezhetően idegen volt. A beszédjén könnyen észre lehetett venni, hogy nem magyar. Szabályos okmányokkal érkezett és a kutatóközpontban tudományos munkatársként kezdett dolgozni. De egyáltalán nem ez döbbentette meg az állomás dolgozóit. Ami általános megdöbbenést okozott, az nem volt más, mint hogy az eddig minden ostromnak ellenálló kislány boldog örömmel ugrott az ismeretlen fiatalember nyakába. Ismerte. Régi ismerőse volt, és erről csak az egyik barátnője tudott. Ettől a perctől megváltozott a kis állócsillag körül a világ. Szabadidejét állandóan az idegen férfival töltötte. Megmutatta neki az országot. Sétáltak és minden lehető alkalommal pótolták a nem is olyan régen elmaradt

táncot, amit a túlságosan gyorsan közelgő Francia partok miatt halasztottak el. Természetesen Nelmern a fiatalember, aki megjelenésével felborította a megszokott rendet az úrkutatói intézetben. Az eddig nagy lelki nyugalomban és jószomszédi egymás mellett élésben udvarolható férfiak viselkedése is gyökeresen megváltozott. Vakító féltékenység gyilkos tüzében égtek. És bár a kislány nem ígért nekik semmit, mégis becsapva érezték magukat.

A gyilkos összetűzés

A tigriskaland után némileg megnyugodott család újból elindult, hogy az ország belseje felé hatolva végre kijuthasson a dzsungelből, és elérhessen egy nem túl nagy települést, ahol aránylag már biztonságban érezhetik magukat. Arra számítottak, hogy ha egy kisebb faluba tévednek be, ott biztosan senki sem kérdezi, hogy honnan jöttek, és talán még segítségre is számíthatnak, hogy valami módon közelebb kerülhessenek a rég nem látott hazájukhoz. A dzsungel nem volt könyörületesebb semmivel, mint korábban, de mégsem érezték annyira gyötrőnek az előrehaladást. Talán elfásultak már, talán az érzékeik is elfáradtak, de azt semmi szín alatt nem mondhatjuk, hogy már megszokták, mert

az őserdőt nem lehet megszokni, sem a varázslatos szépségét, sem pedig ezt a hatalmas igénybevételt. A monoton, szinte egyetlen szó nélkül haladó három ember nem tudta, hogy sokkal nagyobb veszély leselkedik rájuk, mint eddig amilyent csak el tudtak képzelni. Az előrehatolás nagy zajjal járt a sűrű aljnövényzetben, és bár az ezen a vidéken ismerős vezető nélkül szinte öngyilkosság nekivágni az erdő sűrűjének, most a dzsungelben a rájuk leselkedő veszély pont néhány ezt a vidéket tökéletesen ismerő bennszülött volt. Arról természetesen semmit sem tudtak, hogy négy helybéli bűnöző napok óta rettegetésben tartja a környék falvait. Az utolsó két hét alatt hat embert gyilkoltak meg. Indítékuk a rendőrség nyomozása szerint szinte semmi sem volt. Az áldozataik közül, egy, csodával határos módon életben maradt, és tőle tudta meg

a rendőrség, hogy négyen vannak. Mindenkit megdöbbentett ez a gyilkosságsorozat, és nemcsak azért mert nem lehetett okot, magyarázatot adni rá, de azért is, mert évek óta nem volt rá példa, hogy a rendőrségnek bűnüggyel kellett volna foglalkoznia ezen a vidéken. Már régóta elsősorban csak politikai esetekkel foglalkoztak, de ezek az esetek nem kötődtek semmilyen eseményhez.

A dzsungelben meglapuló bűnözők most már közel egy órája, az egy közeli falut kereső három embert figyelték, teljesen hangtalanul követve minden mozdulatukat. Csak egy alkalmas pillanatra vártak, hogy mikor támadhatnák meg kiszemelt áldozataikat. Bár a tigriskalandot nem nézték végig, mégis arra vártak, hogy mikor tudnak egy különálló emberre támadni. Négyen voltak, de nem akartak semmit sem kockáztatni. Sötétzöld

csuklyás ruhájukban, szinte egy-két méterről sem lehetett őket meglátni. Kezükben bozótvágó-kés, láthatóan más fegyverük nem is volt. Rég nem szóltak egyetlen szót sem egymáshoz, csak intésekkel jelezték egymásnak szándékaikat. Ha valaki megfigyelhette volna őket, biztos észreveszi, hogy összeszokott, szervezett bűnözőkről van szó. De nem látta őket senki.

- Megállhatnánk egy kicsit – szólalt meg hosszú hallgatás után a nő.

- Már remélem, nem soká kell mennünk – válaszolt nem túl nagy meggyőződéssel a férje.

- Nyugodtan megállhatunk, az a néhány perc se nem oszt, se nem szoroz – szólt bele Ádám is a beszélgetésbe. – Üljetek le, addig én körülnézek egy kicsit. Remélem, itt nem lep meg bennünket semmilyen vadállat. De azért tartsátok kéznél a lézerpisztolyt – tette még hozzá, és

lecsatolta övéről a fegyvert, és odaadta az apjának. – Nekem ez is elég lesz, csillantotta meg a napfényben a kést.

Nyugodt lépésekkel indult tovább, az elé kerülő akadályokat aránylag könnyen eltávolította.

A négy bűnöző szeme szinte felcsillant, a váratlan tiszta lehetőség hatására. Az egyedül maradt fiú könnyű prédának tűnt.

Ádám arca előtt felcsillant a gyilkos fegyver. A gyilkos szándékú csuhás egyetlen nyisszantással akarta átvágni a gyanútlan fiatalember nyakát. De nem számított az áldozata hirtelen ijedtségéből eredő reakciójára. Ádám úgy csuklott össze, mint a colstok, és a csillanó kés így felette suhant el. A következő pillanatban még mindig nem értette tökéletesen, hogy valójában mi is történt vele, de a feléje nyúló kés meggyőzte, hogy védekeznie kell. A kést fogó csuklót, csak úgy térdelve,

ahogy volt, megfogta, és hatalmas erővel törte vissza. A támadó csontja nagyot reccsenve tört ketté, kezéből a fegyver elhagyatva huppant a földre. A fiú következő ütése talán egy másodperccel később találta el a csuhás torkát. Aztán megfordult, mert mögüle valaki üvöltve közeledett felé. Még fordultában eldobta az eddig a bal kezében szorongatott kést, és az éles szerszám egy másodperccel később már le is állította az eddig ordítva közeledő gyilkost. A találat tökéletes volt, a kés pengéje a mellkasán szaladt át. Ádám épp nyugodtan fellélegzett volna, amikor megint csak zajt hallott maga mögül. A harmadik támadó az épp tőle kapott ötlet alapján, éppen a hatalmas bozótvágó-kést suhintotta meg, az eltorzult arcú fiú felé, akinek meglepetésében arra sem volt ideje, hogy félre lépjen. Mégsem történt semmi baja, mert a hosszú, a levegőben körbe forgó

kés útközben egy magasabb fákról lelógó liánba ütközött, és így irányt változtatva a célpontja mellett suhant el. Fiatal hősünk csak most értette meg igazán, hogy milyen közel járt a halálhoz. Nem érzett különösebb félelmet, csak iszonyú dühöt. Bősz bikaként rontott a fegyvertelenül maradt férfira. Az arca szinte felismerhetetlenül eltorzult, és artikulátlan hang tört föl a torkán. Szörnyűbb rémítő üvöltés, mint amilyent a még nem régen feléje rohanó, de már azóta halott csuhás adott. Az eléje kerülő férfit egyetlen ökölcsapással úgy megütötte, hogy az teljesen tehetatlenné vált. A következő ütés már halálosan érte. Élettelenül zuhant a liánok pókhálószerű sűrű szövevényébe. A fiatal férfi újból maga mögül hallott tompa puffanást, és mikor megfordult, egy robosztus alkatú csuhást látott maga előtt, kezében szúrássra emelt késsel. Ütésre emelte az

öklét, de megállította a levegőben félúton, mert a hatalmas termetű férfi bábuként zuhant előre arccal a földre, és a hátán ökölnyi vérző lyuk tátongott. Ádám, a tetthelyre időben érkező apja lőtte az orvul támadó embert hátba, a fiától kapott lézerpisztollyal.

- Na, hányan vagytok még – kiáltott fel a fiú, és idegesen tekintett maga köré.

- Ha minden igaz, ezzel végeztünk – válaszolt az idősebb férfi. – Úgy nézem négyen voltak.

Miután a véleményének hiteléről meggyőződtek, el is indultak volna tovább, de a nemrégén még párducként küzdő fiú furcsa változáson ment át. A semmibe, maga elé bámulva, mozdulatlanul maradt, az arca egészen vértelenné vált, vonásai elváltoztak.

- Mi van veled? – szólt rá a melléje érkező anyja.

Választ azonban nem kapott, és idegeket sértő gondolat, jobban mondva emlék futott át a kifáradt, szinte alig élő nőn. A fia régi betegségére gondolt vissza. Arra emlékeztette ez a mozdulatlan sápadt arc. De nem csak őt, a férjében is gyötrelmes gondolatok ébredtek.

- Úristen mi van veled? – rázta meg a fiát, szinte kíméletlenül, vadul.

- Én... megölöm magam – válaszolt az végre, lassan és alig hallhatóan. – Gyilkos lettem – horgasztotta le a fejét.

- De hiszen te csak védekeztél – próbálta vigasztalni az apja.

- Igen, de csak most jöttem rá...

- Mire?

- Csak most jöttem rá, én nem igazán vagyok ember. Hát nem értitek? – kiáltott a rémült arcú szüleire. – A tigris is... és most őket. Ez nem normális dolog. Közelebb állok a vadállatokhoz, mint az emberhez. Az operáció. A fejemen. Biztos

attól van. Meg akarok halni, hogy ne lehessen belőlem a végén valami szörny, akitől az egész emberiség reszket.

- Megőrültél? – förmedt rá, szinte őrjöngve az idős férfi. – És ha jelentene is valami torzulást az átlagemberhez képest az operációd, honnan veszed te a jogot magadnak, hogy eldöntsd, hogy ez rettegést hoz majdan az emberekre, vagy pedig ellenkezőleg, az emberiség fennmaradását jelenti. Mondd meg... honnan? – szikrázott a férfi szeme.

- Ehhez nem kell bátorság – csóválta meg a fejét a fiú egyhangúan, és hirtelen mozdulattal a lába előtt heverő kés után nyúlt.

Szerette volna végzetes tervét végrehajtani, de a kés előtte szinte semmivé porladt. Az apja lőtt rá időben, és végtelenül pontosan, az eddig is a kezében szorongatott lézerpisztollyal.

- Azt már nem, tette hozzá. – Jegyezd meg fiam, az embernek megszületnie muszáj volt, meghalnia is muszáj lesz. De élnie nem muszáj, csak szabad.

Újra lövésre emelte a fegyverét. A hüvelykujjával azt élesről kábítórá állította.

- Hogy legyen időd ezt meggondolni – mondta, és lőtt.

Egy vulkán kialszik

A pattanásig feszült levegő szinte izzott Nick körül. Türelmetlenül várta, hogy mit fog mondani neki Grangzen, de az újból lehunyta a szemeit, aztán néhány másodperc múlva mégis hirtelen akaraterővel felült az ágyában, és beszélni kezdett.

- Nézze fiam... Nagyon sok mindent kell elmondanom magának. Először is azt, hogy én nemsokára meghalok.

Nick szeretne volna néhány vigasztaló szóval nyugtatni az öreget. Mondjuk, hogy dehogy fog meghalni, vagy, hogy túlél maga még engem. De nem jött egy szó sem ki a torkán. Persze az öreg nem is hagyta volna szóhoz jutni. Rövid idő múlva folytatta.

- Ne is próbáljon megcáfolni. Az én életemet egyedül csak a maga apja tudná megmenteni, de még ő sem biztos.

- Az én apám? – csodálkozott értetlenül a fiatalember.

A csodálkozása igazán érthető, ha tudjuk azt, hogy Nick nem ismerte az apját. Huszonöt éves koráig valaki ismeretlenül taníttatta, de soha nem sikerült kiderítenie, hogy ki ez a titokzatos idegen. Aztán tíz évig az állambiztonsági erőknél dolgozott, és miután nézetei miatt innen kitették, került Grangzenhez. És lassan már ennek is öt éve. Visszatérve, hogy a nézetei miatt, legalábbis ezt a magyarázatot kapta, bár valójában a kirúgásának az volt az oka, hogy az ekkor már veszélyesnek kikiáltott Grangzennel látták néha. Na nem ezzel a Grangzennel, aki most itt haldokolva fogadta Nicket, hanem a fivérével, a híres, sőt hírhedté vált orvossal.

- Igen a maga apja, más szóval az én fivérem. – bólintott nyugodtan az idős férfi

A tény, hogy az eltűnt, és az annak idején eltűnésével neki sok kellemetlenséget okozó idős orvos, akit emiatt sokszor el is átkozott, az apja, végtelenül megdöbbenette a fiatalembert. Az igazság, hogy igazán nem is tudta elhinni a halálos ágyán lévő öreg professzornak ezt a meghökkentő bejelentését, de még most sem mert vele igazában ellenkezni. Később be is kellett ismernie a hír valóságosságát, mikor Grangzen elmesélte neki a régi történetet. Miszerint a fiatalkorában a gyerekeit elvesztő orvos, hosszú ideig valóságos stresszben élt, és semmi mással nem foglalkozott, csak tudományos kísérleteinek a fejlesztésével. Amikor aztán ezek a kísérletek végre eredménnyel jártak, hosszú komorul leélt

évek után újra igazi emberi életet kezdett élni. Úgy nézett ki, jelentős társadalmi megbecsülést kap. A világ híres emberévé vált, és az előrehaladott kora ellenére útban lévő gyermeke, egy komoly elismeréseket élvező kutatóorvos fiaként jöhet a világra. De a körülötte kevergő hírnév éles fordulatot vett, és a nem is rég újra bizakodón a jövő elé tekintő orvos minden kísérletét letiltották, munkahelyéről lenyugdíjazták, és a társadalmi rendszerre veszélyes egyénné nyilvánították, holott életében sem foglalkozott semmiféle politikával, a fivérével ellentétben. Az ily módon derékba tört karrierű férfi megértette, hogy nem éppen a legjobb ajánlólevél egy ilyen apa fiaként a világra születni, és az újszülött kisfiát magától távol neveltette huszonöt éves koráig, hogy ne is tudja senki, hogy az ő fia. Sokat adott arra, hogy a fia soha ne kerülhessen hátrányba

miatta. Nem érdekelte semmilyen politikai nézet, és az sem érdekelte, hogy a fiú milyen nézeteket vall. Nagyon ritkán látta, és akkor is csak távolról. De ahogy öregedett, egyre nehezebben bírta ezt, és végül bele is esett abba a hibába, hogy nem ügyelt arra, amire hosszú évekig, hogy még a közelébe se kerüljön. Egyszer úgy igazodott, hogy az ő politikai ravaszsághoz szokatlan gondolkodásához képest legalábbis, a legkisebb gyanút is kizárva, ha csak néhány percre is, a fia közvetlen közelébe kerülhessen. Sőt még szólhasson is hozzá pár szót. A következmény végzetes lett, mivel az ugyancsak rutintalan fiatalember, aki ráadásul jóformán semmit sem tudott az idősödő orvos dolgairól, politikai kirekesztettségéről, pár perc alatt szívébe zárta az intelligens, és rendkívül barátságos öregurat. Néhány nap múlva fel is kereste a lakásán, hogy tovább

fűzhesse vele hirtelen kötött barátságát. Ezt már nem lehetett nem észrevenni. A látogatás közvetlen eredménye a fiatalember kirúgatása. John Grangzen, az ekkor már több éve a föld alatt uralkodó rettegéskirály, kettős céllal vette maga mellé az úgyszólván az utcára került fiatalembert. Az önzetlen cél a fiatal rokon védelme volt, az önzőbb az, hogy a régebben már többször maga mellé csábítani próbált bátyját most, ha nem is a legdurvábban, de maga mellé kényszerítse. Kényszeríteni kitűnően tudott. Sok mindenben volt igazán tehetséges, de ebben egyszerűen utolérhetetlen volt. Most az egyszer az életében mégis csődöt mondott. Hiába hangoztatta, hogy „mi ketten megváltoztathatnánk a világot, a teljes büszkeségében megtört orvos a bujdosást még annak árán sem vállalta, hogy ezzel elvesztette az élete utolsó lehetőségét,

hogy emberként, tudósként, apaként élhessen. Persze neki is volt egy oka arra, hogy képes legyen mindent feladni, mégpedig az, hogy a hajdanán le hibernált négy embert, mindenképpen ő ébreszthesse fel, még ha mindenféle törvényt áthágva is. Terve volt ezzel a négy emberrel, különösen a két fiatallal. Ellentétben az öccsével, ő velük, általuk szeretne volna kiforgatni a világot a sarkaiból. Ebben az idősödő orvosban is Grangzen vér folyt, ha nem is egy politikus vére, hanem egy tudósé. Az általa kidolgozott, és sajnálatosan eltiltott műtéttel szeretne volna őket a maga elképzelése szerint formálni. Erről tudott a most Nick előtt, nehézkesen beszélő, utolsó perceit élő öregember is, de azt nem tudta, hogy sikerült-e a rendkívüli módon figyelt orvosnak ezt megtennie. Sikerült-e a műtét, és ha igen, életben

maradtak-e a szökéskor, vagy, hogy nem kerültek-e már a nyomozók karmai közé.

Nick szólni sem tudott, de az idős férfi kitalálta annak még most is a gondolatát.

– Én mindig elég durva voltam magához fiam. Kérem ne... - megakadt egy pillanatra, behunyta a szemét, és a fejét a tenyerébe támasztotta. – Kérem, ne haragudjon ezért rám – kezdte újból a félbeszakadt mondatot. - Én magát megöltem – döbbentette meg újból a fiatalembert – legalábbis látszólag. Emlékszik rá, mikor elkértem a kontroll kártyáját? Nos, azóta maga a köztudat számára halott. A kártyát bejuttattam egy sugárkohó hő fókuszába. Az egyik lényeges ok, hogy ide hívattam, hogy ezt közöljem magával. Szeretném, ha úgy vigyázna, hogy ugyanolyan törvényen kívüliként kell az életét leélnie, mint ahogy nekem is kellett. Kérem mégis magát, hogy örök életében ez ellen

harcoljon. Magának... kötelessége... igen, kötelessége az általam és az apja által befejezetlenül hagyott munkát elvégezni. Engem nem érdekel az, hogy az emberek mit gondolnak rólam. Az sem érdekel, hogy később hogy fognak gondolni rám. A hiúságomnak már régen vége. Csak az érdekel, hogy szét tudjam, természetesen most már csak a maga kezével rombolni a föld különböző hatalmai közötti feszültségeket. Az én terveimben nincsenek országhatárok, nincsenek gyengék és erősek, gazdagok és szegények. Azt hiszem lenne, aki azt mondaná, hogy ez utópia, vagy a teljes kommunizmus, és hogy már régen kitalálták, és már régen hamis útnak bizonyult. Engem az sem érdekel, hogy ki minek nevezi, de én azt akarom, hogy ezt, ha kell, erőszakkal hajtsa végre helyettem. Gondolom rájöttél, hogy itt ezután mindent a te jogod, és persze a

kötelességed is irányítani. Fiam én nem árulok zsákbamacskát. Sajnos nem a mi vérünk folyik az ereidben. Félek, hogy túl nehéz lesz a feladat a számodra. A másik, amit el kell mondanom, hogy kinek a segítségét kell kérned ebben a munkában.

Valószínű, hogy nagyon fáradtnak érezte magát az idős tudós, politikus, mert hanyatt dőlt az ágyban.

- Természetesen előbb az apját keresse meg. Ő kitűnő elme, és bízok benne, hogy a maga hívására csak eljön. Másodsorban azt a srácot, akit operált, azt hiszem ő a világ jövője. Persze, ha minden rendben sikerült. Harmadsorban pedig Nelmernt, tudja azt a fiatal úrmérnököt. Rendkívül értelmes, és becsületes ember.

Grangzen hol tegezte, hol pedig magázta Nicket, amit a fiatalember a halál közeledtének a jeleként fogott fel.

- Mindig legyen erélyes, ha kell kegyetlen – folytatta az idős férfi az

instrukcióit. – Inkább gyűlöljék és rettegjék, mint engem, minthogy eltiporhassák, mint az apját.

Kicsit hallgatott, és csak utána folytatta.

- Senkiben ne bízz, ha nem vagy képes kényszeríteni. A kényszerítés sajnós az egyik legemberibb tulajdonság. Majd talán sok száz év múlva már nem lesz rá szükség, és talán el is felejtí az emberiség, hogy mit jelent kényszerből tenni valamit. Most mi vagyunk hivatva ezt az időt közelebb hozni. Ne felejtse el, sok esetben kényszeríteni kell az embereket még a jóra is.

Nick szerette volna az elhallgató nagybátyját megcáfolni. Szerette volna neki elmondani a véleményét, hogy az emberiségnek idő kell a jót, az ésszerűt megérteni, és elismerni. Szerette volna elmondani, hogy szerinte a legjobb is hirtelen legrosszabbá válhat, ha az embert az elfogadására egy kicsit is

kényszerítik. Szerette volna meggyőzni az idős embert, hogy ha erőszakkal kibont az ember egy bimbót, akkor az elhervad, semhogy kivirágozna.

De John Grangzent már semmiről nem lehetett többé meggyőzni. Csendben, és gyorsan halt meg. Itt hagyta a világot, pedig halhatatlannak tűnt egész életében.

A fiatalembert igazán nem érte váratlanul a dolog, mégis mélyen megrázta. Nem tudta elképzelni, hogy mit hozhat a jövő. Úgy érezte magát, hogy egyedül maradt. Nagyon egyedül.

A fogság

Ádám rettenetesen furcsán érezte magát, bár már lassan kezdte megszokni, hogy furcsa dolgok történjenek körülötte. Most, hogy kinyitotta a szemét, és nem a dzsungel zöld börtönét látta maga körül, hanem egy valódi börtön komor falait, mégis újból erőt vett rajt a csodálkozás. Nem értett semmit, ugyanúgy, mint akkor sem, mikor, felébresztették több mint félévszázados álmából. El volt készülve rá, hogy rövid időn belül valaki közli vele, hogy ez a legutóbbi álma hány évtizedig tartott. Ehelyett egy morc arckifejezésű férfi nyitott be rövidesen a cellájába, kezében egy, ebben a korban igencsak múzeumi darabnak számító, egyszerű golyós géppisztoly. Ettől a fiú eddigi meglepetése csak fokozódott. Nem tudta

elképzelni, hogy eddig mindent csak álmodott, és a valóság csak most következik, vagy pedig csak egyszerűen megunták őt a kétezer száz körüli korban, és visszaküldték a huszadik századba. Úgy érezte, hogyha ez derül is ki, már akkor sem csodálkozna. Mégis tátva maradt a szája, amikor a morc tag, egy neki blablaként ható nyelven elkezdett hadarni valamit.

- Ez nekem kínai! – szólalt meg természetesen az anyanyelvén, jelezve, hogy azt sem tudja, milyen nyelven szólt hozzá a férfi. – Tényleg! kínai. – folytatta felcsillanó szemekkel, mintha legalább a föld legnagyobb rejtélyét fejtette volna meg. – Hogy erre eddig nem gondoltam! Na persze akkor sem értem, hogy mit gagyarászol – tárta szét a karjait.

És mivel amit mondott, a morc fegyveres számára is kínai, vagyis

érthetetlen volt, kénytelen volt az, bosszúsan kimenni a cellából.

Nem tisztázódott sok minden Ádám számára, de azért arra rájött, hogy nem álmodott eddig, és kezdett visszaemlékezni mindenre. Emlékezett már a rá emelt fegyverre is, csak azt nem tudta, hogy utána mi történt.

A szürke betonfalú cella nem segített neki semmit, hogy valamit újból megérthessen. Nyugtalanította, hogy a szüleiről nem tudott semmit. Nem tudta elképzelni, hogy mi történhetett velük. Az ajtóhoz ment, ahol nemrég az őr kiment a cellából, hirtelen megfordult, és körüljártatta a tekintetét a falakon. Valami ablakfélét keresett, de a falakon még vakablak sem volt, nemhogy olyan, ami egy hajszálnyi reményt is nyújthatott volna a szökésre. Így hát újra az ajtó felé fordult, és azt kezdte áthatóbban vizsgálgatni, hogy található-e rajta valami

sérülékenyebb pont. Mivel ideje volt, és aludni is aludt elég sokat, nem sürgette semmi, hogy elhamarkodja a dolgát. Persze jó lett volna azt is tudni, hogy miért is került, kerültek, ide, ebbe a börtönbe, ahhoz, hogy tényleg felmérhesse a lehetőségeit. Na de talán jobb is volt, hogy nem tudta, hogy most miért kell ebben a nyomasztó környezetben idegeskednie, mert akkor még idegesebb lett volna. Ugyanis, a Dél-kínai városka börtönébe többrendbeli, szervezett formában elkövetett emberölés vádja miatt kerültek, természetesen mind a hárman más-más cellába. A helyzetet csak rontotta az, hogy mivel a családot most pont a nem is régen, az erdőben őket veszélyeztető négy bűnözővel tévesztették össze, és őrzésüket nagyon komolyan vették. Mivel ők is négy bűnözőről tudtak, és most csak három személyazonosságát igazolni nem tudó,

idegen, számukra érthetetlen nyelvű, az erdőben rejtőzködő, mindenre elszánt „gyilkost” találtak, attól is féltek, hogy a kint megbújó negyedik megpróbálja kiszabadítani bűntársait.

Napok teltek el, mindenki számára kétségek között lebegve, mikor végre, a városka rendőrségének intézkedése folytán megmozdult a nyomasztó egyhangúság. Mivel a helyi rendőrség semmire sem ment a foglyokkal, egy szigorú kísérettel ellátott rabszállító-kocsit kért a” bűnözők” Pekingbe szállításához, amit most meg is kaptak. Így a három ember a fővárosba került, és ez mégiscsak nagyobb lehetőséget nyújtott az ügy tisztázásához. Az első jó, amit ez az utazás adott, mégiscsak az volt, hogy mindhárman egy kocsiba kerültek, és így legalább egymás miatt nem kellett idegeskedniük. Beszélhettek egymással,

és tisztázódhatott, hogy hova fognak kerülni.

A fővárosi börtönben már sokkal jobb körülmények között folyt a kihallgatásuk, mivel rögtön rendeltek melléjük egy angol tolmácsot, és ezzel a közvetítőnyelvvel, jól megértették egymást. Csupán a nő kihallgatása maradt lehetetlenség, mert ő nem tudott angolul. Bár a rendőrség emberei eleinte semmit sem hittek el a két férfi történetéből, mikor megérkezett az új hír, dél Kínából, hogy az őserdőben négy ismeretlen, és azonosíthatatlan férfit találtak holtan, és kiderült, hogy ezek személyleírása megegyezik a két vád alatt álló férfi leírásával, már kezdtek hajolni arra, hogy ha nem is mindent, de részleteket, még hozzá rájuk nézve igen fontos részleteket, elhiggyenek nekik. Amikor aztán újabb hír érkezett délről, még hozzá az, hogy az egyetlen a gyilkossági sorozatot túlélő kínai

felismerte a négy bűnözőt, hőseink, nem álltak tovább vád alatt. Persze nem ilyen egyszerű az élet. Ki nem engedték őket, mert személyazonosságukat homály takarta, és az egyetlen hiteles adatot csak az államoktól lehetett volna beszerezni, azt, meg ha a két férfi minden szava igaz, az ő érdekükben nem volt ajánlatos megtenni.

Az ügy csak egy hónap újabb várakozás után tisztázódott. Természetesen ezt az időt már együtt tölthették a család tagjai, méghozzá egy igencsak szupermodern cellában. Mindent megkaptak, amire csak szükségük volt, persze a szabadság kivételével. De aztán a szabadulásukkor elégtételt kaptak minden hátráztatásért, mert a kínai állam teljesen hazaszállította őket.

Egy kis superszonikus gép vitte a három embert Budapestig, sőt szép gesztusként a helyi rendőrség előtt is

igazolták, az egyébként magát igazolni nem képes, három, most végre már, boldogságban úszó embert. Kis szorongás bár még mindig rejtőzködött bennük, nem éreztek nagy lehetőséget arra, hogy egyetlen rokonuk is él, és ha él is, hogy lehetőség nyílik a felkutatására. Így pedig igazán nem tudták elképzelni, hogy hova is menjenek ebben az ismeretlenné vált ismerős országban. Mégis nagyon jó érzés volt olyan emberek között lenni, akik az imádott és oly rég használt magyar nyelvet beszélik. Persze egymás közt használták, de ez nem volt kielégítő számukra.

Egy hét múlva, a szűkebb értelembbe vett hazájukba is eljutottak. A régi tanya helyén szép, és modern kisváros terült el. És egyszer csak, mikor a három megtért, a városka csillogásában gyönyörködött, elérte őket a tündéri boldogság, amiben már nemigen hittek.

Egy öreg, ősz öregasszony rohant feléjük széttárt karokkal, a boldog felfedezéstől könnyben ázó szemekkel. Őt már nem ismerhette meg az oly sok kalandot átküzdött három ember, de őket az örökké rájuk gondoló idős asszony ezer közül is felismerte volna.

A boldogság földje

Az öregasszony szinte lángolt a boldogságtól, ahogy az immár nálánál sokkal fiatalabbá öregedő szüleit megmutatta, a munkahelyéről hazaérő kis unokájának.

- Ugye mondtam, hogy egyszer még meg kell jönniük. Éreztem én, hogy nem lehet olyan kegyetlen hozzám a sors, hogy ne találkozhassek még velük egyszer.

Zokogott, és közben szinte őrjöngően nevetett. Nem lehetett kivenni, hogy sír, vagy nevet. Mind a kettőt egyszerre csinálta, és a megszeppent kislány nem tudta, mi is történik vele. Az őt szintén zokogva csókolgató, két ismeretlen idősződő embert, akárhogy is erőltette az akaratát, nem tudta elfogadni a dédszüleinek, hiszen sokkal fiatalabbak

voltak, mint a nagyanyja. Rettenetesen rosszul érezte magát a sok, boldogságtól síró ember között, és szégyellte magát, hogy sem különösebben boldog nem tud lenni, sem pedig sírni nem tud velük. Ha nem is a legszebb dolog, ezek az emberek teljesen közömbösek voltak a számára. A gyönyörű, bájos arcocska rezzenéstelen, és szinte ijedten merev maradt, és mikor azt hallotta, „hát az én kisöcsikém hova tűnt”, nem tudott másra gondolni, csak egy újabb öregedő, megtört, könnyes szemű férfira, aki nagy zajjal ront majd rá, és körülcsókolgatja. Valami nyomasztó fájdalmat sejtett ebben a találkozásban. És ha már, muszáj találkozni ezzel a bácsival, aki tudj isten honnan rokona neki, szeretett volna túl lenni ezen a találkozáson. Fejfájást okozott neki az is, hogy ő most ezt a három ismeretlen rokont hogy is szólítsa. És bár a nagyanyja számos esetben elmondta neki, hogy a

most keresett öcs, körülbelül annyi idős, mint most ő, most mégis elfelejtett mindent, és azt tervezgette magában, mit is köszönjön neki, ha mégis előkerül. Talán csokolomot, vagy talán jónapotot? Aztán mikor megnyílt a fogadószoba egyik ajtaja, és mögötte megjelent az ifjú, és daliás alkatú, szép arcú fiú, a kislány szinte kővé vált, de a szemében valami eddig még soha nem látott tűz lobbant fel. A gyönyörű szemek úgy szikráztak, mint a fekete éjszaka minden csillaga, ha a tavasz szerelemmel csókolja az eget. Az arca egy pillanatra elsápadt, mint aki rémet látott, aztán rózsapírba gyulladt, mint az esti égbolt keleten, ha a nap víg bohémként szórja vissza aranyló sugarait az ég alján fürdő felhőfoszlányokra. Remegést érzett az egész testében, és az eddig hideg jéggolyóként nyugvó szíve úgy dobogott, mintha a benne tomboló vágy szét akarta volna repeszteni az

izgalomtól pihegő bársony kebleket. A gerincében forró zsibongás futkosott, és úgy érezte megállt az idő. Úgy érezte, hogy ebben a pillanatban meg kell, hogy álljon az idő. Úgy érezte, ennek a pillanatnak nem szabad elmúlnia. Egyelőre nem volt kíváncsi arra, hogy mi zajlik a fiú gondolataiban, csak a saját érzése foglalta el, pedig azokban is vad vihar kavargott. Csakúgy, mint a kislány, Ádám is izzani érezte a vérét.

- Milyen isteni sugárzás lehet egy törékeny kis női testben, hogy az, képes legyen egy másodperc alatt felborítani egy ember lelkének nyugalmát – gondolta.

Emlékezett már erre az érzésre, vagy legalábbis hasonlóra Szindi kapcsán. Tudta, hogy valami ilyen a szerelem, hiszen ő abba a kislányba halálosan szerelmes volt. Azt követően, hogy el kellett hagyniuk Ausztráliát, nem telt egy napja sem, hogy ne zokogott volna föl a

szíve, arra a csodálatos, kacér kislányra gondolva. Nem felejthette el azt a bájos arcocskát, de most, hogy Hajnalka édes, meglepett mosolyát látta maga előtt, nem tudott semmi másra gondolni, csak arra, hogy ez az angyali teremtség kell neki, vagy senki.

- Örülök, hogy megismerhettem a dédszüleimet és a nagyanyám öccsét, akit ha jól meggondoljuk én is, tarthatom az öcsikémnek. – kezdett el zavartan beszélni a kislány, kimenekülve a pillanat bűvköréből. – Sajnálom, de nem maradhatok a teljesebbé vált családban, bár nagyon szeretném a hazatérésük, minden bizonnyal roppant kalandos történetét végighallgatni, de randim van, és hát nem akarom szegény fiút becsapni. De ígérem, hogy amilyen gyorsan csak tudok, visszajövök.

A mondanivalója szónoki beszédként való közlése után sarkon fordult, és ott,

ahol nemrég belépett a szobába, ki is ment.

A ledöbbszent fiú egészen ki volt ábrándulva, miután Hajnalka mondókáját végighallgatta.

- Micsoda egy nagyképű majom – gondolta. – Hogy tette a fejét a vőlegényével... hogy randija van. Szegény fiút nem szabad megvárakoztatni...

Hirtelenjében arra gondolt, hogy bezzeg Szindi nem volt ilyen nagyképű, gőgös. Megpróbálta összevetni Hajnalkát Szindivel, persze Hajnalka terhére, de akárhogy is igyekezett nem talált a kis rokonban semmi más hibát, minthogy randija van, és ezt vele, kíméletlenül közölte is. Szinte elhomályosodott előtte a világ, a benne lezajló érzelmi viharok következtében. Nem hallott semmit abból, amit a közvetlen családtagjai beszélgettek, az emlékeiben Szindi gyönyörű kacagó arcát látta. Azt látta,

ahogy futottak a lágyan hullámszó tenger partján. Érezte a kislány forró ajkainak ízét a száján. Szinte mámorban úszott, úgy, mint akkor, amikor a valóságban is az ajkaira forrt a kislány perzselő csókja. A boldog, mámorító képek közé keveredett Hajnalka arca. Kacagni látta, és szinte érezte a teste forróságát, az ölelésének a szorítását. Soha nem került még a közelébe, de a fantáziája dolgozott, és akármennyire is szeretne volna elűzni ezt a gyönyörű lánykát még a gondolataiból is, ez sehogy sem sikerült neki. Néha Szindi helyében látta, mintha már réges-rég ismerte volna. Aztán ha néha visszaesett a valóságos világba, minden dühével átkozta a tündéri kis rokont. Minden erejével azt bizonygatta magának, hogy ez a buta tyúk nem is szép. Nagyon átlagos, olyan, mint bármely hasonló korú lány. Bezzeg Szindi. Ő

gyönyörű. És újra Ausztráliában jártak a gondolatai.

- Mi van veled öcskös – szólította meg a nővére. – Hallod?

- Tessék... Mit mond?

Az idős nő szemeibe könny szaladt. A saját öccse és nem meri letegezni. Ez az átkozott idő – gondolta.

- Azért nem bánnám, ha tegeznél!

- Jaj persze... ne haragudj. Tudod... - Válaszolt zavartan a fiú.

- Tudom. Én már vénasszony lettem. De azért a nővéred vagyok.

- Na és mit is akartál? Ne haragudj nem értettem – védekezett Ádám.

- Én nem haragszom. Csak olyan furcsán néztél ki, és azért kérdeztem, hogy mi van veled.

- Nem tudom. Tudod olyan fáradtnak érzem magam. Nehéz volt a mai nap. Azt hiszem, jó lenne lefeküdni. Végre egyszer már nyugodtan. Tudod mikor aludtam

utoljára nyugodtan? Védekezett a zavart tekintetű fiú.

Persze a fáradtság csak ürügy volt, hogy elmehessen a társaságból. Soha nem fáradt el, sokkal nagyobb igénybevételektől sem, mint amilyen az, az napi volt.

Miután megmutatták neki melyik a szobája, elnézést kért mindenkitől és visszavonult.

Az ágyán hosszasan üldögélt, és bámult maga elé, nézve a semmit, emlékezve a múlt nehéz, és szép pillanataira. Aztán a szoba közepén álló asztalra pillantott, amin papírok és íróeszközök feküdtek. Hirtelen ötlet nyilallt az agyába. Az asztalhoz ment, leült melléje, megfogott egy tollat, és írni kezdett.

- Drága kicsi Szindi!

Szeret nem szeret

A lányka kipirult arccal ért a megbeszélt helyre. Nagyon jó barátja volt ez a férfi. Szeretett vele lenni. Szerette a kacifántos bókjait, a nyugodt tekintetét, az intelligens modorát. Nem érzett szerelmet iránta, de mint barátot nagyon szerette. Vidámabb, emberibb lett az élete, amióta naponta találkozhatott vele. Szerette benne, hogy soha nem merészkedik tovább, mint ameddig engedi. Sokszor sajnálta is. Úgy érezte, hogy kínozza ezt a fiatalembert. Néha úgy érezte gonoszság a nyilvánvalóan örülésig szerelmes férfit a barátságos, szinte hízelt szavakkal bolondítani, de egy belső érzés mégis egyre erre kényszerítette.

- Szia aranyos kis barátném! – köszönt rá mosolyogva Nelmern.

- Szia – lépett hozzá Hajnalka pusztít nyomva a férfi arcára.

Nelmern egyre biztosabban érezte, hogy talán soha nem tudja szerelmessé tenni ezt a tündéri kis csodát, de mégis szíve minden melegével imádta. Úgy érezte, az sem baj, ha egyszer mást fog megszeretni, csak az a fontos, hogy ilyen barátja maradjon mindig, és soha ne legyen szomorú, mindig azt a boldog csillogást láthassa a szemében, mint most.

- Na, mit nézünk meg ma ebben a csodálatos országban? – kérdezte a kislány szemébe nézve – na persze a te meseszép szemeid teljes mértékben kitöltik az én vizuális igényem, de tudom, hogy te mindig valami új csodát társz föl nekem ebben az országban.

Nelmern megszerette Magyarországot. Nem csak Hajnalka miatt. Némiképp nosztalgiát keltett benne. Nem burjánzott túl benne a modernizmus. Volt

romantikája, de e mellett mindent meg lehetett benne találni, amivel egy cseppet sem maradt el a föld legfejlettebb országaitól. Óriási tudományos élete volt, és mégsem hajtott elérhetetlen álmokat. Persze Hajnalka szépsége is fokozta az ország iránti szeretetét.

- Ma nem mutatok neked semmi csodát – válaszolta lehorgasztott fejjel a lány. – Ne haragudj, de csak azért jöttem, hogy ne kelljen fölöslegesen várnod rám. Tudod előkerült a nagyanyám öccse és a dédszüleim. Eddig, ha jól vettem ki a nagyanyám történetéből, le voltak hibernálva valahol Amerikában, és ma értek haza.

A fiatal űrmérnök szeme úgy felcsillant, mintha a világ legboldogítóbb hírért hallotta volna meg. Pedig Hajnalka nagyobb boldogságot is tudott volna neki okozni. Ha akar. De nem akart.

- A tú - jött ki félhangosan a szó a férfi száján.

- Tessék – kérdezett vissza értetlenül a lányka.

- Á... semmi, csak lehet, hogy most társz csak föl igazi csodát előttem.

A kislány nem értette, miért, és mi csoda ebben Nelmernnek, de nem volt ideje, hogy rákérdezzen a férfitra.

- Ugye bemutatasz az új rokonodnak?

- Most?- tört ki a meglepetés a lányból.

- Persze. Minél előbb! Menjünk és útközben elmesélem, miért szeretnék mindenképpen találkozni velük. Oké? – fogta meg a lány kezét.

- Rendben – válaszolt az, és elindultak a Nelmern számára oly komoly találkozó színhelye felé.

Hajnalka a választékos, sőt néha túl választékos beszédet Nelmerntől tanulta, hogy aztán ez a modor jelentsen tüskét Ádám szemében. Nem akarta ezt a stílust

eltanulni, bár neki rendkívül tetszett, mégis ráragadt. Most a hazafelé útjukon mégis mindegyikük elfeledkezett a választékosságról, olyan kihevült izgalommal mesélte Nelmern, hogy mi is a tű, amit most alighanem megtalált.

Ahogy beléptek a lakásba, minden szem rájuk szegeződött, egyetlen ember tekintetével nem találkoztak, ami mindkettőjük számára a legfontosabb lett volna.

Egy negyedórányi beszélgetés után, amiből Nelmern meggyőződhetett, hogy tényleg a keresett emberek kerültek váratlanul eléje, nem bírta tovább állni, hogy ne kérdezzen rá a szobából hiányzó, a számára legfontosabb emberre.

- Ne haragudjanak, de ugye a fiuk is magukkal volt – fordult Ádám szüleihez.

- Igen, de alighanem elment a szobájába, és lepihent – válaszolt a fiú apja.

- Pedig nagyon szerettem volna őt is megismerni. Tudja, én már hosszú hónapok óta keresem magukat mindenütt a világon. Na, ne ijedjenek meg, nekem nincs semmi rossz szándékom magukkal szemben, inkább ellenkezőleg – nyugtatta meg hirtelen maga elé emelt kezekkel a két időződő, láthatóan megrettent embert. – Én segíteni akartam maguknak, de szerencsére a segítségem nélkül is haza tudtak jutni. Tudják én, a magukat Amerikából kisegítő professzor öccsénél dolgoztam, és az ő megbízásából kerestem magukat szerte a világban. Sajnos sikertelenül. Jaj. Jó, hogy eszembe jutott, a doktor úr hol van most, csak nem visszament?

- Sajnos ő már nem tud visszamenni sehová sem – válaszolt megtört hangulattal, szinte megsiratva az orvost a nő. – Meghalt, még Madagaszkárra érés előtt.

- Szegény... pedig de kiváló tudós volt – szökött könny Nelmern szemébe, annak ellenére, hogy személyesen nem is ismerte az idős orvost.

- Nézzük meg, talán még nem alszik Ádám – csillant meg a szeme Hajnalkának.

- Hát éppenséggel megnézhetjük – vélte a nagymama.

- A kislány apjának a kivételével mindenki elindult a fiatalember szobája felé, hogy meggyőződjenek róla, hogy vajon alszik-e már.

A fiú a közelgő lépések hallatára villámgyorsan az ágyba vetette magát, az asztalon hagyva a megkezdett levelet. Úgy feküdt, hogy a szempilláin keresztül láthassa, hogy mi történik körülötte.

Halkan nyílt a szoba ajtaja, és belépett rajta az egész népes társaság, köztük egy eddig még soha nem látott férfi, aki Ádámnak rögtön ellenszenves volt, mert

tudta róla, hogy ez nem lehet más, mint az a „szegény fiú”, akit Hajnalka nem akart vártni.

Ádám nővére az asztalhoz lépett, mivel észrevette, hogy az asztalon fekvő egyik papírlapra van valami írva. Automatikusan a zsebében nyugvó szemüvege után nyúlt, mivel olvasni már nemigen tudott nélküle, és félhangosan olvasta a papíron lévő néhány szót.

- Drága Kicsi Szindi! ...Ó, azt hiszem olyat csináltam, amit nem szabadott volna! Beleolvastam egy elkezdett levélbe – nézett mosolyogva az idős nő a társaság többi tagjára. De hát, ha már ezt tettem, nem tudjátok véletlenül, ki ez a drága kicsi lányka? – érdeklődött hamiskás mosollyal.

- Egy ausztráliai leányzó. A te öcsikéd átkozottul bele volt zúgva – válaszolt készségesen az apa.

- Ne zavarjuk – szólalt meg Nelmern –
álmában biztos nála van. Hadd aludjon!

Szépen halkan kiballagtak a szobából, a
lányka kivételével, ugyanis ő már
régebben kiment, és olyan
udvariatlanságot követett el, amit még
soha életében. Elbújt a szobájában, és még
a házban vendég Nelmerntől sem
búcsúzott el.

Ádámnak, aki nagyon lebukott az
asztalon felejtett levéllel, bár nem igazán
álmodott, inkább csak álmodozott, és nem
is igazán járt Szindinél, inkább a
szobájából kirohanó kis rokonnál az
álmodozásaiban, mégis jól estek a nemrég
még igen ellenszenvesnek tűnő Nelmern
halk szavai.

Félelmetes vonzalmat érzett Hajnalka
iránt, és most már nem is gyűlölte. A
drága kicsi ausztráliai kislány teljesen
kiment a fejéből, még azt is elfelejtette,
hogy elkezdett neki írni egy levelet.

Valami furcsa fájdalmat érzett minden porcikájában. Úgy érezte túl gyenge ahhoz, hogy ezt a kislányt kiharcolja magának, és ez rettenetesen kínoztá. Az az igazság, hogy nem is volt tapasztalata abban, hogy valamit, vagy pláne valakit kiharcoljon magának. A Szindi szerelem mély nyomot hagyott az érzelmi világában, de azért a lányért egyáltalán nem kellett harcolnia. Ellenkezőleg, még menekülni sem igen tudott volna a szerelme elől. Így könnyű. De most úgy tűnt, komoly harcra lesz szükség, az imádott megszerzéséhez. Fogalma sem volt, hogy milyenek lehetnek a kislány érzelmei. Milyen szemmel néz vajon rá? Szereti-e ezt az embert /mármint Nelmernt/, vagy szeret-e egyáltalán valakit? Vajon hány vetélytársa van, akit le kell pipálni? – Biztosan sok – gondolta magában. – Egy ilyen gyönyörű lánynak biztosan sokan csapják a szelet.

Szerette volna minden várakozás nélkül, azonnal megmondani neki, hogy szereti. Szereti, amióta csak ismeri. De a dzsungelben semmitől meg nem rettenő fiatalember most gyáva volt. Félt, hogy ez a kis csillogó-villogó, könnyed szappanbuborékként csapongó kislány semmivé válik, mint a szappanbuborék, ha hozzáér. Úgy gondolta, inkább beéri azzal, hogy csak csodálja, amikor csak lehetősége nyílik rá. Pedig szívesen vált volna saját maga is buborékká, hogy lebegés közben találkozhasson vele, és összefolyhasson gyönyörű, könnyed lényével, egy forró, végzetes ölelésben. De hát nem tudott buborékká válni, és az az igazság, nem is lett volna semmi értelme, mert a lányka sem volt buborék, hanem húsvér ember, aki most éppen keserűen zokogott a szobájában, könnyeivel áztatva a párnáját. Hogy miért sírt? Azért mert átkozottul tehetetlennek érezte

magát. Mert úgy érezte, hogy a szerelmének nincs reális alapja, hisz ez a fiú mást szeret. Nem tudta érte gyűlölni Ádámot, mint ahogy ő gyűlölte korábban őt, mikor egy kis időre reménytelen helyzetbe került, még most is imádta, jóformán ismeretlenül is, csak nem igazán reménykedett. Ha valaki megkérdezte volna tőle, hogy miért sír, nem valószínű, hogy bármilyen választ is tudott volna a kérdésre adni. Úgy érezte, hogy széttéptek benne valamit, hogy mit, azt sem tudta, de átkozottul fájt. Úgy érezte, hogy elvettek tőle valamit, ami sosem volt az övé, de mégis űrt érzett a helyén. Nem védekezett ellene, egyszerűen jól érezte magát a fájdalmával. Szinte örült neki, hogy valaki miatt kínlódhat, és szépen lassan belesírta magát az álomba, ami mindent megoldott és mindenért kárpótolt.

Csillagos problémák

A kutatóintézet kutatócsillagászai a kapott adatok alapján hamarosan észrevették, hogy valóban furcsa mozgások észlelhetők a Tejútrendszer középpontjának irányából. A részletes ellenőrzések után aztán azt is kiderítették, hogy a Perseus kar milyen sebességgel közeledik az Orion karhoz. Egy maghasadáson alapuló, nagy rögzítő-sebességű felvevőkristályon rögzítették a kar egyik legjelentősebb csillagának az adatait kétszer egymás után úgy, hogy a két felvétel között ezredmásodperc telhetett el. A kért állókép színképelemzővel meghatározott távolságából meg lehetett állapítani, hogy a galaxis-kar mekkora sebességgel közeledik a megfigyelőponthoz.

A gigászi sebesség megdöbbentette a kutatócsillagászokat is, pedig ők aztán nem egykönnyen lepődtek meg a világmindenség csodáinak következtében. Könnyen kiszámíthatták a távolságból, hogy az észlelés mennyivel marad el időben a jelenség mögött, és azt is kiszámíthatták, hogy ha a közeledés azóta folyamatosan tartott volna, már rég porrá kellett volna égnie, mint az Orion, mint pedig a Perseus karnak, a rájuk nehezedő óriási hatás alatt. De mivel ez még nem történt meg, könnyű volt kitalálni, hogy az elkóborolt kar már nem közeledik, hanem vagy megállt, vagy pedig távolodik újra. Nagyon szerettek volna a kutatócsillagászok találni valami módszert, amivel ki lehetett volna számítani, hogy hol lehet a valóságban a galaxis-kar, és vajon mikor hagyta abba a közeledést. De bármennyire is igyekeztek, nem tudtak kitalálni semmi

korszakalkotó módszert. A távolra, a földtől mintegy fél fényévnyire keringő, legtávolabbi megfigyelő csillagászati műhold nyújthatott volna némi segítséget, de csak akkor, ha a többéves keringési pályájának pont a kóbor karhoz legközelebbi pontján lett volna, pont a megfelelő időben, plusz a földi észlelési idő egyezett volna a földi észlelhetőségi idővel. Na meg ismeretes lett volna az Orion kar mozgása, meg a galaxis ezen területének pontos tágulási, Hubble-tényezője. Az apróbb gondokról nem is beszélve, amik mind-mind gátat vetettek a kutatócsillagászok tudásának. Már a jelenség észlelésének pillanatában felmerült bennük a gondolat, hogy egy nagysebességű űrjárművet kellene a térség közelébe küldeni, aminek fedélzetéről, már sokkal biztosabban megállapítható, mi is történik valójában a kritikus területen. De hosszabb

kísérletekre nem volt idő, mert úgy esetleg a jelenség észlelhetőségi ideje elmúlt volna. Előzetes kísérletek nélkül viszont nagyon kockázatos vállalkozás lett volna oda menni, és az úttal járó, kockázatot nem vállalta volna senki. Jogos lenne a kérdés, hogy a majdnem tökéletességig fejlődött robottechnika századában miért kellett éppen a fedélzetén emberrel repülő gépre gondolni, és miért nem lehetett mondjuk a legtokéletesebb automatikus vezérlésű kontroll műszereket felküldeni. A magyarázat egyszerű, bár nem teljes értékű. A helyszín közelében olyan váratlan jelenségek felfedezésére számítottak, aminek a megfejtésére a legokosabb gép is kevés, és szükség lehet a gondolkodó ember, helyzet okozta reakcióira. Hogy ez megoldható a földre sugárzott adatok, jól felszerelt kutatóintézetekben történő

feldolgozásával? Az is lenne normális körülmények között. De a jelenség észlelésének egyik legszembetűnőbb feltétele a térségből érkező elektromágneses jelek megfejthetetlen zavarára volt, és így az esetlegesen odaküldött gép jelei is megfejthetetlen kesztekuszasággá alakulhatnának, mire a földre érnek. És akkor minek a hatalmas anyagi ráfordítás.

Hát igen, komoly problémák foglalkoztatták a kutatókat, de hogy vállalja az utat, annyira egyikük sem volt örült.

Barátság és szerelem

Nelmern nem tartozott azok közé az emberek közé, akik a szándékukat az első megvalósulatlan kísérlet után feladják. A látogatását követő első nap kierőszakolta magának a lehetőséget, hogy találkozhasson az általa régen keresett fiúval. Szó szerint lesett rá, hogy megszólíthassa az első adódó pillanatban, és mikor meglátta egyedül kilépni a házból, a régmúlt gyermekkorát visszaidézni vágyó fiatalember után iramodott. Egy darabig csak követte, aztán melléje szegődött.

- Jó napot Ádám. Nem haragszik, ha elkísérem egy darabon – köszönt a meglepett férfira.

- Nem. Jöjjön csak nyugodtan! – válaszolt az, amikor megismerte, hogy ki is a mellé társult férfi.

- Bemutakozom, ha megengedi. A nevem Nelmern, és Hajnalkának, tudja a nővére unokájának, a barátja vagyok. Amerikából jöttem nem is olyan régen, és az úrkutatási intézetben dolgozom.

Nem engedte, hogy Ádám is bemutatkozzon neki, mondván, hogy már régen ismeri, ha nem is személyesen, talán még jobban is, mint saját magát.

Beszédén alig volt érezhető, hogy nagyon rövid ideje beszéli a magyar nyelvet. Mindent elmesélt Ádámnak, amit tudott róla. A beszélgetés során rá kellett jönnie arra is, hogy a Grangzentől kapott feladat felét semmiképpen sem tudja teljesíteni, mert az idős orvos nemcsak, hogy meghalt, de még a holttestét sem igen tudnák előkeresni.

Ádám nagy élvezettel mesélte újdonsült barátjának gyerekkori élményeit, de ugyanúgy elmesélte az Amerikából való hazatérésük kalandos történetét is. Aztán vakmerően rákérdezett arra is, hogy Nelmern tényleg csak barátja-e Hajnalkának, vagy pedig több annál. A fiatal úrmérnök válasza megnyugtatta.

- Nagyon jó barátok vagyunk, és azt hiszem azok is maradunk, az idők végezetéig – válaszolta ugyanis az, az ugyancsak indiszkrét kérdésre.

Majdnem az egész napot átcsavarogták kettesben, és köztük is életre szóló barátság szálai kezdtek szövődni.

- A dolgom az lenne, hogy a megbízómnak elvigyelek, de én azt hiszem, ez veszélyes lenne rád nézve. Inkább egyedül megyek vissza, hogy megmondjam neki, hogy megtaláltalak. Engem nem veszélyeztet semmi, és az

öreget tisztelem annyira, hogy ne hagyjam kétségekben. Neked addig nem lenne kedved bejönni, az úrkutatási központba dolgozni? - Szervezte Nelmern fiatal barátja jövőjét. – Nem leszek sokáig el, addig majd Hajnalka patronál itt téged. Tudom, hogy nem értesz ehhez a munkához, de nem féltetek. Ha csak a fele igaz annak, amit Grangzen rólad mondott, mire visszajövök, te leszel itt a legnagyobb elme.

Hazafelé vezető útjukban Ádám nemigen jutott már szóhoz, viszont Nelmern, a komoly úrmérnök, el nem hallgatott egy pillanatra sem. Mesélt a jelenlegi munkájáról, a terveiről. Semmit sem titkolt el, fiatal barátja elől, kivétel az érzelmi világát. Azt nem mondta el neki, hogy imádja Hajnalkát, és nem csak barátként néz rá, hanem egyféleképpen istennőnek tartja, a szerelem bálványának, és számára ez a kislány nem

csak egy nő, hanem „a” nő. A nő, akin kívül senki sem érdekli a női nemből. Nem azért nem szólt erről semmit, mert vetélytársat látott Ádámban, hiszen ő úgy tudta, hogy újdonsült barátja egy Ausztráliában élő „kicsi” lányért él-hal. A hallgatásának az oka az volt, hogy úgy érezte, ez nem tartozik senki másra, csak rá és esetleg még valakire.

Az igazság, hogy Nelmern már bánta, hogy nem is olyan régen, mintegy felajánlotta Ádámnak, hogy a kislány majd patronálja itt, amíg ő távol lesz. Korántsem azért, mert egy kicsi féltékenységet is érzett volna, egyszeriben csak eszébe jutott egy ötlet, amit kettőjük jövőjét nézve hasznosnak látott. Arra gondolt, hogy megpróbálja a lányt rábeszélni arra, hogy kísérje el Amerikába. Sok lehetőséget látott ebben a verzióban arra, hogy a lányka barátságát szerelemmé változtassa.

- Tudod mit? – torpant meg Nelmern. Elviszlek a kutatóintézetbe. Nézd meg, aztán mondd meg, hogy mit szólsz az ötletemhez. Oké?

Aztán nem várta meg, hogy a fiú bármit is mondjon, maga után vonta. Az igazság, hogy ha megvárja a válaszát Ádámnak, akkor is ezt tehette volna, mert hiszen ez a lehetőség a srácnak is nagyon tetszett. Gyerekkori álmait látta benne megvalósulni, ráadásul az sem volt mindegy számára, hogy így vágyai új bálványának közelébe kerülhetett, hisz különben a kislányt, csak esténként láthatta volna. - Viszont, ha vele egy helyen dolgozik, mégiscsak többször találkozhatnak – gondolta.

- Gyere, ülj be – tuszkolta Nelmern be a fiút az autójába. – Fél óra és ott vagyunk. És ha minden igaz, te is kapsz egy kocsit, hogy könnyen be tudj járni. Én is úgy

kaptam. Nem is utolsó! Igaz? – kacsintott hamiskás mosollyal a barátjára.

Megmutatott a fiatalembernek mindent, amit egyáltalán megmutathatott, és másnap Ádám már bent is dolgozott az intézetben. Kontroll kártyát állítottak ki neki, hogy ne kelljen törvényen kívülként élnie a világát, és fizetés legyen kiutalható a számára.

A munka nem ment nehezen neki. Három nap alatt egészen belejött. Apropos, azt meg kell mondani, hogy természetesen nem tudományos munkatárs lett, hanem a kutatással járó fizikai munkát végezte. Ez néha a legkitűnőbb felszerelés mellett is igazi férfierőt igényelt, de ez Ádámot egyáltalán nem zavarta. Erőskötésű, nem akármilyen anyagból összegyúrt „gyerek” volt. Tisztában volt vele saját maga is, hogy egy ideje az ereje szinte félelmetes. Nem is érezte megalázónak a munkát, bár

tudta, hogy így aztán nemigen lesz ő az intézet legnagyobb elméje.

Egy hét múlva Nelmern elutazott. Hajnalkát nem tudta rávenni, hogy kísérje el. A kislány nem adott semmiféle indokot arra, hogy miért nem akar vele menni. Egyszerűen csak azt mondta, hogy nincs kedve utazni, egy csókot lehelt Nelmern homlokára, és őrijító mosolyával, csak annyit mondott a búcsúzáskor – Vigyázz magadra, és siess vissza.

Nelmernnek ennyi bőven elég is volt, egészen megbabonázta a lányka. Szinte se hallott-se látott egész úton.

Az elkövetkező napokban Ádám a munka mellett tanult, mert bizonyítani akarta, hogy mire Nelmern visszajön Amerikából, ő nem is az intézet legnagyobb koponyája lesz, de legalább tudományos munkatársa.

Hajnalka miatt dobogott a szíve, de az agya hideg, és számító maradt. Igaz, hogy

a képlet rossz volt, és így az eredmény sem lehetett jó. Ő úgy gondolta, hogy ennél a lánynál nem sok keresni valója van, még ha annyira kívánja is a szerelmét.

A leányzó többet sírt ezalatt a néhány nap alatt, mint az elmúlt évek során összevissza. Bár nem látta senki sírni, de hajnalonta mindig vörösek, kisírtak voltak a szemei, és alig tudta a tükör előtt eltüntetni az éjszaka nyomait.

Sírt, mert úgy érezte, reménytelenül szerelmes, méghozzá halálosan. Hogy miért reménytelenül? Mert felméri a helyzetét, és úgy látta, a fiú számára teljesen közömbös, viszont úgy érezte, nincs joga harcolni érte. Aztán sírt, mert féltette Nelmernt. Úgy érezte egyáltalán nem olyan veszélytelen ez az út, amilyennek mondta. Hiszen tudta hova indult a férfi.

Egy kicsit később érdekes dolog történt, ami megoldhatta volna minden problémájukat.

Ádám bármennyire is rejtegetni próbálta érzéseit, önmaga előtt nem tudta eltitkolni, és egy nap, mikor este a tanulástól már kimerült volt, az asztalon nyugvó notebook klaviatúráján két szót felírt még, aztán elaludt, anélkül, hogy az ágyába feküdt volna, vagy a gépet kikapcsolta volna. Így a számítógép monitorán ott maradt a felirat, hogy „szeretlek Hajnalka”. És milyen csodálatosak a véletlenek, a folyosón álmatlanul kószáló kislány felfigyelt a sráctól kiszűrődő fényre, és mivel a kopogtatásra választ nem kapott, félénken és csendesen megnyitotta az ajtót. Miután látta, hogy a fiú alszik az asztalra borulva, és a számítógép is működik, hát az asztal mellé lépett, és elolvasta a monitoron a feliratot. Ennek

következtében olyan boldogságot érzett, hogy szinte repülni tudott volna. Aztán le akarta kapcsolni a gépet, de eszébe jutott valami más, és ehelyett a klaviatúrához nyúlt, és a felirat alá odaírt maga is néhány szót – Én is téged Ádám!

Aztán lekapcsolta a szobában a világítást, és halkán kiosont az ajtón.

Ádám éjjel mikor már kicsit kipihente magát az asztalra dőlve, felébredt, és anélkül, hogy elolvasta volna a monitoron szereplő feliratot, kikapcsolta a számítógépet, betámolygott az ágyába, és aludt reggelig, nem tudva semmit az éjszaka tovatűnő rejtelseiről.

Szindi

A vihar által bősziáltt korbácsolt tenger vad hullámai tajtékozva csapódtak a magas sziklapart oldalának. Az eget, tornyosodó felhők tették sötétté, amik úgy kavargtak összevissza, mintha egy hatalmas kéz csapott volna közéjük. Néha át-átsejlett a nap a vad táncot járó felhőkön. Nem esett az eső, de érezhető volt hogy nem is messze, valahol a tenger felett, ítéletidő tombol. A sirályok fülsértően visították túl a szél sivitását. A magas sziklapart szélén egy karcsú lányalak állt, dacolva a természet minden tomboló erejével. A ruhájába kapaszkodó szél néha meg-megtaszította törékeny, karcsú testét, de nem tudta legyőzni, vagy megfélemlíteni. Egy idő óta imádta a vihart, és imádta ezt a tengerpartot. Akkor a vihar hozta össze őket. Őket, akik

épphogy-csak elkezdtek volna szeretni egymást, itt, ezen a tengerparton. De akkor már nyugodt volt a tenger, nyugodt, és gyönyörű. Most pedig újból tombolt, és fájó emlékeket ébresztett a játékát bámuló fiatal lányban. Könnyes szemmel nézte Poszeidón kaján játékát, és közben emlékezetében messze járt. Valahol nagyon messze. Még saját maga sem tudta pontosan, hogy hol, de azt pontosan tudta, hogy kinél. Néha már összemosódott benne a kedves imádott arca, hangja, mozdulatai, de valahol a lelke mélyén ugyanazt a rettegő boldogságot érezte, mint akkor, amikor először meglátta, hajótörötként, ott, azon a kis szigeten. Ugyanazt, pedig a körülmények egészen mások voltak. Itt most nem láthatta őt, csak a dühöngő, vad tengert, és nem tudhatott róla semmit, sem jót, sem pedig rosszat. És az a szerelem élt benne, amit először életében ott érzett, azon a

sziklaparton, ahol most is állt. Az ajkait kiszárította a tenger sós levegője, na meg a testében égő forró vágy, és nem volt ott az a fiú, aki csókjaival megnedvesíthette volna azokat. Pedig mit nem adott volna ezért a csókért. A világot, az életét.

Hirtelen mintha kettéhasadt volna az ég, egy hatalmas villám cikázott végig rajta, a sötét vidéket vakító fénnnyel megvilágítva. A fény és az azt követő fűlsüketítő égzengés aztán megrettentette a kislányt. Úgy érezte, mintha egy kéz markolt volna a szívébe, onnan akarva kicsavarni minden érzést. A feje hirtelen megfájdult, és lüktetésszerű szűrő érzés hasított az agyába, elnyomva, hacsak ideig-óraig is, a boldogtalan szív fájdalmát.

Még jó ideig nézte a tajtékzó tengert, aztán elindult, otthagya a partot, végigjárva ugyanazt az utat, amit annak idején kettesben annyiszor végig sétáltak,

vagy éppen viháncoló kiscsikóként végigfickándoztak. Zavart gondolatai összekeverték a régebbi és frissebb emlékeit, és néha az égbolton végigszaladó villámokkal a jelen is az agyába villant. Ilyenkor néha vissza is tért a földre, ha csak pár pillanatra is, aztán újra megtámadta tudatát az emlékezés sok esetben szép, de mégis fájó érzése.

Hirtelen, amikor már úgy nézett ki, hogy a szárazföldet, nem fogja úgy istenigazából elérni, a tenger fölött már régóta uralkodó vihar, az amúgy is nagy szél ugrásszerű megbőszülésével kísérve, elkezdett zuhogni az eső. A lány savanyú képpel nézett az ég felé, onnan mintha vödörből öntötték volna, úgy zúdult az arcába, csapzottá téve pillanatok alatt a barna, hosszú haját, az eső. A könnyű ruha rátapadt formás testére. Úgy nézett ki az egész leány, mint a tengerből születő, káprázatosan szép Vénusz.

Az eső lehűtötte, most már nem zuhant vissza a múltba. Eszeveszettül elkezdett futni hazafelé. Közben eldöntötte magában, hogy elindul és felkeresi az imádott fiút, bárhol is legyen.

Újra Amerika

Nelmern, ahogy a repülőgép Amerika fölé ért, egész másként kezdett viselkedni, mint addig. Bár szerette új hazáját, és úgy érezte, amikor ott volt, hogy nem is tudna újból Amerikában élni, de amikor meglátta az amerikai partokat, valami furcsa kis ördög elkezdett benne, ott belül motoszkálni. Egész végig nem volt honvágya, amíg a világot járta, most mégis megpezsdítette a vérét a hazájának közelsége. De nem csak ez a boldog pezsgés változtatta meg a viselkedését, hanem az izgalom, mondhatni idegesség is, amit az a tudat váltott ki benne, hogy nemsokára, egy ezen a földön életre-halálra üldözött ember vendége kell, hogy legyen, és ez nem csak veszélyes, de tudta, hogy nem is egy igazán egyszerű feladat.

Mégis mikor New Yorkban leszállt a gépről, azt tudta mondani, az égen futó báránnyfelhőkre nézve - Végre... újra Amerika. – De ami a legérdekesebb az egészben... Magyarul!

New York óriási, lüktető forgataga bár megpezsdítette a vérét, és úgy érezte a tomboló élet láttán, hogy valami ki akar szabadulni belőle, és szárnyalni szabadon, suhanni a száz és száz, a föld fölött pár centire elsikló elektromágneses járművel. Egy másik kisördög ugyanakkor a szívébe markolt, és honvágyat érzett egy közép-európai kis ország iránt. Szerette azt a földet, bárha biztos volt benne, hogy az igazi szülőhazáját sem fogja soha az életében elfelejteni.

Egy darabig csak gyönyörködött, és szívta az enyhe levegőt. Tudomásul vette, hogy már megint sokat változott a város. Volt olyan épület, amit hiába keresett, és volt olyan is, ami régebben egyáltalán

nem volt ott, ahol most. Aztán rövid idő után elindult egy szállodát keresni, ahol kialakíthatja főhadiszállását, ahonnan aztán nyugodtan megteremtheti a lehetőségét annak, hogy felkeresse az idős professzort. Igazából nem tudta, hogy mit is fog majd neki mondani, hogy miért nem hozta magával a fiatalembert. De nem zavarta túlzottan ez a kérdés. Az egyik utcasarkon vett egy adag fagyaltot, aztán köröskörül bámulva tova sétált. Kettőt belenyalt a fagyiba, aztán úgy látszik nem ízlett neki az édesség, mert egy szeméttartóba dobta. Körül nézett, aztán belépett egy információs fülkébe. A klaviatúrán beütötte a kérdést, mármint, hogy hol talál legközelebb szállodát, ahol van szabad szoba. A gép monitorán vagy kéttucatnyi szálloda neve jelent meg. Egy darabig mustrálgatta a neveket, aztán csak úgy vaktában, kiszúrta egyet magának. Beütötte az igényt a

klaviatúrán, egy luxus minőségű szobára. Beledugta a komputer nyílásába a kontroll kártyáját, majd mikor a monitoron megjelent egy oké fölirat, kihúzta azt és újból a ball karján hordott mikro komputerébe csúsztatta. Megnyomott rajt egy gombot, mire a kiíron megjelent egy nyíl. Körülnézett, aztán elindult a nyíl által mutatott irányba. Követte a számítógépe által adott instrukciókat. Félórányi séta után rátalált a keresett szállodára. Felnézett a hatvan-hetvenemeletnyi magasságba, aztán a bejáratra tekintett, és elindult a porta felé, közben a jobb hüvelykujja és a mutatóujja körmének segítségével újból elővette a kis kártyát. Odalépett a szállodaporta vagy harminc komputere közül a hozzá legközelebb esőhöz, és behelyezte a lapocskát. Pár másodperc múlva megjelent a kiíron az információ, hogy a 6787-es szobát kapta, ami a hatvanötödik

emeleten van. A megjelenő egyéb infókkal nem is nagyon törődött. Újból eltette a helyére a kártyát, és elindult a lift felé. A liftajtó előtt megállt, és a karján óraként viselt mikro komputert a liftajtón elhelyezett érzékelő-lapocska elé emelte, mire az ajtó halk suhanással szétnyílt. Belépett a kis kabinba, és miután az ajtó becsukódott, a lift egyre gyorsulva elindult felfelé. Így is elég hosszú időbe telt, míg felért az említett magasságba. Mikor kiszállt, egy pillanatra megtorpant, mivel a földszinten azt nem olvasta el a monitorról, hogy a folyosón milyen irányba kell elindulnia a szobája felé. Addig sétált, amíg egy videotelefont nem talált. Azelőtt megállt, és egy hívó kód alapján átkapcsolta az épület szabad komputerére. A monitoron megjelent COM jelzés után a készülék tetején kiemelkedő ceruzahegynyi csatlakozószál után nyúlt. A vezetéket egy félméternyire

kihúzta, aztán a dugócskát a saját számítógépe csatlakozójához tűzte. A videotelefonba beütött egy új hívószámot, aztán a kis komputere klaviatúráján megnyomta a "vétel" jelzésű gombot. Várt egy kicsit, aztán kihúzta a csatlakozószálat, megnyomott a kommunikációs készüléken egy addig még nem használt gombocskát, mire a csatlakozószál lassú mozgással visszahúzódott az eredeti helyére. A karján lévő gépre nézett, és elolvasta a sorban megjelenő információkat. Ezek alapján meggyőződött róla, hogy a helyes irányba indult el, és mivel a szobája a folyosó legvége felé volt, az információ által adott módon belépett a folyosó szélén húzódó mozgójárda egyik benyílóján. A járda egyenletes mozgással szállította a számára megfelelő helyre, ahol aztán egy kényelmes mozdulattal lelépett arról. A szobája ajtaja elé lépett. A

rajta lévő érzékelő-lapocska elé emelte a karját, mire az ajtó kinyílt.

Ahogy a szobába lépett, észrevette, hogy az ajtó fölött kigyulladt egy vörös fényű lámpa. A szobában kellemes félhomály nyugtatta meg, a kinti fénytől fáradt szemét. Nem jól tűrte a napfényt, a régi munkahelyén ehhez a vörös félfhomályhoz, vagy a cirkálók reflektorához volt szokva. Már rég nem dolgozott a világűr sötét tengerében, de az erősebb fényt, még most sem szerette. Fáradtan huppant a szoba közepén álló asztal melletti kényelmes, forgó, elektronikusan vezérelhető fotelba. A fejét hátra támasztotta, és egy darabig csak bámulta a plafont, aztán a jobboldali karfára nézett. Felnyitotta az azon látható fedelet, közben magában konstataálta, hogy megint egy új típusú teleillúzionográfot talált. Finom, hozzáértő mozdulatokkal táplálta be a

gép komputerébe a kívánt film hívó kódját. A visszaigazoló, villogó számok megjelenése után még néhány nyugtató, és pihentető hatás hívó kódját is beütötte a gépbe, aztán a fejtámlán található hátrahajtott burát a fejére hajtotta, megnyomott egy gombot, mire a benne elhelyezett érintkezők a fejéhez simultak. Behunyta szemét, és átadta magát a film nyugodt élvezetének. Idegeit teljes mértékben elárasztotta a lebegő könnyű nyugalom, érezte, hogy folyamatosan távolodik tőle minden gond, és minden szorongó, rossz érzés. Könnyűvé váltak a tagjai, elszállt a fáradtsága, és egy hatalmas természetes erdőben volt, körülötte millió szelíd, viháncoló állat. Finom illat érte el az idegeit, a lágy, simogató szél nyugtatón nyaldosta az arcát. A fülébe halk, kellemes melódia fészkelte magát. A fákról gyönyörű, csábító gyümölcsök csüngtek. A

fák közül három-négy csodálatosan szép, vérbizsergető lányka lépett elő. Egy hintaszéket hoztak, eléje tették, és helyet kínáltak. Nemsokára egy asztal is került a szék mellé, és a lányok egy óriási aranytálcán gyümölcsöt raktak elé. Kicsit később illatos bort hoztak, és egy gyémántokkal kivert kupába öntötték. A férfi leült, és a kupa után nyúlt, megkóstolta a bort, és mivel ízlett neki, másodszorra jókorát kortyolt belőle. Érezte, ahogy az íze szétárad a szájában, és kellemes forrósággal árasztja el az egész testét. Zenészek jöttek a tisztásra, és még néhány alig öltözött lány, és azok a zenészek egyre erősödő muzsikájára elkezdtek táncolni. A bársonyos testük szinte simogatta a férfi testét. Nelmernem tudta érzékelni, hogy ez a varázstánc meddig tarthatott, de mikor véget ért, és visszahuppant a valóságba, már sötét volt. Levette a fejéről a burát, kiszállt a székből.

Nyugodtnak és kipihentnek érezte magát. Magára terített egy könnyű kabátot, és kiment a szállodából, csavarogni egyet az éjszakában.

Végig sétált az utcákon, mindenféle cél nélkül, gyönyörködött a reklámfények csillogó kavalkádjában, az utcákon özönlő nép sokszínűségében, a sok gyönyörű nő megkapó bájában, az elsuhanó járművekben, egyszóval mindenben, ami körülvette lüktető zsibajával, és nem törődött az élet gondjával, bajával. Nagyon boldog ember volt. Nem azért, mert erre az élet több okot adott neki, mint bárki másnak, csupán csak azért, mert olyan típusú ember volt, aki szinte mindenért tudott rajongani. Főleg ha az a hazájának egy darabja, a mögötte gondokban és örömekben elhőmpölygő évek emlékét felidéző szülőföld, egy szelete. Szinte narkotizálta ez Nelmernt. Úgy érezte, hogy repül, szárnyal szabadon

az enyhe, simogató széllel. Késő éjszaka volt, mire visszament a szállodába. Kellemesen fáradtnak érezte magát, de egy cseppet sem álmosnak, ám mivel sejtette, hogy másnap nehéz megpróbáltatás várhat rá, ahol szükség lesz minden éberségére, és kipihent figyelmére, hát úgy döntött, hogy lefekszik, és alszik. Hátradőlt az ágyában, és a szoba szemközti falán elhelyezett kvarcóra számainak lilás fényének félhomályában bámulta egy darabig a plafont. De mivel az álom édes mámora nem jött még idegeire, bárhog is várta azt, a feje fölött a falból kiálló álomőr besugárzó karja után nyúlt, és a feje fölé hajtotta azt, és az agy ébrenléti hullámaint blokkoló szerkezet kapcsológombját megnyomva, egyetlen másodperc alatt belezuhant az álom nyugtató varázsvilágába. Az álomőr pár másodperc múlva besugárzásból vételi helyzetbe állt,

hogy őrizze a fiatalember reggelig tartó
álmát, és ha kell, gondoskodjon annak
helyes, megnyugtató mederben
tartásáról.

Lángoló elmék és lángoló szívek

Ádám a kutatóintézetben határozottan került a találkozást Hajnalkával, mivel ha találkozott vele, úgy érezte, mintha megbénították volna. A szíve a torkában kezdett dobogni, és mindent elrontott, ami csak a kezébe került. Soha nem követett el semmi hibát, csak akkor, ha ezt a kislányt a közelében érezte. Amióta Nelmern elment, úgy érezte ez a leány sokkal kacérabb vele szemben, és úgy vélte hálátlanság lenne Nelmernnel szemben, ha akár csak egy mozdulattal is megpróbálna ennek a kis csodának a közelébe férkőzni. A lány nem értette az egészet, nem tudta mire vélni a dolgot, nem tudta mit jelent az éjszakai vallomás, és mit jelent most a fiatalember jégcsap hidegsége. Már olyan feltevései születtek,

hogy az a Hajnalka nem ő, és csak a sors kegyetlen iróniája, hogy az Ádámnak kedves lány neve is ez. Lelke mélyén mégis érezte, hogy akkor azon az éjszakán a fiú valóban rá gondolt, és nem valaki másra. Érezte, de nem tudta megérteni a férfi érzelemváltozásának az okát. Álmodozó tekintettel sétált a kilövőállomások felé. A galaxis szakadást kutató kísérleti telep felől jött. Egy utasítást küldtek át vele a fellövéseket tervező és koordináló hivatalba, ami szerint a jelentett jelenség pontosabb megfigyeléséhez tervezzen meg egy kilövést, minden részletével együtt, ideértve a fellövendő asztronauták személyének felkutatását is. Ebben a feladatban úgy tűnt, hogy pont ez lesz a legnehezebben kivitelezhető. Mivel már többször szóba került ez a terv, de arra való tekintettel, hogy ezt a kilövést csak úgy lehetett érdemlegesen végrehajtani,

ha egy új, eddig még soha ki nem próbált módszert alkalmaznak. Ezt a módszert egy bécsi tervezőmérnök dolgozta ki. Papíron minden tökéletesnek tűnt, de amint a rendszert kitűnő szakemberek felépítették, és kipróbálták, természetesen csak robotpilótával, és kontroll berendezésekkel felszerelve, egy kis hiba jelentkezett. A rendszer feladata az lett volna, hogy átlője magát egy bizonyos téridő korláton, érthetőbben, hogy áthatoljon egy olyan gáton, aminek az elkerülése után már a sebesség további növekedésével egyenes arányban csökken a gépre nehezedő visszatartó erő. Tehát az elektromágneses mozgórendszernek csupán néhány másodpercig kellett volna ennek a gépnek az esetében óriási energiát elpazarolnia, és később egy perccel már minimális fogyasztás mellett is épphogy csak nem érné el a fénysebességet. Így kellett volna

működni, de minden egyes apró elem hajszálpontos megtervezése, és tökéletes beszerelése ellenére is, amikor a gép az említett korlátot átlépte, eltűnt a földi irányítórendszer vigyázó szemei elől, és soha többet nem is került elő. Súlyos milliárdokat fektetett bele Garner úr, a rendszer szellemi atyja, hogy új és új gépeket építtessen. Bár beszerelt az úrhajóba egy olyan eszközt is, ami mintegy két perces út után, egy hatalmas kört leírva, visszahozza a hajót, és vissza is lassítja, sőt egy későbbi modell követhetőségének javítására tervezett egy ugyancsak híres, anyagviselkedéselmélettel foglalkozó barátja segítségével egy olyan mechanizmust, ami a tervek szerint mindenféle megsemmisülés esetében is visszaigazol a megfigyelő tudósok számára. Mindezek ellenére, a gép mindig újra és újra nyomtalanul eltűnt, és még csak egy szemernyi nyom

sem jelezte, sem azt, hogy hol van, sem pedig azt, hogy ha elpusztult, hol. Ezek után azt a hipotézist állították fel a kutatómérnökök, hogy ha ember repülne, minden bizonnyal tökéletesen működne a szerkezet. Hát erre a hálátlan feladatra kérték most fel a hivatal egyik fiatal munkatársát, aki egyébként nem volt más, mint az, a Hajnalka szerelmére már régóta reménytelenül áhítózó férfi, aki elől annakidején arra a külföldi útra menekült, amelyiken Nelmernnel megismerkedett. Nem is volt neki most sem valami nagyon nagy kedve az őt ostromló fiatalemberrel találkozni, de a munka az munka, nem tehette meg, hogy személyes okok miatt nem megy oda. Egy pillanatra megállt a férfi irodájának ajtaja előtt, aztán bekopogott, majd belépett.

- Isten hozott drágaságom – köszöntötte az.

- Nem, csak a lábaim – válaszolt a lány cinikusan.

- Mi történt, hogy oly nagy kegy érhetett engem, hitvány kis porszemet, hogy rám emeled csillag tekintetedet? – kérdezte némi pátosszal.

- Nem kegy. Kegyetlenség! Egy kegyetlen feladat vár rád. Garner gépére kilövési programot tervezni, és úrhajósokat szervezni.

- Ami téged felém hoz, az még akkor is jó, ha rossz.

- Hozott, és visz – fordult sarkon a lány.

- Várj. Várj még egy kicsit – ragadta meg a lányka kezét a vágyaktól felhevült férfi. Miért nem szeretsz te engem egy kicsit? – kérdezte ajkaiba harapva.

- Mert mást szeretek – válaszolt amaz hidegen.

- Mást – kacagott erőltetetten, hátat fordítva a lánynak a férfi – nem szeretsz te talán senkit.

A lány elindult az ajtó felé, de a férfi hirtelen az ajtó elé állt.

- A hétvégén elmegyek egy hétre, Balatonra, úgy néz ki jó idő lesz. Gyere velem. Kérlek! Nem kell, hogy szeress, de legalább ne gyűlölj anélkül, hogy egyszer is rám szánsz pár órát.

- Nem megyek idegenekkel kirándulni!

- Nem? De Nelmern bezzeg...- hagyta félbe a szemrehányó mondatot a férfi.

- Nelmern igazi jó barát. Ő sosem követelt tőlem semmit... tudod! – ment az ablakhoz dühösen Hajnalka.

- És én mért... mért nem lehetek legalább a barátod – folytatta a féltékeny férfi.

- Mert ő soha nem tört erőszakkal a barátságomra... barátom! - biggyesztette el a száját a kislány.

- Értem – hajtotta le a fejét a fiú.

- Akkor mehetek?

- Természetesen – tárta szét karjait bűnbánón a férfi. – Kívánj szerencsét drágám!

- Drágád neked a... majd megmondtam mi! – dühöngött a lány.

- Hozzád nem lehet normálisan szólni, már ne haragudj.

- Te tehetsz róla, mert nem tudsz normálisan megszólítani valakit. Már ne haragudj! – vágott grimaszt Hajnalka – de engem az nem tud megfogni, ha egy” ismeretlen” férfi drágámozik engem – vágta be maga mögött az ajtót.

Ingerülten szedte kecses lábait. Ez a férfi mindig felidegesítette, pedig nem volt különösebben szemtelen vele, és nem is volt rosszképű. Mégis mindenféle közeledését agresszíven, és jégcsap hidegséggel utasította el, és szegény srác minél inkább szeretett volna a kegyeibe férkőzni, annál inkább távolodott tőle.

Ahogy a kutatóintézet központi irodája felé tartott, észrevette, hogy vele szemben jön nagy serényen cipelve egy hatalmas csomagot, Ádám. Egy pillanatra megtorpant, aztán nagy hirtelen irányt változtatott, és eltűnt a férfi szeme elől. Előle nem azért bújt, mert nem találkozott volna vele szívesen, hanem azért, hogy Ádám szerelmes zavarában nehogy megint valami ballépést csináljon. Hajnalka biztos volt most már benne, hogy az egyébként talpraesett fiatalemberre az ő iránti érzelem miatt ül ki a tehetetlen zavartság. Mamlasz nyuszinak tartotta, de nagyon kedvesnek ítélte ezt a mamlaszságot.

Mindegyikük ment a maga dolgára, szívében őrizve azt az édes fájdalmat, amit egy szó boldogsággá változtathatott volna, szívében őrizve a szerelmet, még mindig várva, erre a világ legszebb játékára.

Út az ismeretlenbe

Szindi helyét nem találva járta végig Sydney utcáit. Minden nap későn ért haza, mindig szomorú volt, nevetést szinte soha nem lehetett, régebben mindig mosolygó, gyönyörű arcán látni. Az apja sötét gondok közt törte, másra hivatott eszét azon, vajon hogyan tudná végre elfelejttetni kislányával az első szerelem emlékét, de megoldásra nem jutott. Egyszer aztán meglátott egy hirdetést egy utazási iroda által kiadott tervről, ami szerint fiatalok számára, egyhónapos sétahajózást hirdettek az Ausztráliától keletre eső szigetvilág szépségének megcsodálására. Jobban mondva, egy ismerőse felhívta a figyelmét erre az útra. Bár rossz emlékei voltak a hajóutakkal kapcsolatban, de mégis rászánta magát,

hogy a lányát rábeszélje erre a kirándulásra. Nem várt csodát ettől az utazástól, de azt remélte, hogy a fiatalok társasága, a mesés szigetvilág, kizökkenti a kislányát a búskomorságból.

Szindit nehezen lehetett a társasutazásra rábeszélni, de végül mégiscsak sikerült.

Így hát rövidesen elindult feledni régi emlékeit, új csodákkal kitölteni a benne tátongó űrt.

Boldog nyár

Szikrázott a nap az óceán végtelen tükrén, ami lágyan ringatta a felületén a Gilbert szigetektől keletre haladó kis sétahajót. A fedélzeten lágy muzsika áradt szerteszét a simogató víz suhogása közé vegyülve. A fiatalok, tízen-huszonevesek, gyönyörködtek a lassan a hátuk mögött a végtelenbe vesző óceániai szigetvilág rejtelmes csodáiban. Az apró kis szigetek, atollok, már vagy öt-hat órája a gyönyörködés mámorában tartották az utasokat. Az Ifjúsági Utazási Iroda nem választott rosszul, mikor ide invitálta a fiatal lányokat és fiúkat. Úgy tűnt, senki sem fogja megbánni, hogy a kis összekuporgatott pénzét erre az utazásra áldozta. Az élmények ereje pozitív értelemben megrendítő volt. A kis

hajócska fedélzetén még mindig a tengert bámulta mindenki, pedig már lassan hátuk mögött maradt minden látnivaló, és csak a lágyan ringatózó óceán maradt az érzékek bársonyos simogatója.

- Fantasztikusan gyönyörű – szólt mámoros tekintettel egy huszonegynéhány éves fiú a tőle vagy két-három méterre támaszkodó gyönyörű kis feketehajú lánykához.

- Igen! Csak kár, hogy már vége! – válaszolt az, bájos mosolyt vetve a kérdező felé. – Nagyon meleg van – és a kezeivel, mint egy legyezővel maga felé hajtotta a valóban szinte izzó levegőt, majd fújt egyet, és két újjal meglebegtette a mellkasán a rásimuló, csakhogy-nem áttetsző ruhácskát. - Azt hiszem, elmegyek a medencébe, vagy letusolok jó hideg vízzel. Igen, úgy gondolom, az jó lesz. – Aztán megpördülve ellibeggett, mint egy könnyű kis pillangó.

A fiú még utána nézett, a neki már indulás óta rendkívül tetsző, de vele szemben igencsak hideg, és elutasító kis” tündérlánynak”, aztán halkan mormolta magának újra azt a szót, hogy – gyönyörű – persze most nem a tengerre, és nem a szigetekre gondolt. Szemében egy titkos vágy égett, de nem volt benne biztos, hogy ez a kis csoda valaha is közelebb kerül hozzá, mint most van. Aztán, a már egy napozószékben pihenő barátja felé indult. Neki is melege volt. Hajába túrt és felnézett a ragyogó égre.

- Lehet, hogy tényleg meg kellene fürödni, vagy talán beülni egy hűtőszekrénybe. Nem gondolod? – fordult a széken ülőhöz.

- Nem. Neked mindegy lenne. Tudod, a hűtőszekrény a szívet nem hűti le – tört ki élénk kacagásban az egyenes szőkés hajú, erős alkatú fiatalember.

- Ne bántsdl már szegény srácot – támaszkodott az „óriás” vállára, mintegy masszírozás képpen, egy jó alakú, fürdőruhás barna lány. – Hát nem látod, hogy van nélküled is elég baja. Igaz szivi? – sétált csábítóan ringatva bájoló testét a fiú felé. – Ne bánkódj, tudod, minden kinyílt virágra rászáll legalább egy bogárka, hogy megkóstolja annak mézét. – simogatta meg a fiú arcát a lány.

- Ha-ha-ha vigyorgott az óriás – csak nem te vagy a kis bogárka Liza?

- Nem drágám! – biggyesztette el az ajkát a lány, de Katrin nyelve azt hiszem, szívesen simulna a barátunk mézére. – bökött az állával, egy a hajó korlátjának dőlve, magányosan nézelődő fiatal csitri felé, aztán a szőke fiú felé kacsintott – nem gondolod?

- Meg kéne próbálni! – mosolyodott el az.

- Hölgyeim és uraim! Elnézést, hogy zavarok, de alighanem lesz egy kis tölcsér a közelünkben – mutatott a távolba, az éppen most a fedélzetre érkező hajóstiszt.

Valóban, a távolban egy vihartölcsér kavargott, maga körül fölkorbácsolva az óceán vizét. Láthatóan nőtt, és közeledett az egyébként tiszta időben.

- Remélem, kikerül bennünket, de azért jobb lenne, ha lemennének a kajütjeikbe. Ezek nagyon gonoszak is tudnak lenni, méghozzá pillanatok alatt. – fojtatta a figyelmeztetést a férfi.

Arcán kifejezetten tükröződött, hogy gondokat okoz neki ez a kavargó vihar.

- Vihar lesz! Hú de izgi – vigyorodott el nyakát megszegve az izgága Liza.

- Nem izgi. Rossz! Ez nem vihar. Itt nincs tomboló tenger, nincsenek csapdosó habok, és ha elkapja az embert, nincsenek túlélők. Ha ez eltalál bennünket, egy perc

az élet és halál – okította a lányt, komoly, szorongó tekintettel a tisztt.

- Ennyire veszélyes... hisz teljesen nyugodt a tenger? – kérdezte elkomolyodva Liza.

- Bár tombolna, csak az a tölcsér ne lenne ott. Most keletkezett, itt valahol a környéken – gondolkozott félhangosan a hajós. - Biztos nagyon „éhes”, hogy fölfaljon mindent, és félő, hogy felénk jön! Na, sipirc le a kabinokba – intett a kezével a fiatalok felé.

- De kapitányúr, ha egyszer úgyis mindegy, ha elkap bennünket...- erőszakoskodott Liza.

- Ha elkap, mindegy. De ha csak elmegy mellettünk, nem mindegy. Akkor a hálófülkéik megvédik magukat.

Mivel a tölcsér tényleg fenyegetően közeledett, pár perc alatt mindenki eltűnt a fedélzetről, csak a parancsnoki hídon folyt lázas munka.

- Mit gondol kapitány úr – fordult a kapitányhoz a már ismert tiszt – mit gondol, ki tudjuk kerülni?

- Hát nem tudom, de mindenesetre nehéz lesz – jött a válasz – ez túl gyorsan közeledik, és akármikor irányt változtathat, úgy, hogy azt sem tudom, hogy merre próbáljunk manőverezni. Mindenesetre már leszóltam a gépházba, hogy minden gép teljes erővel menjen, és megpróbálunk majd tőle jobbra húzódní, mert látja a műszereken – mutatott a műszerfalra – ott balra még van néhány a vízből alig kilátszó, de a víz alatt annál jobban fejlett korallzátony. Nem lenne jó valamelyiknek nekicsapódni. Igaz, hogy a másik oldalon, meg egy kisebb sziget van, de azt mégiscsak látjuk, és ha szétzúz bennünket a vihar, még jól is jöhetett. Mit szól hozzá? – kérdezte a fiatal tisztet.

- Azt hiszem így jó lesz. Remélem!

- Én is. Szívből – vágott keserű grimaszt a kapitány.

- Már nem tudunk elmenni mellette! – szólalt meg az ugyancsak a hídon álló navigációs tiszt. – Már nincs esélyünk. Csak abban bízhatunk, hogy ez a szörnyeteg megszán bennünket.

- Az a szörnyű benne, hogy olyan csend van! – szólt bele a beszélgetésbe egy másik férfi. – Mintha nem is lenne olyan közel.

- Bízunk benne, hogy soha nem halljuk meg a morajlását, mert akkor már biztos, hogy felénk hajtja az áramlás – gondolkozott félhangosan a tenyerébe támasztva a fejét az első tiszt.

- Megtették az óvintézkedéseket? – kérdezte a kapitány a fedélzeten megismert férfi felé fordulva.

- Hát, amit lehetett, igen. A gépek teljes erőn, mindenki a kajütökben, a mentőcsónakokat most készítik elő a fiúk – mutatott a serénykedő matrózok felé – a

mentőmellények használatát indulás előtt mindenkinek elmagyaráztuk, a stabilizáló bójákat telepumpáltattam levegővel, a búvárruhákat mentésre előkészíttettem. Többet, azt hiszem, nem tehetünk.

- Meg kéne lőni a hurrikán magját – vélekedett valaki – az talán szétrombolná!

- Hát, ha hadihajónk lenne, talán meg is fogadnánk a maga jó tanácsát, de mivel nincs, honnan szereznénk ehhez fegyverzetet – kérdezett gúnyos iróniával a kapitány. A szigonyágyú azt hiszem egy kicsit gyengécske hozzá.

- Hát visszaúszok egy... rakétáért – húzta el a száját keserű mosollyal a tiszt.

- Hallgassátok csak – tette a mutatóujját a szájához az első tiszt – mintha már morajlana!

És valóban, egy, egyre erősödő morajlás érte el a parancsnoki-hídon álló hajósok fülét

- Már tényleg nem ússzuk meg – harapott a szája szélébe a kapitány – már nem – nézett a semmibe bámulva – Csak imádkozhatunk. Teljes riadó! – nyögte hozzá. Hát, viszlát uraim a vihar után, vagy itt, vagy odafönt – mutatott az ég felé.

Miközben a hurrikán sikítva közeledett, a fürdőben a hidegvíz nyugtató simogatásának adta át a gyönyörű formás testét a bogárfekete hajú Szindi. Hosszú, derékközépig leomló haja, így vizesen, itt-ott testére tapadt, aminek pompás idomait lágyan nyaldosta végig a rajta lecsorgó víz. A lány az arcát a zuhanyrózsa felé fordítva itta a fürdés mámorát, mit sem tudva az odakint közelgő veszélyről. Kezével kényesen simogatta végig az egész testét, a nyakától a combjáig, aztán a fejét megrázva kilépett a leömlő vízsugár alól.

Hatalmasat reccsent a hajó teste, aztán a következő pillanatban bombaként

fröccsent szerteszét a vihartölcsér iszonyú ereje alatt, nem adva időt semmiféle mentésre. A kavargó iszonyat pont telibe találta a kis hajócskát. Bár ilyen, közvetlen kialakulás utáni állapotban még nem is volt teljes erejében, de még így is játszva el tudott volna pusztítani egy sokkal nagyobb hajót is. Pár perc múlva aztán, mint aki a dolgát jól végezte, tovább táncolt az óceán vizén járva boszorkánytáncát.

A sziget

Hullámszó, lány tekintettel mosolygott a sziget mélyzöld szemekkel a kecsesen hajladozó tölcsér után. Ő nem félt tőle. Ő aztán nem. Hisz sok vihar keletkezett már a közelében, de még egy sem bántotta soha. A testét elborító erdőrengeteg mindig csak susogva és hajladozva bókolt az iszonyatos erőnek, mintegy megtisztelve azt, és az, hálából nem is támadott soha ellene.

A fövényen egy férfi feküdt, arccal a homokban. Egy fürdőnadrág volt rajta, mintha napozna, pedig most vetette partra a vihartölcsér elrohanása után a lágyan ringó óceán. Néha-néha a fiatal férfi köré folyt, mintegy ébresztgetve azt, mire a fiú aztán meg is emelte a fejét fáradtan, nyúzottan. Kitörölte a homokot

az arcából, majd megmozgatva fájó tagjait felült, és körültekintett maga körül. Megbámulta a mögötte zöldellő szigetet, aztán az előtte ringatózó óceán felé fordította a tekintetét. Már csak néhány roncsdarab jelezte a nemrég történt katasztrófát. Ennek láttán elkezdett egyszerre sírni és nevetni. Sírt, mert sajnálta a tengerbe veszett társait, sírt, mert félt a rá várakozó Robinzoni magánytól, és nevetett, mert örült, hogy él. Ha fájó csontokkal és szívvel is, de legalább él. Azután a szemeiből ökölbe szorított kezével kitörölte a könnyeket, és újból a vízben, tőle nem is olyan távol ringatózó roncsok felé nézett. Az egyik úszó fadarabon mintha egy embert látott volna. Hirtelen, nem törődve fájó tagjaival, felugrott, és úgy meresztette szemeit a kéklő víztömeg felé. Meggyőződött róla, hogy valóban jól látott. Egy ember „kapaszkodott” az úszó

fadarabra. Azt nem tudta megállapítani, hogy él-e, meg azt sem, hogy ki lehet az, de abban biztos volt, hogy ember. Nagyon boldog lett hirtelenjében, és tudta, hogy neki ki kell azt onnan hozni, még ha halott is. Itt kell, hogy legyen valami társasága, hogy meg ne őrüljön, és ha más nem, egy sírhalom, amin keresztül az összes halottat gyászolhatja. Bár jó úszó volt, mégis félt ilyen messzire beúszni, főleg ilyen fáradt, fájó csontokkal, de tudta, hogy meg kell tennie, saját magáért, és remélhetőleg azért a magatehetetlen emberért. Kutatva nézett körül, hogy mit tehetne, aztán a mintegy tíz méterre a parttól kezdődő erdő szélén fekvő fadarab felé indult. Nem volt nagy, de úgy gondolta, ha elfáradna, ennek a segítségével mégiscsak tud pihenni. Nagy nehezen a vízbe vonszolta, aztán maga előtt taszigálva elindult a megmentésre váró test felé.

A sziget lényegében nem volt sem kicsi, sem pedig nagy. Ha elindult volna az ember, két nap alatt bőven át tudott volna sétálni az egyik oldaláról a másikig. A partját, napsütésben aranyló homok borította. Beljebb egy sűrű trópusi erdő, tele mindenféle tarka madárral, és egyéb ízletes húsú vaddal. Egyébként nem leselkedett az idekerülőre szinte semmi veszély. A szárazföld közepén egy hatalmas, meredeken az ég felé törő sziklafal emelkedett magasan ki a sziget testéből. Teteje olyan egyenes volt, mintha egy hatalmas késsel vágták volna le valamikor. Egyébként a tetejéről is zöldellő fák hajladoztak a lágy, simogató szélben.

A fiatal férfi, halálosan fáradtan, de a siker diadalától hajtva vonszolta a partra a megmentett lánykát. Az anyaszült meztelen testre itt-ott ráragadt a kiszáradt homok. A fiú hanyatt fektette az

élettelennek tűnő testet a földön, eligazította a hosszú, a homoktól gyémántosan csillogó haját.

- Szindi... élsz?- tekintett rá gondoktól terhelt, de bizakodó tekintettel, aztán végigsimogatta az újhegyeivel a kislány arcát. Remegő kezeit végigfuttatta a lány testének gyönyörű idomai fölött, de aztán mégsem érintette meg. Nem találta tisztességesnek. Nem akart visszaélni a helyzetével, így csak a tekintetével simogatta végig a bársonyos test minden zugát.

- Szindi! – szólt újból hozzá. Talán szájából szájba való lélegeztetést kellene alkalmazni – gondolkozott félhangosan.

De mivel aztán a tekintete a lágyan süllyedő és emelkedő gömbölyded keblekre esett, hát elállt ettől a tervétől.

- Él. Hál istennek, él! – sóhajtott fel – csakhoggy biztos, hogy él. És pont ő – harapott az ajkába a boldogságtól. –

Szindi- simította végig újfent kis szirén arcocskáját.

Erre a kislány valóban megmozdította a fejét, aztán nagy nehezen felnyitotta a szemeit is. Csodálkozóan tekintett az őt körülvevő világra, aztán eljutott a tudatáig, hogy egy ismeretlen fiú mosolyog az arcába, és ő pedig teljesen ruhátlan. Felugorva egy iszonyú pofont kevert le a gyanútlan, és meg kell vallani, igen tisztességesen viselkedő férfinak. Aztán azt sem tudva, hogy hirtelen mit takarjon el, kapdosta a kezeit mindenhová, majd zokogva elrohant, az erdő védelmet kínáló lombjai közé. A fiatalember meglepetten simogatta az égő arcát, a lány formás fenekét bámulva.

- Nem értem – csóválta meg a fejét – hisz én... - tárta szét a karjait, szinte csak magában mormolva, és leült tűnődve a tenger lágy hullámain, meg azon, hogy tulajdonképpen mit is tegyen.

A lenyugvó nap rohamosan bukott le napnyugaton a hatalmas fürdőjébe, aranyosra festve sok ember csendes sírjának fedelét. Amilyen fényes volt a nappal, olyan rohamosan zuhant le a sötétség kísérteties fátyla. Az elcsendesedő sziget sóhajtásai szorongóvá tették a rajt menedéket találó két, külön-külön magányos fiatal szívét. Nem tudták, hogy miként vészelik át ezt az éjszakát. A felkelő hold sejtelmes fényében a fiú továbbra is a parton üldögélve merengett kitágult pupillával a sötét tenger felé. Az eszében nem járt különösebben semmi. Az éjszakától való félelem azt is kiszorította belőle, hogy bármire is gondoljon. A lányka már rettenetesen bánta azt a pofont, és ha még nem száradt volna ki minden könnye, sírni tudott volna. Érezte, hogy nem volt tőle szép, megütni azt a szegény fiút, aki tulajdonképpen valószínű, hogy a

megmentője is volt. Már vissza tudott emlékezni rá, hogy ő tulajdonképpen miért is pucér. Már emlékezett rá, hogy éppen fürdött, amikor iszonyú reccsenéssel, ropogással elsötétedett körülötte minden. Már nem bántotta volna azt a fiút, azt is megvallotta magának, hogy tulajdonképpen tetszik neki ez a srác, és felejtet vele egy régi emléket, ha egyelőre ideiglenesen is. Ám, hogy erről egy picike jellel is tudomást adjon, azt el sem tudta képzelni. Rettenetesen szégyellette azt az eljárást, ahogy szegény jótevőjével elbánt. Olyannyira szégyellte, hogy most már nem is annyira a fedetlen teste miatt, hisz azt, amíg ájult volt úgyis nyugodtan végignézhette a fiú, hanem a viselkedésének szégyenében, nem mert a férfi közelébe menni. Pedig kegyetlenül félt. A lombok, bokrok, ágak minden apró zizzzenésére halálfélelem vett rajt erőt, és

öklét rágva bámulta a parton kuporgó fiatalembert. Később, amikor a sötétség már a legmélyebb volt, kimerészkedett a dzsungelből egy-két métert, és maga is lekuporodott a még mindig langyos földre.

Sokáig ültek mindketten így, egészen addig, mígnem a hátra tekintő fiú meg nem látta a félelemtől vacogó lányt. Felállt, és lassú léptekkel elindult feléje. Az egy darabig csak nézte, aztán felugrott és visszaroht a lombok, felé ijesztőn tőngő sűrűjébe. Erre a fiú, mit tudott, mit tenni, látta, hogy nemkívánatos a társasága, hát visszaballagott a partra, és újból lekucorodott oda, ahol addig volt. Pár másodperc elteltével a lány is újfent kimerészkedett az erdőből és elfoglalta korábbi helyét.

A férfi észrevette ezt, de nem kísérelte meg még egyszer megközelíteni az őt vizslamód figyelő lánykát.

Hogyan tovább

Reggel a fiatalember, mikor felébredt szendergéséből, a szempilláin át a szemébe szűrődő fénytől hunyorogva, azonnal Szindit kereste a tekintetével. De ő már nem volt ott. Nem tudta, hogy mi történt vele, de mikor az előző napról megszokott helyén megmozdultak a levelek, megnyugodott.

- Ott van – gondolta – megint elbújt előlem – és biztos volt benne, hogy egész nap nem fogja látni.

Így is történt. Valóban egész nap nem látta, de folyton érezte a jelenlétét. Először azt hitte, hogy valami ragadozó les rá folyton, bármerre is kószáljon a dzsungelben valami élelem után keresgélve. De aztán, mikor észrevette, hogy az általa a fákon hagyott

gyümölcsök, amiket ő már satnyának talált és ezért nem szedett le, mind eltűnnek, rájött, hogy a lány követi árnyékként, és bízva abban, hogy amit ő leszed az tényleg ehető, eszi le mind egy szemig, akkor megnyugodott. Ezután szándékosan hagyta ott a legszebb gyümölcsöket. A sziklától nem messze talált egy édesvizű tavat is, ez aztán egészen megnyugtatta, hisz ez biztossá tette az ivóvíz létét. Pedig ez talán az élelemnél is fontosabb, egy az óceán közepén árválkodó szigeten. Két kezéből, kis tálkát formálva ivott a jó frissítő vízből, a háta mögé figyelve, és mutatva a kislánynak, hogy ez iható. Azután továbbállt, szép lassan, hogy Szindi is nyugodtan ihasson. Tudta, érezte, hogy ott guggol a víz partján, hatalmasakat kortyolva az éltető vízből, de nem nézett hátra. Nyugalmat akart neki biztosítani, nem volt szándékában megzavarni. Most

érezte először csak igazán, hogy mennyire vágyódik látni finom vonalait, bájos arcocskáját, ringó csípőjét, de erőt vett magán, és nem fordult meg. Pedig a lányka valóban ott kuporgott a tó partján űzött vadként kapkodva a tekintetét felváltva a csillogó vízre, és az előtte nyugodtan sétáló férfira. Minden izma megfeszülve várta, hogy bármikor a lombok közé szökellhessen annak tekintete elől. Valóban várta. Igaz, hogy elszökött volna előle, de jól esett volna neki. Szerette volna újból látni a fiú perzselő, csillogó, nyilvánvalóan vágyódó tekintetét. De ez a tekintet nem fordult felé.

Napokig éltek így, amikor aztán egyik reggel a férfi a lány búvóhelye felé fordult, és odakiáltott neki.

- Szindi! Légy szíves ma ne gyere velem... vagyishogy utánam. Tudod, szeretnék valami vadat elejteni, és így

jobb, ha nem vagy ott. Neked így biztonságosabb. Maradj itt, és ha sikerül valamit fognom, majd itt megpróbáljuk valahogy elkészíteni ehetővé. Jó?

- Mivel választ nem kapott, gondolta, lesz, ahogy lesz.

Elment vadászni. Pár óra múlva, valahol a szikla környékén megpróbált valamit becserkészni. Mivel egész eddigi vadászata hiábavaló volt, amikor észrevett egy, a szikla partjához simuló, kristálytisztá vizű, mindössze pár négyzetméter területű kis tavacsskát, mert elég fáradtnak érezte magát, hát letelepedett melléje. Gondolta, hátha van benne valami hal. De ahogy a vízbe nézett, szomorúan konstataálta, hogy ebben a tóban egy árva halacska sincs. Úgy nézett ki, mintha mesterségesen lett volna kialakítva a medre. Széle meredeken ívelt lefelé. Aztán ahogy még egyszer

belenézett, észrevette, hogy az alján meg-megcsillan valami a nap fényében.

- Hát az meg micsoda – mormogta magában. – Lemegyek és megnézem – határozta el magát.

Ahogy leült a szélére és belelógatta a lábát, meglepődött, hogy milyen hideg a vize.

- Hú az ördögbe, mintha hűtőből jönne!

Nagy lélegzetet vett, aztán lebukott, és elkezdett lefelé úszni. Egy perc múlva jött föl, levegőért kapkodva.

- Te jó isten! Hát milyen mély ez? Azt hittem csak két-három méter, vagy esetleg öt – lihegte.

Kimászott a jeges vízből, és lehasalt a partjára, kémlelve a mélyben villódzó valamit.

- Mi a fene lehet az? – töprengett félhangosan. – Biztos, hogy emberi kéz alkotta – vélte. Mégiscsak le kellene mennem érte – folytatta a töprengést. – Le

kéne mennem, de hogyan? Túl mélyen van. Ha lemegyek, nem tudok visszajönni, és megfulladok. Szegény Szindinek akkor nem lenne többé ki elől elbújni – gondolta.

Aztán kitalálta, hogy egy hosszú, üreges közepű liánnak kiszabadítja az egyik végét, a másikat, csak eltöri, és akkor, mint egy tömlőt használhatja a lemerüléskor. Hosszasan keresgetett, mire megfelelő szárat talált. Többsége túlságosan rövid egybefüggő csövet biztosított volna. De a végén, kitartó keresgélés után mégis talált egy megfelelő liánt. Az ötlet valóban jó volt. Igaz, hogy a rajta szívott levegőnek valami kegyetlenül rossz íze volt, de le tudott vele úszni majdnem egészen a tó fenekéig, és csak mintegy kétméternyire kellett a tüdejére hagyatkoznia.

Legnagyobb megdöbbenésére a csillogó valami, egy körülbelül öt-hat centiméter átmérőjű, hajlékony, de mégis erős csőként

folytatódott, ami a sziklafal alá vezető vízben eltűnt az ottani sötétségben. Ott már éjszakai sötétség uralkodott, és a víz, ha lehet még hidegebb volt, mint eddig. Mivel érezte, hogy már nem soká bírja a víz alatt, hát szapora csapásokkal elkezdett fölfelé úszni. Megint szüksége volt néhány percre, hogy kifújja magát. Most már nem hagyta nyugton a vére. Mindenképpen meg kellett, hogy tudja, hogy mi is az a rejtélyes cső ott a víz mélyén. Elhatározta, hogy megnézi, nem levegőt lehet-e rajta keresztül kapni. Visszahúzta a liánt, és azzal újból lemerült. Jó volt a feltevése. Amikor a fém csutorát a szájába vette, azon keresztül valóban levegőt tudott szívni, de pár szippantás után aztán mindenféle szeméttel lett tele a szája. Eszeveszetten köpdöste azt ki, nem is törődve azzal, hogy így elfogy minden oxigénje. Aztán mivel már fuldoklott, kénytelen volt, nem

törődve azzal, hogy megint kerül kosz is a szájába, a tömlőn keresztül levegőt szívni. Vagy három-négyszeri köpködés után, már egész tiszta levegőt tudott belélegezni.

- Most már nem fordulok vissza gondolta – megnézem, hova is vezet ez a tömlő.

Nem is gondolva arra, hogy milyen veszély is leselkedhet rá, úszott a sötétben tapogatózva, amerre a cső vezette. Egy percnyi úzás után egy tágas, sötét barlangban találta magát. Egy kis pihenés után rájött, hogy ez a barlang biztos nem egészen zárt, mert a levegője nem volt nehéz. Kicsit dohos szagot érzett, de elég oxigén volt benne a lélegzésre. A kegyetlen hidegben elkezdett vacogni, de most már nem lehetett mit tenni, hát mikor az üreg kezdett a szeme előtt kivilágosodni, ahogy a sötétséget a szeme megszokta, tágra nyílt pupillákkal

elkezdett tapogatózva „körülnézni” az épphogy derengő félhomályban.

- Te jó isten – gondolta – valami banditának a tanyája lehet. Talán szegény kislányt már meg is támadta odakint.

Már rettenetesen bánta, hogy otthagya egyedül. Attól is félt, hogy egyszer csak fejbe vágja valaki. Aztán arra gondolt, hogy ha itt élne valaki most is, akkor a levegőt adó tömlő nem lett volna tele mindenféle szennyel. Ez mindenképp megnyugtatta. De attól még mindig rettegett, hogy a fejére esik valami csontváz, vagy hogy beleesik valami csapdába.

Néhány perces keresgélés után egy felfelé vezető lépcsőre lett. Óvatosan elkezdett felfelé lépkedni rajta. Már oly rég tapogatózott kijáratot remélve a finoman kiképzett lépcsőkön, hogy már kezdte unni, amikor végre fény szűrődött a szemébe fentről.

- Na, ott már lesz valami - gondolta.

Ahogy kilépett a ragyogó napsütésbe, újra egészen elvakult. Nem látott semmit, csak fekete karikák ugráltak a szeme előtt. Sűrűn dörgölgette a szemeit, mire aztán végre kitárult előtte a szikla tetején lévő világ, színes és pompázatos perspektívaival.

Mindenfelé dúsan termő hatalmas, láthatóan öreg, de többségében mégis egészséges gyümölcsfák vették körül. Látszott, hogy nem természetes úton kerültek ide. Habzsolva szívta magába a látványt. Az óriási fák lágyan ringtak a forró szélben. Távolabb, a fennsík közepén egy monumentális kastély emelkedett. Minden buja, gondozatlan volt, de látszott, hogy valamikor kegyetlenül gazdag úr tulajdona lehetett. Ahogy belépett a nehezen nyíló ajtón, megdöbbsent az őt körülvevő pompától. Az impozáns termék falait mindenütt színes

bársony borította. A szobákban gyönyörű faragott bútorok. A pókhálóval átszőtt, vastagon porral borított falakon festmények. Mindenfelé aranyedények, gyertyatartók. Csillogó drágakő csillárok. Hatalmas szőnyegek. Márványszobrok. Ahogy kitekintett az ablakon, látta, hogy, egy elburjánzott növényekkel benőtt park öleli körbe a kastélyt. Ott is mindenfelé szobrok, már nem működő szökőkutak. Látszott, hogy már nagyon régen nem járt itt ember, de még meglepően gyönyörű volt minden.

A fiatal férfi kísétált a palotából, át a parkon, a gyümölcsösön, el a már rég gazdátlan és kihalt állatkarámok, el az ólak mellett, egészen a meredek szakadékig. Szinte elállt a lélegzete. Ezt az oldalát teljesen belátta a szigetnek. Látta, hogy a parton valaki ügyködik valamit. Úgy nézett ki, mintha pálmalevelekből próbált volna formálni valamit. Hogy mit,

azt nem tudta kivenni. A fiatal férfit valami megfoghatatlan boldogság árasztotta el, mivel tudta, hogy az a valaki csak a kislány lehet. Napok óta most látta először. Még egyszer magába itta a látvány gyönyörét, aztán lassú, ünnepélyes léptekkel visszaindult, tüzetesebben átvizsgálni a kastélyt.

Hát ez a párizsi divat

Szindi a tengerparton ücsörögve a homokban, próbálta minden tudását latba vetve, a kemény, éles szélű pálmaleveleket „rávenni” arra, hogy valamiképpen összeálljanak olyan ruhácskává, mint amilyent a Tv-ben szokott látni a primitív bennszülött törzsek nőtagjain. De mindhiába szorgoskodott, a levelek elvágták a kezét, megkarcolták a bársonyos, érzékeny, lágy, puha ruhákhoz szokott bőrét. Ha megpróbálta hajlítani őket, elpattantak. Semmiképpen nem lehetett azokat úgy formálni, hogy eltakarják azt, amit el akart, hogy takarjanak. Mivel bizonyossá vált a számára, hogy a pálmalevél nem alkalmas ruha készítésére, hát elindult az erdő felé, keresni valami puhább,

selymesebb levelet. Minden fát és bokrot megvizsgált tüzetesen, de legtöbbjüknek kemény, sőt némelyiknek vastag viaszkos levele volt. Néha-néha fel-felröppent egy-egy papagájszerű tarka-barka madár, nagy szárnyzuhogással, és visítással, amitől mindig rettenetesen megijedt. Egyébként már elég otthonosan mozgott a kesze-kusza aljnövényzet között. Végre aztán ráakadt egy tenyérnyi nagyságú, bársonyosan finom, halványzöld levelű fácskára. Nagyon megörült neki.

- Ez végre jó lesz – gondolta.

Szedett belőle egy nyalábra valót, és kicipelte a partra. Leborította a homokos földre, és leült melléje. Sziszegve ugrott föl azonnal, amint a feneke leért a tűzessé forrósodott homokra.

- Hú – dörzsölte a „sértett” felületet – hú de forró – motyogta.

Összekapta a leveleket, és közelebb hordta őket a vízhez, oda, ahol a ki-

kicsapódó víz már kissé lehűtötte a parázsló fövenyt. Itt már nyugodtan leülhetett a nedves homokra. Gondos munkával válogatta szét a leveleket aszerint, hogy mi hova lesz jó. A nagyobbakat külön rakta, hogy azok majd a kebleit, meg a lába között megbúvó, a fiú mohó tekintetétől rettenetesen féltett, tenyérynyi kis helyet takarják. Néha felállva meg is próbálta, hogy hogyan fog majd mutatni rajta a lombruha. Aztán megint visszaült, tovább rendszerezni a leveleket. Vidám boldogság áradt végig egész lényén. Örült, hogy már nem kell bujdosnia a srác elől.

- Csuda szexis leszek – mosolyodott el, maga elé emelve két jól megtermett levelet. - Talán még túlságosan is - jegyezte meg nyakát megszegve. - Hallottam valahol, hogy a férfiakat sokkal jobban izgatja, ha csak sejthetik a nő vonalait,

mintha mindent nyugodtan láthatnak.
Hát kitudja – gondolta.

Pár perc alatt teljesen elment az öröme, mert bár a levelek jók voltak, de a világértt sem akartak egyben maradni, és így egy ruhácskát alkotni.

- Most én ezeket hogyan kötözzem össze – töprengett, szép ívű halványpiros ajkaiba harapva. – Hogy a francha, hogy ne essen szét – merengett. – kellene keresni valami vékony növényt – döntötte el.

Feltápászkodott, és elindult újfent anyagot gyűjteni.

Bárhogy kutatott, két-három milliméter átmérőjűnél vékonyabb futónövényt a világért sem talált, hát meg kellett ezekkel elégednie. Letépdesett néhányat a vékonyabbak közül, ami úgy nézett ki, hogy elég hosszú is lesz. Lepucolta róluk a tüskéket, leveleket, aztán az egészet összemarkolta és elindult vissza a

„varróműhelyéhez” A most már erősebben hullámozó tenger a szeme előtt ragadta el minden eddigi munkáját, magával sodorva a kiválasztott alapanyagot.

- Nem – sikított keserűen.

A földhöz vágta a markában szorongatott szálakat, és a vízbe rohanva eszelősen próbálta összeszedni az elcsavargó leveleket, de a víz mindig ügyesebb volt. Mindig szinte már a markából kapta ki a zöld lapocskákat.

- Nem – zokogta kiegyenesedve, két kézzel csépelve a gonosz hullámokat. – Nem – bukdácsolt ki a vízből, két kézzel törölgetve sűrűn ömlő könnyeit.

Kegyetlennek érezte az egész világot. Kegyetlen zsarnoknak, aki csak őt bántja minden erejével. Lekuporodott a korábban földhöz vágott liánok mellé, és keservesen sírt.

- Most kezddhetem előlről az egészet – kezdett el töprengeni pár percnyi hangos zokogás után.

Megtörve és legyőzve érezte magát, de a szent cél, mármint, hogy végre a férfi társaságában lehessen, egyre arra üzte lüktető vérét, hogy újból kezdjen mindent. Már elhatározta, hogy bocsánatot kér tőle azért a pofonért, de pucéran mégsem mehet oda! Nem szabad, hogy ez a fiú azt gondolja, hogy ő olyan könnyű préda, aki pár perc alatt, vagy akár néhány nap kényszerítő hatása alatt, hajlandó anyaszült meztelenül mutatkozni előtte. Szégyentelennek tartaná. Sőt, talán ki is ábrándulna belőle. Érezte, hogy ez a fiú szerelmes belé, és egyre inkább biztos volt benne, hogy ő is szereti, de ez csak akkor kerülhet napvilágra, ha sikerül megcsinálnia azt a ruhát. Akkor igen, de így – gondolta. Most először gondolt a

férfira úgy, hogy nem fájt a szíve a régi szerelem után.

Kezdett nagyon éhes lenni. Egész nap nem evett semmit. A fiatalember már reggel elment, és azóta nem tudott róla semmit. Már aggódott érte.

- Mi lehet vele? – gondolta – csak nem esett valami baja. Úristen csak nem!

Úgy érezte, azt nem élné túl. Nem csak azért, mert egyedül nem tudna valami élelmet keresni. Hallotta valamikor, hogy ez ember akár gyümölcsből el tud élni évekig, hanem azért, mert megölné a bánat.

Rendkívül fiatal volt még. A szíve még csak szeretni tudott, rajongani, és inni a boldogságot. Biztos volt benne, hogy még egy csapást nem bírna ki. Igazságtalannak érezte, hogy elveszítsen mindig mindenkit, akit csak szeretni tudna.

- Csak nem történt vele valami – lábadtak könnybe a szemei.

Keservesen meggyötörve vonszolta, még így, koszosan, kiszáradtan, a liánoktól, tövisektől felkarcoltan vérző, ápolatlanul is bájolóan gyönyörű testét. A hosszú, formás combjai, lábszárai, szinte teljesen a karcolásoktól ellepettek voltak. A sérült bőr kegyetlenül égett. A talpába beleállt egy túske, és amit akkor, amikor lelkesen dolgozott alig érzett, most annyira fájt, hogy szinte rá sem tudott állni. Karjai, vállai, bársonyos keményen feszülő mellei, mind-mind sérülésektől sajogtak, pedig ezeket rettenetesen védte, nemcsak a keresve-kutató férfiszemek elől, de az éles levelek elől is. Ahogy így végignézett magán, szinte megijedt a látványtól. Félt, hogy ha elfertőződnek, begyulladnak a sebek, az Isten sem mentheti meg, a kínok közt pusztító haláltól. Nagyon félt a szenvedéstől. Rossz emlékei voltak. Félt tőle, hogy ő is úgy fog szinte elpusztulni. Úgy érezte, a

megőőrülés határán van, és ha nem változik valami jó irányban, hát belehülyül. A feje is elkezdett fájni. Minden összedolgozott ellene.

Ahogy beért az erdőbe, már félt beljebb hatolni a sűrűbe. Rettegett minden levéltől, ágtól, de kint maradni éppúgy félt.

Tiltott gyász

Nelmern eléggé könnyen akadt rá a Grangzen által épített, de most már Nick uralma alatt álló földalatti birodalomra. Szinte elővigyázatlannak tartotta Nicket, pontosabban Grangzent, hisz ő úgy tudta, hogy még a professzor az úr, a földalatti világban. Amikor rájött, hogy már Grangzen is halott, és ki a főnöke a titokzatos birodalomnak, akkor érezte csak meg igazán, hogy mennyire, meggondolatlanul, hogy mindenféle előzetes vizsgálódás nélkül bement az álcázott bejáraton. Most döbbsent rá, hogy akár az államok rendőrségének a karjaiba is sétálhatott volna. Egy ideig így is gyanakodva figyelt körös-körül, ugyanúgy, mint annak idején, amikor Grangzen erőszakkal hozatta ide. De

később aztán kezdte elhinni, hogy Grangzen valóban halott, és az ifjú Grangzen most a bunker hatalmas ura.

- Tényleg meghalt az öreg -. Kérdezte Nelmern még mindig kétkedő hangon.

- Igen... sajnos – jött a rövid válasz.

- Na és hogy ízlik a hatalom – kérdezte a fiatal úrmérnök az új urat.

- Kegyetlenül gyűlöltem, ha parancsoltak velem, de azt hiszem, az sem megy jobban, hogy én parancsoljak. Na és maga mire ment Nelmern? Megtalálta azt a fiatalembert?

- Igen, meg. És sajnos ezzel kapcsolatban egy szomorú hírt is kell közölnöm magával Nick.

- Tudom barátom! Az apám meghalt, mielőtt megtudhattam volna, hogy ő az apám. Az újságok megírták, hogy megtalálták a holttestüket, de a fiúról nem írt az újság semmit.

- Nem is írhatott! Nem írhatott róla semmit, mert a hibernáltak megmenekültek, mind a hárman.

- Nem négyen voltak? – kérdezett Nick tágra nyílt szemekkel vissza. – én úgy tudom négyen voltak.

- A negyedikük, nem hagyta magát annak idején lefagyasztani. – jött a mosolygós arcú Nelmern válasza. – Az öreg halálát tudja a világ?- utalt a birodalom régi urára. – Vagy még mindig úgy vélik, hogy tőle még félniük kell?

- Csendben gyászoltunk. Úgy gondoltam jobb, ha nem csinálunk semmiféle gyász demonstrációt. Talán jobban tartanak tőle, mint bárki mástól, aki a nyomdokaiba lép.

- Helyes... én is így gondolom -. Bólintott Nelmern.

- Na és mire ment a sráccal – ráncolta meg a homlokát az ifjú Grangzen.

- Azt hiszem valóban zseniális alapanyag.

- Úgy néz ki, hogy sikerült apám génmanipulációs beavatkozása?

- Hát erről is tud, Nick? – lepődött meg Nelmern.

- Igen, a nagybátyám mindent elmesélt a halálos ágyán, amit meg már nem tudott, a jegyzeteiből tudtam meg – mondta közömbös egyszerűséggel Nick. Maga tudott arról, hogy mivel foglalkozott az utolsó időkben?

- A kisugárzás gátló felszerelésével. Vagy nem?

- Az csak biztonsági intézkedés volt. Az igazi nagy kutatási programja a mintegy húsz éve meghalt Harklhof professzor tanulmányainak újraelemzése volt. Ahogy az öreg jegyzeteiből kiderül, annak idején együtt dolgozott a zseniként kikiáltott professzorral, és jó kapcsolat volt a családuk és a prof között. Még az

egyébként magába fordult természetű apám is sokszor vitázott tudományos kérdésekben Harklhoff-fal. A kutatások akkor szakadtak félbe, mikor egy katasztrofális robbanás szétvágta az egész kutatóállomást. Négyszázhatvan halott volt. Soha többé nem kezdték újra a kutatásokat. A nagybátyám is csak azért menekült meg, mert éppen nem tartózkodott a kísérleti telepnek még csak a közelében sem.

- Az Isten szerelmére, hát miről van szó? Mi ennek a kutatásnak a lényege? Azt mondja! – türelmetlenkedett a mérnök.

- Ja! Azt még nem mondtam volna? – vágott meglepett arcot a hatalmas testű vörös férfi. Hát egy világ keletkezés-elmélet. E szerint az elmélet szerint, a világmindenség közepét egy „abszolút null góc” alkotja. Ez annyit jelent, hogy ott nincs sem anyag, sem hatás, csupán iszonyatos mennyiségű helyzeti energia,

aminek a legfőbb „célja”, hogy csúcs mozgási energiává változzon. Az elmélet szerint meg is teszi ezt, és így folytonosan iszonyatos mennyiségű energiát lök maga köré, ami aztán ott bár csak kis mennyiségben, de anyaggá alakul, elkezdve év trilliókig tartó viszontagságos útját, hogy valamikor túlgyorsuljon a végtelenben. Miközben így félelmetes mennyiségű anyag és energia keletkezik, az utánpótlás lehetősége folyamatos, mivel, hogy az üresből már úgysem lehet elvenni semmit.

- Ezt a null tér gócot akarta mesterségesen előállítani Harklhof professzor? – töprengett félhangosan a fiatal úrmérnök.

- Igen. Helyesek a következtetései. De mint később kiderült, ez rettenetesen veszélyes, mert ha sikerülne, egy századmásodperc alatt az egész galaxisunkat bekebelezné az iszonyú

robbanás, újabb öt másodperc elég lenne arra, hogy az általunk jelenleg ismert világot teljes egészében porrá égesse a mesterségesen előállított ősrobbanás.

- De hát akkor ezt lehetetlen létrehozni. Szerencsére Harklhofnak sem sikerült – vakarta meg a fejét töprengve Nelmern.

- Valóban. De a nagybátyám látott benne valami fantáziát, különben nem foglalkozott volna vele. Ebben biztos vagyok! Kotorászott valami papírok között a vörös fiatalember. – Nézze! Az utolsó levelében, amit apámnak írt, megemlítette a nevezett hipotézist. Véleményt kért tőle, hogy szerintem kivel lenne érdemes konspirálni a kutatások folytatására. Válasznak semmi nyomát sem találtam. Azt hiszem apám nem találta méltónak a gondolatot, hogy foglalkozzon vele. Úgy érzem, hogy a nagybátyámnak igaza volt abban, hogy ha ők ketten együtt dolgoztak volna,

felfordíthatták volna a világot. Zseniális tudósok voltak mind a ketten. Néha bizony szégyellem magam, amiért én soha nem léphetek a nyomukba. Tudja, utána néztem én is, hogy van-e lehetőség az említett kísérleteket folytatni, és nem látok reális alapját annak, hogy bármi eredményben is bízhatunk. És ami idegesít az, hogy mindig az az érzés gyötör, hogy az öreg biztos megcsinálta volna.

- Ne gyötörje magát Nick! Igaz, hogy a maga nagybátyja nagy tudós volt, de azt hiszem óriási fantaszta is, nem biztos, hogy minden gondolata realizálható.

- De ez nem az ő hipotézise – vágott bele az ifjú Grangzen. – Ő csak...

- Értem én – bólintott Nelmern. – Azt hiszem, egy időre ezekről a kutatásokról le kell mondanunk.

- Sajnos én is úgy érzem – húzta el a száját a másik. – És most mik a tervei?

- Mivel kapcsolatban?

- Hát a sráccal.

- Azt hiszem, nagyobb biztonságban van ott, ahol van, és több hasznát is látjuk, ha meg van a lehetősége szabadon fejlődni. Mint ahogy említettem, ő még csak alapanyag. Zseniális alapanyag, de csak alapanyag. Ha már használható lesz, azt hiszem, akkor is ráérek elhozni magának.

- Hát maga tudja! Énnekem nincsenek vele különösebb terveim, úgy, mint ahogy az öregnek voltak.

A két férfi még hosszasan elbeszélgetett, mielőtt Nelmern elbúcsúzott Grangzentől, de az a kapcsolat, amiben az öreg annyira bízott, nem jöhetett létre, hisz az öreg professzoron kívül senki sem akarta igazán.

Szerelmes szívek

A lány egykedvűen, lehorgasztott fejjel sétált ki a kutatóintézet kapuján. Véget ért a munkaideje, és nem tudta, mit kezdjen a szabad két és fél napjával. Ha Nelmern itthon lett volna, nem lett volna kétséges, hogy jól fogja magát érezni. Az ő társaságában mindig nagyon jól érezte magát. Saját maga is csodálta, hogy ez a rokonszenves, jóképű férfi nem gyújtott benne szerelmet. Mindig is kedvelte, de a vérét nem tudta soha megpezsdíteni. Most rá gondolt és szomorú félelmet érzett. Rettenetesen aggódott azért a férfiért, de csak, ha más le nem kötötte a tudatát. Az órájára tekintett, nem mintha bármilyen okból is érdekelte volna, hogy hány óra, inkább csak berögzött, tudattól független mozdulat volt. Nem is jegyezte meg, hogy

mit látott, és ha valaki rákérdez, meg sem tudta volna mondani, mennyi az idő. A parkoló felé vette a lépteit. Még nem döntötte el, hova megy, de haza nem... azt tudta. A fiú arca matatott a tudatalattijában. Kezdték komplexusai kiépülni vele kapcsolatban. Szerelmes volt belé, de szinte került vele a találkozást. Azóta az ominózus eset óta, amikor a srác nem vett tudomást az ő szerelmi vallomásáról, bizonyos szorongást érzett a közelében. Meg volt győződve arról, hogy Ádám elolvasta az általa a monitorra írt szöveget, „hisz nem is tehetett mást”, és nem tudta mire vélni a dolgot, hogy az a férfi, akit, szerelmet kér és kap, miért nem közeledik a továbbiakban. Egyetlen szavát várta, és azután ő örömet ugrott volna a nyakába, de ezt az egy biztató szót nem kapta meg egész ideig. Már kezdett kételkedni a fiú képességeiben. Gyönyörű arca a szerelem

megszépítő varázsára vágyott. Csodálatos, csillogó szemei, a szerelem tüzeiben minden bizonnyal sokszoros intenzitással sugározták volna magukból ki, ezeket a férfiőrjítő pillantásokat. Igen. A pillantásai halálosak voltak. Fekete szemeiből az örökkévalóság áradt az abba belenézőre. Ezeknek a pilláknak a rejtekéből számolatlanul szedte a pajkos Amor sebzett szívű áldozatait. Úgy nézett ki, csak egy szív immúnis ezek ellen a nyilak ellen. Pedig ebben a szívben is vad kavargást okozott ez a láthatatlan fegyver. Ádám alig Hajnalka mögött lépett ki az intézet kapuján. Neki is most kezdődött a pihenő. Amikor megpillantotta maga előtt a kislányt, megnyújtott léptekkel indult utána. Még nem tudta, hogy valójában mit is fog tenni, ha utoléri titkos vágyakozásainak tárgyát, de valami arra ösztökélte, hogy ne hagyja szem elől veszni. Amikor aztán a közelébe került,

egy kissé az inába szállt a bátorság, és megtorpant. Valami láthatatlan kéz, mint már megannyiszor, most is visszafogta, és a szívébe markolt. Gondolkozóba esett, de a vágy végre erősebb volt.

- Lesz, ami lesz – gondolta – aki mer, az nyer!

Erős karját a lány után nyújtotta, majd megremegő kézzel megfogta annak vállát.

- Ne haragudj! Mi a terved délutánra? Ha nincs ellenedre, elmehetnénk valahova. Tudod, én egyedül még mindig nem vagyok egészen itthon. De, ha nem érsz rá... felejtsd el! – tette hozzá, mintha csak vissza akarná vonni előző közeledését.

- Szó sincs róla! – csillant meg Hajnalka szeme. – Semmi programom nincs, és örülök, hogy nem kell átunatkoznom a szabadidőmet. Van valami terved? – nézett a fiú szemébe. – Hova menjünk.

- Szeretsz táncolni? – kérdezte tétován az.

- Igen – jött a buzgó válasz. Menjünk valami olyan helyre, ahol régebbi slágereket játszanak.

Egyáltalán nem akarta titkolni, hogy ha már táncol, szeretné, ha forrón hozzásimulhatna a férfihoz. Már rég szerette volna magához ölelni, és most, ha nem jön közbe semmi, ha még nem is szerelmes ölelésben, de összesimulhat a testük, hogy érezzék egymás forrón lüktető szívének dobogását. Úgy érezte, hogy ez a hatalmas fiú egyszer a karjába öleli, nem hagyja magát többé még eltaszítani sem. Most egy perc alatt átcikázott az agyán millió szerelmes gondolat. Úgy érezte, perzsel a vére, és valami édes, kegyetlen, gyönyörű érzés, amit csak úgy tudott volna nevezni, hogy boldogság, elragadja, és repíti, egyenesen a hetedik mennyországba, aminek

feltehetően egyetlen uralkodó istene, ez az alkatában valóban valami görög istenhez hasonlító, bájosan zavart fiú. Ezt a szerelmet leginkább egy tündérien tiszta tóhoz tudta hasonlítani, amibe ha belenéz az ember, azt hiszi, hogy csak bokáig ér a vize, de ha belelép, magasan a feje fölött csapódnak össze a habjai. Ezek a habok már rég összechapódtak fölötté, de még mindig csak vergődött, és nem tudott megtanulni köztük, úszni.

- Talán most! – gondolta. – Most talán összejönnek, hogy soha többé el ne váljanak.

Bájos, mosolygós arca mögött vad vihar kavargott, de erről, ezekbe a legsötétebb éjszaka minden rejtélyét magában hordó bársonyos szemekbe tekintő, gyakorlatlan férfiszem, mit sem vett észre.

Azonban a fiú zavarát, a lány mind érezte. Tudta, hogy az, aki ilyen mohó

szemekkel kutat a másikon, bármikor elfelejthet minden gátlást, hogy előlük éppen a legbiztonságosabb erdőbe, a másik szerelmes ölelésébe meneküljön. Tudta, hogy ez vihar előtti csönd, és minél hosszabb ideig tart, annál nagyobb erővel tör ki, hogy mindent magával ragadjon, és elpusztíthatatlanul dúljon, szinte őrjöngve.

- Beülsz? – mutatott a kocsijára a lány.

- Hát... - tárta szét a karjait zavartan a fiú – jobb, ha te vezetsz. Te jobban kiismerkedsz itt.

- Rendben mosolyodott el amaz.

Néhány perces csend következett. Egyikük sem tudta, milyen témát hívjon segítségül, hogy végül eljusson a vallomásig. Egy az egyben, azt a bűvös szót egyikük sem merte kimondani. Valami bevezetésre lett volna szükség, de a szerelemtől megbénított agyuk,

képtelen volt mást előkotorni, csak azt a szót... Szeretlek.

Szeretlek... szeretlek... szeretlek. Buggyant föl szüntelenül elementáris erővel mindkettőjük tudatában ez az egyetlen gondolat.

- Táncolni csak este tudunk – tért végre pillanatnyi mámorából magához a kislány. – A táncházak, mulatók csak nyolctól nyitnak.

- Nem baj, addig sétálunk egyet – vont a vállát a férfi – vagy nem akarod? – tette hozzá tétován.

Még mindig nem értette meg, hogy nem kell visszakérdeznie. Még mindig annyira félt attól, hogy egy rossz szó miatt, szétpattan ez az egész gyönyörű varázs, /hogy ő vele lehet kettesben/, mint egy luftballon, amit megszúr egy tű. Még mindig nem érezte igazán, hogy csak akarnia kell valamit, és ez a kis csodálatos tündér, természetesen lehetőségeinek

határán belül, de azonnal igyekszik teljesíteni.

- Miért ne! Gyönyörű idő van, és különben is, egészséges egy kis séta – jött a válasz.

- Örülök:

- Tessék?

- Örülök, hogy te is így gondolod.

Újabb néhány perc csend következett.

Hajnalka megállt az autójával, lejárva az útról. Csak nézték egymás arcát, gyönyörködve, kutatva, elmélyülten. Már nem létezett a világ számukra, csak ők ketten léteztek. A többi lágyan hullámzó egyveleg, ami körülvette őket, egyáltalán nem volt fontos.

- Nagyon szép – motyogta a fiú.

- Tessék? – rebbent meg a lány szeme.

A fiatal férfi hamarjában nem is tudta, hogy most hirtelen mit is mondjon a lánynak, mi is az a bizonyos szép. A szeme? Ő maga, úgy ahogy van? Vagy

netán hivatkozzon az időre? Nagyon szép az idő? - elpalástolva a vallomás kezdeti szavait. Vagy talán mondja azt, hogy nagyon szép a neve? Akkor később mondhatná azt, hogy a legszebb női név, mindig a legszebb nő tartozéka, bókolva így a lánynak. De aztán arra gondolt, ezt akkor lehetne mondani, ha most találkoznának először, és korábban nemigen ismerte volna. Meg rájött, hogy ez nem is lenne a legjobb bók, mert ez azt jelentené, hogy régebben a Szindi volt a legszebb számára. Hát mi is legyen az a szép? Kutatva nézett körül, kiszabadítva szemét a lány tekintetéből, mint a csapdába esett vad, ami kiutat keres.

- Hát... hát... - dadogta, és közben észre sem vette, hogy elindul a lány tüzesen pirosuló ajkai felé.

Az kissé megemelte az állát, mintegy jelezve, hogy kész fogadni a fiú csókját. Az ajkai kissé szétnyíltak és megremegtek,

orrlyukai kitágultak, szemei könnyesen csillogtak. Most már aztán igazán nem látott egyikük sem semmit. Csak egymást, de egymást, érzékeik mélyén százszorosán kinagyítva. Úgy érezték, az idő elnyúlik, mint valami képlékeny massa, és körülfolyma őket. Lassan, szinte érzékelhetetlenül mozogtak egymás felé. A kezük még nem indult el, megérinteni a másik testét, de mindketten érezték, hogy csak pár, napoknak tűnő másodperc, és összesimulnak forró, lázas ölelésben, csókolva egymás szenvedélytől izzó ajkát.

- Mi történt... Lerobbantak? – ütött valaki kívülről az autó tetejére, hogy a szétrebbenő párocska szemébe mosolyogjon. – Lerobbantak? – ismételte meg, a két riadtan, értetlenül néző ember összezavarodott szemébe bámulva.

Az idősödő idegen férfi vigyorából a két fiatal arra következtetett, hogy ez az

ember tökéletesen tisztában van azzal, hogy milyen állapotban zavarta meg őket.

- Anyád! – morogta, szinte közletről is alig érthetően a fiatalember, rosszallásának hangot adva.

- Tessék? – kérdezett vissza a füléhez téve a jobb kezét az öreg – nem hallom? – fordította kissé félre a fejét.

- Nem, nincs semmi baj – rázta meg a fejét a megszeppent lány. – Csak megálltunk egy kicsit pihenni – folytatta megcsukló hangon – vagy nem szabad itt megállni?

- Dehogynem – vont a vállát az idős ember – csak gondoltam, hátha segíthetek valamit.

- Sikerült – mormogta újból a fiú.

- Hallgass már! – susogta a kislány. Előbb szabadulunk tőle – kacsintott a srádra. – Nincs szükségünk segítségre – szólt fennhangon ki a kocsiból. –

Elgyőzzük magunk is. Igaz drágám? – mosolygott a fiúra.

Ádám azt hitte, azonnal ráveti magát erre a lányra, nem törődve a fürkészve kukkoló öreggel. De aztán mégsem tette.

- Nincs semmi baj – rázta meg a fejét ő is. – Menjünk innen – fogta meg a kislány kezét.

- Jó! – bólintott az.

Néhány másodperc múlva már el is suhantak tovább az úton, magára hagyva a kellemetlenkedő öregurat.

- Tudok itt a közelben egy parkot. Elmegyünk oda? – nézett tétován a fiú szemébe Hajnalka.

- Kh... kh... menjünk – köhécselt vissza az kisfiús zavarában. De most már azért elbeszélgettek, oldódott a jég mindkettőjük tudatán.

A kastély titka

A fiatal férfi nem győzött csodálkozni, hogy mi minden össze volt halmozva ebben a palotában. A hatalmas aranyveretes, mives faragott szekrényekben fantasztikus ruhakészlet. Női és férfiruhák egyaránt. Ezekkel a baj csak az volt, hogy mind-mind, valami ősrégi divat szerint készült, egyébként mindegyik finom anyagból, ezüst, arany, és gyöngyház gombokkal, sújtásokkal, csattokkal. A csiricsaré csipkék arra engedtek következtetni, hogy valamikor királyi udvar volt ez. A mostani ember számára mind megannyi hordhatatlan nevetséges ékesség. Egy kis záratlan ládikában elképesztő ékszereket talált. Gyémántok, brillek, rubinok, smaragdok, aranykarperecek, nyakékek, brossok.

Tátott szájjal meredt a rendkívüli ötvösre valló munkákra. Később talált egy tökéletes gyógyszerkészletet, aminek a nagy részét a kinin adta.

- Ez már biztos romlott mind – gondolta a port tartalmazó üvegcsébe nézve, de azért visszatette a helyére. A további kutatás eredménye egy komoly készlettel rendelkező fegyverszoba volt. Ősrégi vadászpuskák, kardok, török, de íjak és dárdák is díszítették a bársonnyal borított falat, szépen elrendezve. A földön hatalmas ládák. Feltehetően lőszer volt bennük. Ráakadt egy lejáratra is, amely egy a sziklába mélyen levájt pincébe vezetett. Több száz teli palackot, hordót talált. Mindegyikben borok, szeszek.

- Óriási – csodálkozott a fiú – úgy látszik, tényleg van gondviselés – vakarta meg a fejét. Ha meg is kell itt halnunk – tette hozzá – az biztos, hogy vidáman tesszük.

Monumentális hálósobákat is talált. Óriási puhán ringó baldachinos ággyal. Rögtön bele is vetette magát az egyikbe, mire az átláthatatlan porfelhővel vette körül.

- Hát igen – ugrott ki köhögve a ringó alkalmatosságból – majd ki kell takarítani – nézett maga köré.

Szinte teljesen megfeledkezett magáról a sok csoda láttán. Talált egy impozáns, márványlapokkal kirakott fürdőmedencét.

- Honnan került ide víz annak idején – töprengett – biztosan valami emelőszerkezet húzta föl a vizet – gondolta.

És valóban, később a parkon túl talált egy feltehetően állatokkal mozgatható, nagyon maradi, de a maga idejében bizonyosan nagyon jól működő, emelőszerkezetet.

- Ezt is meg kell csinálni – ütögette meg a hatalmas kereket a jó gazda gondosságával. – De hogy kerültek ide állatok? – töprengett el – hiszen azokat nem lehet a víz alatt átúsztatni. Hogy a fenébe hozták ide azt a rengeteg állatot, holmit, építőanyagot. Bizonyosan valami csigával húzták őket fel ide – folytatta a gondolkozást. Körbe kell járnom a sziklát – döntötte el.

Már esteledett, mikor visszaért ugyanoda, ahonnan elindult, de semmiféle lehetőséget nem talált arra, hogy hogyan lehetett valamikor az állatokat a száz méternél magasabb sziklafalra felvinni. Eldöntötte, hogy aznap már nem keresgél tovább, hisz a kislány már biztos rettegve várja a parton, hisz teljesen egyedül lenni ott, bizonyosan nagyon unalmas.

Elindult kifelé a várkastélyból, de mikor az íróasztal mellett vezetett el az

útja, mégiscsak megállt, körülnézni az asztal fiókjában. Legnagyobb meglepetésére íróeszközöket, egy óriási mordályt és egy francia nyelven teleírt papírdarabot talált.

- Na hadném, mennyit tudok még franciául – ült le az asztalka mellett álló, poros, párnázott székre.

Ahogy a levélből ki tudta silabizálni, ez egy búcsúlevél volt. Kiderült belőle, hogy itt az ezernyolcszázas évek végén egy herceg élte világát, elbújva a világ szemétől és érdes nyelvétől, gyönyörű szeretőjével és néhány szolgájával. Egyetlen igazán bizalmas embere egy öreg szolga volt, aki hosszú évek óta állt mellette.

- „Hét éven keresztül dolgozott több száz szakember ezen a szigeten, hogy minden a rangomhoz méltó legyen” – olvasta a kéziratban a férfi. – „Minden vagyonom erre áldoztam, hogy az én

gyönyörű nőmmel élhessem le kettesben, de mégis királyi pompával az életem egy részét” – folytatta az olvasást.

Mint a későbbiekben kiderült, a herceg két évig akart a szigeten élni, de aztán ki tudja milyen ok miatt, a megbeszélt időre a hajó nem érkezett meg értük. Öt hónapra rá a gyönyörű kéjnő öngyilkos lett. Egy év múlva meghalt az öreg szolgál is, és újabb két év elteltével a züllötté vált, beteges idegzetű herceg is elhatározta, hogy véget vet kínlódó életének.

- „Most mikor feljegyeztem jelen soraimat, elmegyek és levetem magamat a szikláról a mélységbe” – olvasta a fiú a herceg nehezen olvasható vonásait. – „Te, bárki is légy, ki olvasod eme sorokat, szintúgy jól teszed, ha követed a példámat, ha csak egyedül vagy ezen a szigeten, ahol az agyvelőfaló szerecsenek kivételével, nincs semmi ember. Bár a vadak ide felhatolni sose nem fognak

tudni, de undok dalaikat, táncaikat, hallgatni, nézni, mikor az emberi fejeket szétverik, őrijító. És ettől te sem menekülhetsz meg... idegen!”

- Úr isten... Úr isten, a parton Szindi – vágott végsőként a fiatalember tudatába a gondolat – ha tényleg jönnek valamiféle bennszülöttek, és ott van egyedül – gondolta.

Nem törődve többé semmivel sem, rohant ki a házból, végig a parkon, le a lépcsőkön, vissza az imádott lányhoz. Mire kiért a külvilágra, már gondolt arra, hogy ha ez a levél valóban az ezernyolcszázas években íródott, akkor talán nem is kell már semmiféle bennszülöttektől félniük, de azért sietett vissza a partra. Útközben az egyik fa sűrűjében talált egy fészket, amiben a tyúkénál alig kisebb tojások bújtak meg.

- A vadászatom zsákmánya – gondolta keserűen. – Elviszem. Hátha meg tudja

enni, így nyersen – gondolt a kislányra – mert más módszer nem marad – tette félhangosan hozzá.

Mivel a palotában talált konyhát is, ami elég jól fel volt szerelve, de hirtelen ijedelmében nem hozott el semmit onnan. Sem valami ruhafélét, sem fegyvert, sem más használati eszközt. Persze ott sem volt semmi, ami ehető lett volna, kivéve a fák gyümölcsei.

- Holnap visszamegyek – gondolta. – Jó lenne Szindit is felvinni – vélte – de biztos volt benne, hogy a lánynak nincs akkora tüdeje, hogy le tudna érni a kábelig, és talán bátorsága sincs annyi, hogy megpróbálja.

- Persze a herceg is felvitt egy nőt, ezek szerint valahogy meg lehet oldani – gondolta.

Mivel már közel ért a parthoz, nagy csörtetéssel közeledett, hogy a lánykának hadd legyen ideje a bokrok közé bújni.

- Ha egyszer nem akarja, hogy meglássam, hát hadd bújjon el – gondolta lehorgasztott fejjel.

Amikor aztán kiért az erdőből, odaszólt neki.

- Szindi! Meg tudod nyersen enni a tojást?

- Mást nem hoztál? – csendült fel végre a szigeten először a fiatal nő hangja.

- Más nem volt – vont a vállát a férfi.

- Hát megpróbálom – jött újfent az ijedt hangocska – oda megyek érte. De fordulj el, és nehogy megfordulj! – utasította a legényt.

- Nem – rázta meg a fejét búsan az. - Ha nem akarod, hát nem.

Letette a tojásokat, és elkezdett sétálni a part felé.

- Te húst hoztál! – jött kisvártatva a lány hangja. – Ebben benne vannak a

kismadarak már – közölte a szomorú
tényt a lány.

- Hát akkor ma üres hassal alszunk,
mert más nincs – tárta szét a karjait a srác.

- Te sem ettél semmit?

- Miért gondolod, hogy akkor neked
nem hozok? – szólt vissza sértett hangon a
fiatalember.

Csókszület

Két egymásba feledkezett ember sétált csupán, a lassan a horizont alá bukó nap elhalványuló fényében, végig a csupa virág park, lépteik alatt halkan ropogó, murvával szórt útjain. Szorosan összesimult testük, szinte egyetlen alakká forrt össze, a lassan mindent körül folyó félhomályban. Néha meg-megálltak, forró csókkal megpecsételni, izzó szerelmük minden boldog pillanatát. Teljesen kikapcsolta őket, ez a számukra minden mennyországot megnyitó, földöntúli érzés. Nem vettek tudomást arról, hogy az idő közben elszállt, és eszükbe sem jutott az, hogy egy pár órával korábban, még abban egyeztek meg, hogy táncolni mennek. Nekik most a legtökéletesebb zene, ez a végtelen nyugalmat, és égi

boldogságot szétárasztó csend volt. A csend, amit csak az ő szerelmes suttogásuk törhetett meg, csak az, és semmi más a világon. Ez a sokáig visszafojtott szerelem, most valóban elemi erővel tört ki. Nem győzték mámorultan inni, egymás mohó, minden eddigi elmaradást pótolni vágyó csókjait.

- Hazamegyünk éjszakára? – kérdezte a fiú csókjaitól fuldokolva Hajnalka.

- Miért? Muszáj? –

- Nem. Dehogy. Keresünk egy szállodát. Akarod? – tapadt újból a férfi ajkaira.

- Aha – rázta meg az a fejét ki sem bontakozva a csókokból.

- Menjünk – tolta el magától a lány, finoman, szinte simogatva – nagyon késő van, és a legközelebbi motel is vagy húsz kilométerre van innen.

- Az semmi – vonta megint magához a finom kis testet a szerelmes ifjú.

- Ne légy buta – simogatta meg a lány a férfi fejét – nem akarsz ma ágyba kerülni?

- Veled? Csak azt akarom, és akár mást sem az élettől!

- Ne mondj olyat, amit később megbánnál! – komolyodott el a lányka.

- Nem bánnám meg, ha veled lehetnék kettesben, egy életen át.

- Azt hiszem, én is meg tudnám szokni – vágott hamiskás grimaszt a lány, az orrát a fiú orrához emelve.

Szorosan egymáshoz simulva, elindultak ki a parkból, megkeresni az autót. Boldogan kacagva rugdosták a kavicsozott sétány, az esti csendben hangosan sercegő murváját. Néha el-elengedték egymást, hogy csak az összefogódzó kezüket lóbálják viháncoló lurkók módjára. Aztán újból összesimultak, és percekig mozdulatlanul csüngtek egymás, a szerelem mézét igazán most először érző ajkán. Nem

érdekelte őket, hogy mikor fognak rátalálni a parkolóban hagyott járműre, és amikor ez mégis megtörtént, úgy érezték, messzebb kellett volna parkolniuk.

Teltek a napok azóta, hogy a két fiatal megtalálta egymást szerelem terén, de a vadul dúló szenvedély nem csitult szívükben azóta, hogy megfogták egymás kezét, hogy perzselő vágytól reszkető ajakkal érintették egymás ajkát, hogy ott, azon az éjszakán, abban a kis motelben megismerték azt a mámorító zsibongást, amihez hasonlót, eddig még csak elképzelni sem tudtak. Nehezen viselték el a napokat, amikor nem érezhették egymás közelségét, és az éjeket, mikor nem tudtak elszökni, hogy kettesben játsz hassák féktelen, mámorító játékukat. Mindketten úgy érezték, hogy ez a szerelem egy olyan végtelen étvágy, amit nem lehet soha kielégíteni. Amikor

együtt lehettek, elmúlt minden, amit a zord világ béklyóként rakott rájuk, és szabadon szárnyaltak, messze a csillagok fölé.

- Ezt neked írtam – sütötte le a fiú a szemét, egy darab összehajtogatott papírlapot adva a lánynak.

- Mi az levelezünk újabban – lehelt csókot az a férfi szájára.

- Nem. Nem levél. Volt egy kis időm, írtam egy verset.

- Verset? – nyitotta tágra a szemeit a lány. – egy igazi verset?

- Miért? Van nem igazi is? – mosolyodott el a kérdező.

- Hát... - vont a vállát Hajnalka, ujjai között, az összehajtogatott papírt boncolgatva.

- Mese a szerelemről – olvasta félhangosan a vers címét, aztán halkán, magába feledkezve, elkezdte olvasni magát a verset.

*Egyszer kérem, réges-régen
Élt egy bájos ifjú lány
Angyal arcán égi szépség
És szemében száz sugár*

*A szívét még nem sebezte
Soha Ámor gyors nyila
A szerelem nem forralta
Ifjú véréét még soha*

*Tőle távol, más vidéken
Egy víg legény éldegélt
A nótája messze hangzott
Későn feküdt, korán kelt*

*Nem volt szerelmes még ő sem
Vágy még sosem hajtotta
A lelkében csillagfény dült
De szívét még tartotta*

*Egyszer aztán később mégis
Találkoztak ketten ők
Tüzet gyújtott ez szívükben
Még hozzája rettentőt*

*Szép volt minden percük együtt
De a szép nyár messze tűnt
Így a boldog szép napokra
Bús, esős éjszaka ült*

*És többé nem találkoztak
Szívük tüze bárhogya dült
Kívánságuk bár csak ez volt
Ha az égről csillag hullt*

*Múlt a sólyomszárnyú idő
És a kislány felejtett
Régi tüze újra égett
S új szerelmet keresett*

*És ő lett a legszebb sugár
Az ég azúrtengerén
Lángot gyújtott pillantása
Minden ifjúnak szívén*

*Ám a legénynek szeméből
Sosem fogyott ki a könny
A régi seb be nem gyógyult
S lelkét zúzta a közöny*

*Nem értette őt meg senki
Így hát elment messzire
Más csillagok fényhonába
Hol sötétség fedi be*

*Azóta van, hogy az égen
Amikor napfény ragyog
Hajnalcsillag nem találhat
Oda fönt más csillagot*

*Mégis-mégis minden reggel
Tovább marad kicsikét
S este a nap később nyugszik
Ilyenkor az arca ég*

- Nagyon szép! – lábadtak könnybe a lány szemei – de miért ilyen szomorú? Én azt hittem, te is olyan boldog vagy, mint én. Ez rólunk szól? Ugye nem rólunk! – rázta meg szinte kétségbeesett mosollyal a fejét. Ugye nem? Nem szólhat rólunk. Én téged soha... mi soha... ugye mi soha nem válunk el! – törölte le bájos arcocskáján végiggördülő könnyeit.

- Nem drágám, én bízok benne, hogy ez a vers soha nem lesz aktuális ránk - ölelte magához a kislányt a fiú.

- De akkor miért írtál ilyet? – simult hozzá az.

- Mert egyedül voltam, és egy percre úrrá lett rajtam a félelem. Mi lesz később? Mi lesz, ha Nelmern visszajön? Mi lesz, ha...

Nem akarta a szerelmesének elmondani gondjainak igazi okát, hogy a család rossz szemmel nézi a furcsa rokoni kapcsolatban álló két fiatal szerelmét, és ezt vele közölték is.

- Ha itt vagy, már nincsenek többé kétségeim, és nem érdekel semmi más, csak te. Dobjuk el ezt a verset! – nyúlt a papírdarab után.

- Nem! – szorította magához Hajnalka az irományt szinte féltékenyen. – Ez az enyém. Majd az unokáimnak megmutatom, hogy ezt a gyönyörű verset nekem írta a nagyapjuk. Lehet, hogy bekereteztetve a falra akasztom, hogy mindenkinek dicsekedhessek vele! Dehogyan engedem eldobni!

És valóban nem foglalkoztak tovább semmiféle gondjukkal. Szerelmük erősebb volt minden ellenségénél.

Előítéletek csapdájában

A család, a környező forrongó, sok harcot és küzdelmet, sikert és csalódást magába foglaló világ létehez képest eddig nyugodt, kissé dermedt világa, most, hogy nyilvánvalóvá vált számukra, hogy a két fiatal között nem csak rokoni rokonszenv alakult ki, hanem elemi erővel fellángoló, szívüket csapdába ejtő szenvedély, kissé kimozdult emlékezéseikből élő helyzetéből, és a ma, számukra veszélyesnek ítélt tényeiről kezdett gondolkozni. Nem nézték jó szemmel ezt a szerelmet, bár a két fiatal előttük soha nem is mutatta, hogy valójában mit is éreznek egymással kapcsolatban. Igyekeztek eltussolni azt, hogy perzselő szenvedély lángol bennük. De a tapasztalt idős szemek elől, amik sok mindent láttak

már, és ki tudták szűrni a finom rezdülések közül azt, hogy mi rejlik mögöttük, nem lehetett eltitkolni ezt a tündéri lobogást. Az egyébként már megromlott, és a vizuális valóságot már nem igazi mivoltában látó szemeket, az évek tapasztalataiból élessé edzett lelki szemek teljes mértékben pótolták ilyen téren. A csillogó szemek, az izzó, megmegránduló ajkak, a zavart tekintetek, a pirosan égő arcok, mind-mind arról árulkodtak, hogy ez a két ember gigászi harcot vív a természettel, hogy ki ne buggyanjon belőlük az elfojthatatlan vágy.

Tulajdonképpen csak idő kérdése volt, hogy mikor kerül nyilvánosságra ez a szerelem. Most, mikor a gyanútlan fiatalokat meglátta csókolózni az apa, nyilvánvalóvá vált az, amit eddig csak sejtettek.

- Hát igaz! – vakarta meg a fejét az idősödő férfi.

Elhatározta, hogy összehívja a családi kupaktanácsot. Már beszélgettek erről korábban, és mindegyiküknek az volt a véleménye, hogy ezt a szerelmet meg kell akadályozni.

- Túl közeli rokonok – vélte az anya.

- Meg kell állítani a dolgok folyását, míg időben van – helyeselt a lányka nagyanyja is.

Mindannyian egyetértettek, de hogy tegyenek valamit, ahhoz bátortalanok voltak idáig, de most egyszerre sürgőssé vált a dolog. A fiatalok már minden szabadidejükben együtt voltak, és ráadásul a család vigyázó szemeitől távol. Nem volt nehéz kitalálni, hogy mivel tölthetik az idejüket, hogy mi minden gondolatuk és cselekedetük központja.

Pár nappal azután, hogy az „öregek tanácsa” összeült végre dönteni az esettel kapcsolatban, az idősödő férfi magához hívta a fiút.

- Ádám! Szeretnék veled beszélni!

A fiatalember megtorpant, és majdnem azt mondta, hogy most nem ér rá, de inkább mégis visszament.

- Tessék – nézett érdeklődően az apjára. Parancsolj, mit óhajtasz?

- Hogy mit óhajtok? Hát tudod, nem is tudom, hogy kezdjem. Tudod, megszoktam, hogy ne kerteljek, és minden körülmények között egyenesen beszéljek veled, de most nem tudom, jó-e ez a módszer. Az a helyzet, hogy Hajnalkáról van szó. Ugye ti szeretitek egymást?

- Igen. – Csillant meg a fiú szeme.

Semmi bűntudat nem látszott a fényesen csillogó szemekben.

- Na, hát ezért vagyok én bajban. Nem tudom, hogy ha a helyedben lennék, hagynám-e, hogy befolyásoljanak ezen téren. Hajnalka nagyon szép kislány. De ne felejtse el, hogy nagyon közeli rokonod. Ugye érted? Ez a szerelem nem folytatódhat, és jobb előbb véget vetni neki, mint utóbb. És nem csak jobb, de talán könnyebb is.

A fiú szemeibe könny tódult, de csak némán hallgatta az apja mondandóját.

- Tudod fiam, mit szoktam mottóként mondani neked? „Úgy élj a mának, hogy ne bánd meg másnap” Soha nem veheted feleségül. Nem lehetnek gyerekeitek. Most még könnyű szakítani. Kérlek, finoman hozd a tudomására ezt neki is!

- Könnyű szakítani? – tört ki a srácból a keserű fájdalom. Mit tudsz te erről? Mit törődsz te azzal, hogy nekem mi fáj. Csak ahhoz értetek, hogy szétromboljátok azt,

ami nekem jó. – Rohant hátat fordítva az apjának, az ablakhoz.

Érezte, hogy igazságtalan volt most azokkal az emberekkel szemben, akik érte hajlandóak voltak vállalni minden veszélyt, de most már igazolandó kijelentését, folytatta kissé csendesebb hangon.

- Ausztráliában is elszakítottatok attól, akit szerettem volna, most itt is ezt akarjátok!

- Ne légy igazságtalan fiam! Tudod, hogy onnan el kellett jönnünk. A te érdekedben. Itt viszont egészen más helyzettel kerültünk szembe.

- Nem érdekel! Én szeretem őt! És ő is engem. És soha nem fogok szakítani vele – fordult újból az apja felé Ádám, dacos tekintettel.

- Ha te nem... majd szakít ő veled! Nem akarok sebeket okozni neked, de ha nem teszed te meg, hogy közlöd vele, meg kell,

hogyan tegyem én. És biztos vagyok benne, hogy hallgatni fog rám.

- Soha! – torzult el a fiú arca. Szeret engem! És mindig is szeretni fog. Semmilyen erő nem képes elszakítani bennünket. Érted? Semmilyen! – Rohant el faképnél hagyva az apját az elkeseredetten dühös ifjú.

Kegyetlenül rosszul esett az apának látni az önérzetében sértett fiát, ahogy bevágja maga mögött a szoba ajtaját. Tulajdonképpen együtt érzett vele, bár egyetérteni nem tudott. Érezte, hogy ennyi idősen, ő ugyanígy reagált volna, jelen esetben. Érezte, hogy mennyire kegyetlen volt az a feladat, aminek most eleget tett, de a mélyen az előítéletek csapdájában vergődő tudata, meg volt győződve, hogy cselekedete helyes.

Csalóka álom

Nelmern a szülőházájában nem sokat végzett abból a feladatból, ami a Grangzentől kapott felkérésből még megmaradt. Kis rosszindulattal mondhatnánk, hogy semmit, hisz úgy vált el az öreg jelenlegi utódjától, hogy semmiféle megegyezésre nem jutottak. Még mindig nem tudta átérezni, hogy valójában a fantasztikus öreg, mekkora nagy elme volt. Fantasztának tartotta. Olyan embernek, aki egy álomvilágot teremt magának, és bár annak léte csak képzelgés, soha nem tudja beismerni, hogy megvalósíthatatlan. Most egy kicsit meg is könnyebbült, hogy felhagyhat azzal, hogy ő is azt a fantáziavilágot építse. Azt kénytelen volt elismerni, hogy az öreg nagy koponya volt, zseniális pszichológus, és ha lehet még kitűnőbb

fizikus, de úgy gondolta, éppen ezért nem is járt a földön.

Ahogy visszatért a szállodába, megkönnyebbülten ült bele a fotelba. Kinyitotta a programozó fedelét, hogy valami nyugtatóprogramot üssön be rajta, aztán mást gondolt, és visszacsukta a fedelet, és a baloldalt lévő gombokon kezdett el pötyögtetni valamit. Szembe fordult a szoba sarkában álló monitorral, aztán újból megnyomott egy gombot, mire annak képernyőjén megjelent egy csinos fiatal nő.

- Tessék uram! – mosolygott a férfir.

- Legyen szíves, küldjön föl valami finom vacsorát, és addig pedig kapcsolja be nekem, kérem Magyarországon az úrkutatási intézetben a 001301-3300 számot.

Ebben az első szám a videotelefon számát jelentette, a második pedig a keresett egyén száma volt. Ez a szám

szerepelt a kontrollkártya számkódjának elején is. A 3300 Hajnalka hívószáma volt. Ő jutott most eszébe Nelmernnek. Most, hogy megszabadult nyomasztó gondjaitól, azonnal eszébe jutott az imádott lányka.

- Valami alkoholt esetleg – kérdezett Nelmernre a nő.

- Nem. Köszönöm, nem kérek semmi italt – rázta meg a fejét a férfi.

A nő mosolyogva elköszönt, aztán egy rövid időre minden eltűnt a képernyőről, de mintegy egy perc múlva megjelent rajta Hajnalka mosolygós arcocskája.

- Csókollak virágszálam – derült föl Nelmern tekintete. Majdnem azt mondta, hogy” csókollak szerelmem”, de aztán mégsem merte.

- Csak csókolnál, kedves barátom – kacagott a lány – de sajnos ezt még a mai modern technika sem teszi lehetővé – komiszkodott az hangosan nevetve.

- Hát sajnos nem – biggyesztette el az ajkát a férfi.

- Hogy megy a munkád? Mire mentél Amerikában? Remélem nincs semmi gondod a biztonságiakkal – halmozta a lány a férfire a kérdéseket.

- Semmi gond, jól vagyok, és mindennel végeztem – fogta össze a választ egy mondatban az. – Holnap indulok haza! – tette hozzá. – Hát ti hogy vagytok?

- Kösz szépen. Ha azt nem számoljuk, hogy izgultunk érted, nagyon jól. Tudod, én olyan boldog vagyok – ragyogtak a lány szemei – azt hiszem olyan történt velem, amim még soha igazán az életemben.

- Na, micsoda? – kérdezett vissza vidám arccal a férfi.

- Szerelmes vagyok! Halálosan – ragyogott a lány.

- Nelmern szinte repült a boldogságtól. Meg volt győződve róla, hogy csak belé lehet ez a lányka szerelmes. Azt nem

igazán értette, hogy miért pont akkor került felszínre ez az érzélem, amikor ő nincs odahaza, de a Hajnalka iránti vágya teljesen elvakította.

- Na és ki az a szerencsefia? Kérdezte a lányt csillogó szemekkel, szinte már hallva is az oly rég áhított választ.

- Ádám – mondta ki a nagy ő nevét a kislány.

Nelmernt mintha letaglózták volna. Nem akart hinni a fülének. Az arca szinte eltorzult a csodálkozástól. Úgy érezte, pár másodperc, és kitör rajta a sírógörcs. Még csak szégyellni sem tudta igazán, de mégsem akarta, hogy a lány lássa, inkább hát gyorsan megnyomta a kapcsolatot megszakító gombot. Most már nem érdekelte, hogy mit gondol a kislány. Most ahhoz túl csalódott volt, hogy bármivel is törődjön.

Újból hívta a szálloda portáját.

- Tudja mit, kisasszony! Küldjön mégiscsak valami szeszt. Valami jó erőset. Küldjön egy jó nagy üveg whiskyt. Vagy az ördög tudja... amit akar! – fordult el a kamerától, hogy ne lehessen látni, hogy kicsordul a szeméből a könny.

Amint a szobapincér távozott, Nelmern el is kezdte szerelmi bánatát belefojtani az italba. Az alkoholhoz nem szokott szervezetét nagyon hamar legyőzte a szesz. Szinte, mint akit leütöttek, úgy terült el a csalódott fiatalember a hatalmas, ruganyos ágyon. Alkoholos állapotban a leánynál volt, és boldog mámorban lebegett, súlytalanul, a boldogság rózsaszínű felhői között.

Döntő elhatározás

A két fiatal annak ellenére, hogy éhesen feküdt le, átaludta az egész éjszakát. Amióta a szigeten voltak, az idegzetük szinte állandóan spannolva volt, és mostanra annyira kifáradt, hogy szinte teljesen kikapcsolt, mihelyt letették a fejüket. Semmi elől nem védekeztek, de szerencsájükre nem is volt rá szükség, mert bár rengeteg vad élt a szigeten, rájuk nézve veszélyes egy sem.

A fiú amint felébredt, azonnal arra gondolt, hogy vissza kell arra a fennsíkra mennie. Elsősorban valami ruháért. A lánynak. Hogy Szindinek megmondja-e, azt még nem tudta eldönteni, de hajlott arra az elhatározásra, hogy egyelőre titokban tartja.

- Hadd legyen ez meglepetés – gondolta.

Valahányszor felébredt, az első tekintete a tengerre vetődött, és ilyenkor mindig valami bús borzongás futott végig az idegein. Valami szorongó fájdalom. Ilyenkor úgy érezte, hogy az egész világot gyászolja.

Most azonban valami mást érzett.

Ahogy a tenger felé pillantott, a sekély parti vízben ott lapult valami, ami minden rossz érzését elkergette. Valószínűleg az éjszakai erősebb áramlás sodorta a partra, mialatt ő aludt. Vagy tíz-tizenkét méterre lehetett, és csak két-három méter mélyen. Biztos volt benne, hogy be tud menni érte. Járt könnyűbúvár tanfolyamra, úgy, hogy könnyedén megismerte a sűrített levegős palackot, és biztos volt benne, hogy használni is tudja majd. Nem sokat gondolkodott. Eltökélte, hogy a palack segítségével hoz a kislánynak, a tenger fenekére merült hajó roncsai közül normális ruhákat.

Mégiscsak jobbak lesznek, mint a királyi cifraságok – gondolta.

Fölállt és elindult a bokrok felé, arra, ahol a lányka szokott megbújni.

- Ne gyere közelebb! – hangzott föl a parancsoló hang.

- Örökké bujkálni akarsz előlem?

- Igen... míg nem lesz ruhám, igen!

- Hozzak neked ruhát? – emelte föl a hangját a fiú.

- Honnan tudnál? – pityeredett el a lány.

- A tenger fenekéről – mutatott a férfi a lassan egyre erősebben hullámozó víz felé.

- Nem vagy te cápa – hüppögött a leány.

- Teérted, ha kell, az leszek – hősödött a fiatalember, miközben egyre attól rettegett, hogy a csapkodó habok elmosásuk a hirtelen felcsillant parányi reményt. Már alig látta az egyre zavarosabbá váló vízben a palackot.

- A fene enne meg! – gondolta – ha egy kicsit várok, teljesen eltűnik, és talán soha többé nem kerül elő.

Egyre gyorsuló léptekkel a tenger felé indult, majd a végén már szinte rohant. Látszott, hogy már nem lehet megállítani. Már semmi sem téríthette el az elhatározásától.

- Nee! – sikoltott fel Szindi, ahogy rádöbbsent, hogy a fiú nem viccel.

A hangjában valami kétségbeesett rettegés rezgett. – Ne menj! – fulladt el a hangja. Nem törődve semmivel elkezdett a fiú után rohanni, de az már nem hallgatott kétségbeesett kiáltásaira.

- Az Istenre kérlek! – könyörgött elcsukló hangon a lány, de pont ebben a pillanatban a fiatal férfi már bele is vetette magát a tajtékzó habokba.

Szindi megtorpant, szinte megmerevedett, és hangtalanul könnyezve bámult a hullámok között

néha föl-föl tűnő férfi után. Már csak reménykedni tudott, hogy nem esik semmi baja. Aztán egyszer csak hiába várta, hogy felbukkanjon. Tágra meresztett szemekkel próbálta fellelni a csapkodó férfit, de bárhogy erőlködött, nem látott mást, csak a szürkés-kék vizet, és a fehér habokat. Valami iszonyatos artikulátlan hang tört föl a torkán. Az arca felismerhetetlenül eltorzult, és a kezeivel úgy hadonászott, mint aki le akarja az arcáról tépni a bőrt. Az ujjai mereven rángtak, és egész testében úgy beremegett, hogy nem is hasonlított többé a régi saját magára. Sőt nemcsak hogy saját magára nem, de még emberre sem igazán. A szűnni nem akaró torz hangok, amiket hallatott, az egész dzsungel nyugalma felkavarták. Szinte megmozdult az egész erdő, megrettenve a különös zajtól. Aztán egyszerre elcsitult a lányka, és már csak magában motyogott

valamit. Úgy érezte, hogy rövidesen teljesen elalél, de mégsem ájult el. A lelke mélyén valami olyan iszonyatos fájdalmat érzett, amitől még zokogni sem tudott. Úgy érezte, még pár másodperc, és megfolytja ez a rettenetes mardosó, fojtogató érzés. Még két másodperc. Még egy. És aztán. És aztán egy hatalmas sóhaj tódult a tüdejébe, hogy meg ne fulladjon, és szűnni nem akaró zokogásban tört ki. Az arcát a tenyerébe temette, és sírt, keservesen elkönnyezve újra fellobbant szerelmét. Úgy tűnt, neki ez a sorsa. Elveszíteni mindig mindenkit, akit szeret.

A zavaros algás vízben, a férfi a kezével tapogatva próbálta megtalálni a mentőkészülék használati módját. Megtalálta a csutorát, és a palack nyitószelepét is, de rettegett attól, hogy már nem lesz ideje használni, és előbb megfullad. Fuldokolva a szájába vette az eszközt, de aztán bárhogy erőlködött, nem

tudta kinyitni a csapot. Már kezdett elhomályosodni előtte minden, mikor utolsó erejével még egyszer megpróbálta megforgatni a csavart. A csap hirtelen kinyílt, és a szájába levegő tódult. Vagy egy perc eltelhetett, mire teljesen észhez tért. Most jött csak rá, hogy egy komplett mentőkészülékre lelt. Szép nyugodtan magára csatolta a palackot, megpróbálta a szemüveget felvenni, de bárhogy kísérelte, a szemüveg üveglapja mögé került víz miatt semmivel nem látott jobban. Elhatározta, hogy felmegy a felszínre, és majd ott teszi fel. A jobb karjára felerősítette a víz alatti keresőlámpát, a másik kezében egy kisméretű szigonypuskát szorongatott, amit ugyancsak a mentőfelszerelés csomagjában talált. Erőtelmes csapásokkal elkezdett a felszínre evickélni.

Szinte megállt az ereiben a vér attól amit tapasztalt. Kegyetlen visítás érte el a

fülét, és ahogy a tekintetét a hang felé fordította, meglátta a parton őrző lányt. Azonnal nem is fogta föl, hogy a viselkedésének mi az oka, de ahogy belegondolt, hogy mi is történhetett, rádöbbsent, hogy a lány keservének csak az lehet az oka, hogy azt hiszi, hogy ő belefulladt az óceánba. Amikor elhatározta, hogy a tervét végrehajtja, nem is igazán gondolta át, hogy milyen megrázkódtatást okozhat a kislánynak, hogyha látja őt a csapkodó hullámok között eltűnni.

A fiatalember érzései kettősek voltak. Boldog volt, mert úgy érezte, hogy már biztos, hogy ez a kis tündér szereti őt, másrészt pedig sajogott a szíve, hogy meggondolatlanságával fájdalmat okozott, az általa egyre inkább imádott kis teremtnak. Már nem érdekelte a tenger alján meglapuló „kincs”. Egyet tudott.

Neki minél hamarabb ki kell menni, megvigasztalni a kétségbeesett lánykát.

Rövidesen kint is volt a parton, és a lány felé rohant, maga után elszórva a bűváfelszereléseit.

Szindi a földön nagyot huppanó palack hangjára riadt föl zokogó fájdalomából. Felvert vadként kapta a fejét a hang irányába.

- Drágám! – sikoltott föl.

Néhány másodperc múlva önfeledt boldogsággal ugrott felé széttárt karral rohanó férfi nyakába, hogy forró öleléssel simuljon mezítelen teste a férfi nedves testére, és izzó csókokkal halmozza el annak remegő ajkait.

Rózsák és tövisek

Ádám alig érezhető lámpalázzal hajolt a tudományos-munkatársi disszertációja fölé. Egy egészen újszerű gondolat alapjait próbálgatta fölvezetni. Tudta, hogy ha ez neki sikerül, már tudósként fogják kezelni. A már említett újszerű gondolat azon alapult, hogy a világ anyagi halmaza állandó, és annak bármelyik pontján egy struktúrát, legyen az, bármekkora méretű is, nulla idő alatt fel tudunk gyorsítani csúcsebességre, akkor az új módon anyagi értelmében az adott helyen megsemmisült halmaz, valahol a világmindenségben, a megsemmisülés előtti pillanathoz legjobban hasonlító feszültségi körülmények között, mindenféle változás nélkül, úgymond a „semmiből” újra alakulna. Ha a

feszültségi állapotokat befolyásolni lehetne, mindenféle időbeni elmozdulás nélkül lehetne utazni a térben. Az egyetlen gátló tényező csupán az volt, hogy nem létezett olyan energiaforrás, ami akár egy gombostűt fel tudott volna gyorsítani időelmozdulás nélkül csúcssebességig. Viszont ezzel a problémával Ádám már nem is foglalkozott. Az ő elmélete eddig tartott, és úgy nézett ki, eddig meg is tudja védeni.

Pár nappal korábban elmondta elméletének a lényegét pár embernek várva a véleményeket. Szándékosan nem tudósokat keresett meg ezzel, hanem néhány az állomáson nem tudományos munkakörben dolgozó kollégát. Persze mint minden, ami elméleti dolog, a nem elméleti gondolkozáshoz szokott emberek számára nehezen megérthető volt. Előfordultak olyanok is, akik nem is foglalkoztak vele, mondván, hogy bár

lehet, hogy igaz, de ha energia híján megvalósíthatatlan, hát minek gondolkozni róla.

Ádám nagyon boldog embernek érezte magát. Mindenféle apró gond, a sok tanulás, és mellette a munka eléggé elfárasztotta. Na és persze nem szabad megfélemlkezni az intenzív szerelemről sem. De pontosan ezek a dolgok, amik mint fizikailag, mint szellemileg megterhelték az egyébként rendkívüli adottságokkal bíró, és hatalmas tűrőképességű fiút, pontosan ezek okozták a boldogságát.

Legnagyobb gondot az okozta neki, ha arra gondolt, hogy az imádott lányt elveszítheti, de valójában ez sem izgatta túlságosan, mert meg volt győződve arról, hogy az ő szerelmüket nem rombolhatja semmi külső erő szét. Mosolyogva gondolt vissza egyik tanítójára, aki mindig azt szokta mondani a diákjainak, ha

véletlenül nem tanultak „tanuljatok gyerekek, mert bár a tudatlanság védőöltözet, de a tudás viszont fegyver”.

Mindig jó tanuló volt, de most kezdte ezt a fegyvert igazán a kezében érezni. Megállt a toll a kezében egy pillanatra. Az órájára pillantott. A lány jutott az eszébe. Boldog borzongás futott végig rajta. Minden üres gondolatát ez a kis nő töltötte ki. Szinte nem is tudta, még saját maga sem elképzelni, hogy hogyan tud ettől a kellemes „betegségtől” tanulni, de a kislány iránti vágy inkább csak fokozta felfogóképességét. Úgy érezte ilyenkor, érte tanul. Hogy méltó legyen a szerelmére.

Visszapislantott az előtte nyugvó papírra, és újból írni kezdett. Már a végén járt a munkájának. Minden érvét felsorakoztatta, de érezte, hogy sok ember lesz, aki a világ rég fennálló „törvényeinek” árnyékában eleve nem is

fog foglalkozni azzal, hogy megértse az ő újszerű, és elvont gondolatait, hát nekik – mottóként – odaírt a lap aljára még egy önálló gondolatot is.

Ismétlés a tudás anyja, de felejtés az apja!

Letette a tollat, és pár pillanatra behunyta a szemét, és hátradőlt a székén, nyugtatni megfeszült idegeit. Aztán elindult a megszokott helyre, találkozni Hajnalkával.

Idegesen forgatta az üdítő poharat a fiatal férfi. Feszült ritmust kopogott a kis motel, vastag lapú tölgyfaasztalán. Átbámult a kristályosan csillogó italon, de közben állandóan a bejárat ajtót leste. A kislány nem jött. Pedig sohasem szokott elkésni a hétvégi randevújukról.

- Csak nem történt valami baja – ötlött fel a gondolat a fiatalemberben.

Idegesen az órájára pillantott... már fél órát késett. Aztán megitta maradék italát. Mélyen a zsebébe nyúlt, és egy számmal

ellátott kulcsot pecázott elő belőle. Éles koppanással tette le az asztal közepére. A szobájuk kulcsa volt. Elkezdett a kulccsal játszani, de rövidesen abba is hagyta, és csak az asztallapon kopogott tovább az ujjaiival. Hirtelen kiderült az ég. Egy kellemes, könnyed lény elsepert minden felhőt fölüle. Ahogy belibbent a barátságos helyiségbe, felcsillant Ádám szeme.

- Végre – állt föl, a lány elé sietve. – Már azt hittem, valami bajod esett.

Forró csókot lehelt a lányka szájára, de azok az ajkak, amik vad vággyal válaszoltak máskor, most merevek, és hűvösek voltak. A férfi eltávolodott a bájos arcocskától, és ahogy tekintete végigfutott rajta, csak most vette észre Hajnalka vörös, kisírt szemeit.

- Mi történt drágám? – húzta végig az ujjait a lány arcán.

- Semmi - szipogott egyet az, kissé beleharapva az ajkaiba.

- Miért sírtál? Ki bántott?

- Senki – fordult el az, zavartan. - Nem jövök többet... - nézett újból szembe a férfival.

- Pedig valamikor, nem is olyan régen... szeretted ezt a motelt. De hát, menjünk föl a szobánkba.

- Majd lepihensz odafönt – értetlenkedett a fiú.

Semmi áron nem akarta tudomásul venni, hogy vége a mámorító, boldog kiruccanásoknak.

- Hisz tudod, milyen kényelmes az ágy – ízetlenkedett a helyzetnek nem megfelelő pikantériával.

A lány egy kicsit makacskodott, de végül mégis felment vele a hálóba. Valami örült vihar kavargott a lelkében, és félt, hogy megint elsírja magát. Pedig nem akart sírni. A világért sem. Gonosz, és

fölényes akart lenni. Bízott benne, hogy így könnyebb szakítani, és ha már, muszáj megtenni, legalább ennek a szegény fiúnak legyen könnyebb. Lassan az ágyhoz sétált, és hanyatt dőlt rajta, lehunyt szemmel, hogy visszatartsa duzzadó könnyeit.

- Ha akarsz, csak pihenj kicsim! – ült le mellé a fiú.

De aztán pár perc múlva elkezdett babrálni az ujjával a lányka testén. Az tűrte is egy darabig, de aztán mikorra kritikus területre ért volna a kószáló ujjak csapata, rászólt Ádámra.

- Nee! Nem akarom! Hagyj békén... kérlek!

A fiatalember megalázkodón vonult vissza, mint egy leteremtett eb. Leült az asztalka mellé, és semmitmondón bámult maga elé. Nem tudta mit gondoljon. Tekintete végigsiklott a fekvő nő gyönyörű vonalain, miközben szinte

vetkőztette vele. A tekintetével, mikor máskor a kezeivel szokta. Sorban leszedett róla gondolatban minden apró ruhadarabot. Most azonban mégsem feküdt előtte gyönyörű palástolatlan valóságában ez az istennő. Ahogy a kezeit magánkívül végighúzta az asztallapon, beleakadtak az ujjai valamibe. Egy íróeszköz volt, és mellette hanyagul szétszórva papírlapok feküdtek. Megfogta a tollat, és megkezdett az egyikre mindenféle ákombákomokat rajzolni. Aztán néhány torzszülött forma után összegyúrta a papírt, és lesöpörte az asztalról a földre. Új lapot vett, és nekiállt írni rá valamit.

- Mit csinálsz? – kérdezte meg tétován Hajnalka.

- Miután megfosztottál minden kisdéd játékomtól, kénytelen vagyok írni. Emlékszel rá? Tetszett a versem. Írok egyet. - És folytatta tovább.

A szerelem Robinzonjai

A férfi, forró csókokkal halmozta el a lány nedvesen csillogó mezítelen testének minden apró zugát. A lány két kézzel szorította magához, a végre szemtelenül csapongó fiú fejét. Tekintetét a ragyogóan kék ég felé fordította, és a szerelem áhítatában úszva élvezte a vadul keresgélő ajkakát. Szinte perzselt a vére. Nem törődött sem a múlttal, sem pedig a jövővel. Egy számított neki, a pillanat boldog mámora. A teste néha meg-megremegett, szinte elmerevedve, hogy másodpercek múlva újból ellágyulva simuljon a férfihoz. Egyikük sem szólt, egy szót sem. Testük rándulásaival beszélgettek, és tökéletesen megértették egymást. Rég felhalmozódott vágy, és szenvedély csapódott most le, kettőjük

önfeledt játékában. És nyugodtak lehettek afelől, hogy senki és semmi nem zavarja meg őket. Talán, ha nem itt, ezen a világtól izolált szigeten éltek volna le a mögöttük maradt néhány nehéz napot, hanem valami népes városban, a szerelmük elhamvadt volna reménytelen vonaglásaiban, de itt nem volt számukra semmi más emberi dolog, mint a remény, hogy vágyuk realizálódik egy végtelen, boldog szerelemben.

Az izzó nap lassan lehetetlenné tette, hogy továbbra is a parton maradva imádják egymás oltárát.

- Van egy meglepetésem számodra! – simogatta végig a kislány arcát a fiú. – Vannak ruhák a számodra nem csak a tengerben, de a szigeten is. Igaz, hogy ősrégiak, de ruhák – újságolta Szindi szemét kémlelve.

- Butuska kisfiú... – már nem kell! – túrt a férfi hajába az – azt akarom, hogy

mindig érezd, hogy az egész testem a tied.
Neked adtam..., neked adom, mert
megérdemled... örökre csak a tiéd.

A lány hangja el-elcsuklott, de a
férfinak is a torkában dobogott a szíve,
kivált, mivel a lányka bizonyítékául az
általá mondottak, megfogta a kezét, és
végighúzta bársonyosan csillogó
domborulatain.

- Nincs kedved egy franciaágyban
szeretkezni? – ölelte magához a férfi
cinikus mosollyal a szemei sarkában.

- Franciaágyban, a homokon, a
vízben... a fák tetején! Bárhol!

- De nekem ágyban van kedvem. Gyere
– vont a maga után partnerét a
fiatalember.

Fölszedve a nemrég szanaszét szórt
búvárfelszerelést, elindultak be a
dzsungelbe, a fennsík sziklafala irányába.

Egy óra múlva már mindketten a függőkert paradicsomi szépségében gyönyörködtek.

- Olyanok vagyunk, mint Ádám és Éva a paradicsomban – tekintett szét a férfi nem is gondolva arra, hogy egy régi seb alig begyógyult felületét kapargatta meg a kislány lelkén.

- Igen – tűnt el a mosoly annak arcáról.
- Ne haragudj - nézett zavartan a férfir, akin látszott, hogy felfigyelt a hirtelen elkomorodásra. – Vívódott magában, hogy elmondja-e ennek a valódi okát, vagy pedig füllentsen valamit, de végül az igazság mellett döntött. – Tudod... nem is olyan régen, volt egy nekem nagyon kedves fiú, akit Ádámnak hívtak, és a gonosz sors, elszakított bennünket. Valójában erre az útra azért küldött el az apám, hogy talán így elfelejtem. Hát - sütötte le a szemeit – majdnem sikerült, de te most felidézted bennem a régi dolgokat.

- Szeretted? – simogatta végig Szindi arcát a férfi, lágyan mosolyogva rá.

- Igen... Nagyon... Mondhatnám halálosan – könnyesedtek be annak szemei. – Majdnem annyira, mint téged – mosolygott vissza. – De terád nagyon vigyázok! Téged nem vihet el semmiféle sors mellőlem – tette hozzá a fiatalember nagy megnyugvására.

- Az én nevem Alex. Hát, igazából Alexander, de ki használ ilyen hosszú nevet? És nyugodj meg! Engem elűzni sem fogsz tudni. Bocs a rossz poénért. Én ott leszek melletted mindig.

A kastély minden várakozásukat felülmúlta. Bár hónapokra való munkát adott nekik, de ezzel egyszeriben el is felejtette velük minden szomorúságukat, amit a Robinzoni életmódjuk okozhatott volna nekik. Miután megtanultak tüzet csiholni a maradi tűzszerszámokkal, amit a kastélyban találtak és a fegyverekkel

vadászni, sőt adott a tenger, édeset a gyümölcsök, még egyéb fűszerek nélkül is mennyei étkeket tudtak készíteni.

Tündérszerelem

Ahogy a férfi eltávolodott az asztaltól, hogy az ablakon kibámulva révedjen a semmibe, a helyére settenkedett a lány. Nem akart ezzel semmiféle reményt megcsillantani, egyszerűen csak roppant kíváncsi volt. Nem akarta, hogy egyértelművé váljon, hogy még most is kikötések nélkül szereti, de meghalt volna, ha nem olvashatja el, hogy mit írt a fiú.

„Tündérszerelem”

Olvasta a címet. A papírlappal a kezében az ágyhoz sétált, leült annak szélére és folytatta az olvasást.

Egy illatos rózsakertben
Nyílt száz égő, piros rózsza
S egy csak egy volt olyan közte
Mintha izzó tűznyelv volna

Imádta ő a rózsáit
Mégis szíve mást is kívánt
Nem titkolta a vágyait
Hisz nem érzett még sosem
hiányt

Megszerette földnek porát
Vadvirágok varázsdalát
És az éjjel ott töltötte
Idegen kert közepébe'

Elmúlt egy nap, vagy tán kettő
És a tündér újra vágyott
Földre szállni szellők szárnyán
Oda, hol egy legényt látott

Szomorú volt minden perce
Mert a szíve érte fájt
Míg a legény lent a földön
Mindez alatt másra várt

Megszerezte a szerelmét
S neki adta szíve kertjét
Kertészének tette meg őt
És így szerzett hű szeretőt

Múltak hetek, hónapok
S tündérvarázs elfogyott
Egy, csak egy virág maradt
Izzó lángja nem hervadt

Egy szép tündérnek a kertje
Teremte a sok-sok rózsát
Csókjaival nevelgette
Ellátta a kertész dolgát

Azúr égen báránnyelű
Szellők szárnyán földre szállt ő
Földi rózsák illatáért
Más virágok mézcsókjáért

De amikor jött a hajnal
Visszaszállt ő tündérdallal
Tündérországnak kertjébe
Tündérlányok seregébe

Nem rózsákért, de őérte
Égett most már szíve vágya
És visszajárt minden este
Bárha várta rózsáágya

De mert nem volt földi lény ő
Nem olyan, mint a többi nő
S amit akart meg is kapott
A legényre varázs hatott

De, mert a fiú tudta titkát
Rózsáinak bűvös voltát
Nem volt más mit érte várt
Minden napra egy rózsát

Kérte azt is a fiú
Hisz amit tett, érte tett
De a tündér szigorú
Így szerelmüknek vége lett

*Azt a rózsát nem adta
Bár a fiút úgy szerette
Ezt tőle megtagadta
És vágyait temette*

*Vége már a szerelemnek
Lehulltak a piros rózsák
Őszi esték bűt temetnek
Feledni kell minden órát*

*Minden órát, ami elmúlt
És emléke mégis úgy fáj
Ha a rózsza szirma lehullt
S a szép nyárnak vége van már*

A szemeibe könny szaladt. Valóban úgy érezte, hogy vége a nyárnak. Vége az ő tiszavirág életű, gyönyörű nyaruknak. A sors kegyetlen vasökle szétzúzza a boldogságukat. És úgy érezte, mennie kell, bárhova, csak el az emberek szeme elől.

- Szép – susogta alig hallhatóan – csak kár, hogy igaz – tette hozzá tétován.

- Ne engedjük, hogy igaz legyen – nyúlt a fiú a lányka keze után – csak rajtunk múlik!

- Nem – vontta el az érte nyúló kezek elől a sajátját a lány. – Nem rajtunk! Rajtunk aztán nem!

- De ha szeretsz... - próbált érveket hozni Ádám-

- Ha szeretnék... de nem... szeretlek. – harapott izzó piros ajkaiba Hajnalka.

- Nem igaz! – fordult el kétségbeesetten Ádám.

- De. De. – lépett ki a maga előtt sarkig nyitott ajtón a lány.

Ádám az ajtó halk csapódására tért magához merengő fájdalmából.

- Elment – motyogta szinte magánkívül – csak úgy... elment.

- Késő estig üldögélt még magába roskadva, tűnődve a sors gonosz játékán, és nem tudta megérteni, hogy így porrá eshet egy tündérszerelem.

Öngyilkos menekülés

Öngyilkosság - rázta a fejét a galaxis-szakadás kivizsgálására tervezett űrexpedíció megszervezésével felkért fiatalember. – Tudja Ádám, én megmondom úgy, ahogy van, jobban szeretném, ha maga egyáltalán nem is lenne, de ha egyszer már létezik, akkor úgy érzem kötelességem figyelmeztetni, hogy a halálra vállalkozik, ha erre az űrutazásra vállalkozik.

- Tudom – válaszolt röviden Ádám.

- És mégis? - értetlenkedett a másik. Meg akarta kérdezni, hogy „és ehhez Hajnalka mit szól”, de inkább nem szólt semmit. – Beírtam – állt föl az íróasztalától – ha akad még egy őrült, aki a maga társa akar lenni, értesítem.

Ahogy kilépett az ajtón Ádám, az őt kikísérő fiatalember a jobb keze mutatóujját a halántékához emelve, csak úgy magának megállapítva jelezte, hogy szerinte ez a pasas stikkes.

Ádám határozott léptekkel, a kutatóállomás központi irodája felé indult. A disszertációjával kapcsolatos elbeszélgetésre volt hivatalos. Meg volt győződve, hogy a tanulmányát elfogadták. El sem tudta képzelni, hogy nem adnának rá kutatási jogot, de elhatározása volt, hogy lemond minden előjogáról e téren, és bejelenti ott is, hogy részt vesz a Galaxis-szakadást vizsgáló űrexpedíción. Pár orvosi vizsgálat – gondolta – és elmegyek a földről. Valószínűleg örökre.

Semmi fájdalmat nem érzett. Már nem sajnált itt hagyni senkit és semmit. Az eltelt néhány nap alatt teljesen elfásult. Csak meghalni kívánt. Elégni, valahol a galaxis belsejében. Szinte nem is látta

maga körül a világot, úgy ment végig a hatalmas épület hosszú termein, de hirtelen valami éles kép érte el a tudatát. Hajnalka csillogó tekintetével találkozott a tekintete. A lányka szemei elfátyolosodva borultak könnybe a férfi vádló pillantásának a súlya alatt.

- Nem én - sugallták a könnyben úszó női szemek – nem én tehetek róla!

De az ajkak nem szóltak. Az ajkai makacsul összeszorultak maradtak.

A másodpercnyi megtorpanásából továbbinduló férfi hallotta, ahogy a mögötte maradó lányból kibuggyan a zokogás. Alvónak tűnt szívében újra a fájdalom ördöge kezdett motoszkálni, de már nem fordult vissza. Félt, hogy ha most megfordul, nem lesz többé képes parancsolni magának. Nem lesz képes itt hagyni ezt az annyi bűnt és jóságot, annyi fájdalmat és boldogságot magánviselő sárgolyót.

Ahogy belépett az általa keresett ajtón, a helyiségben először nem vélt felfedezni senkit. Már majdnem visszalépett tanácstalanul, mikor a terem egyik sarkában álló hatalmas akvárium mögül, egy szemüveges, ötvenes férfi lépett elő.

- Már vártam magát Ádám! – szólalt meg megnyugtató lágy hangon. – Tudja, szeretem ezeket az élő ékköveket nézegetni – mutatott hanyagul az akváriumban úszkáló, millió, sok színben csillogó halacskára. – Na persze magát nem ez érdekli – törölte meg némi zavartsággal az orra hegyéről épp most leemelt szemüvegének csillogó lencséit.

Ádám már ismerte ezt a kissé kövérkés, mindig barátságos, sőt kissé talán finomkodó úriembert, de mivel eddig nem a kutatásban dolgozott, dolga még nem volt vele. Megnyugtatónak találta az egyéniségét. Úgy érezte, jó lenne vele dolgozni, de ez sem tántorította el az

elhatározásától, hogy szakít, a még meg sem kezdett kutatói élettel.

- Üljön le – szólalt meg újból, barátságos mosolyt vetve vendégére az idősödő férfi.

Szemüvegét visszabiggyesztette az orrára, és fölötte elsandítva mérte végig az egyik fotel felé induló fiatalembert. Azon gondolkozott, vajon hogyan közölje vele a rossz hírt, mármint, hogy a disszertációjában szereplő témakörre nem kap kutatási engedélyt.

- Nézze... fiatal barátom! Amin maga a fejét töri, az a jövő század kutatóinak a feladata. Racionális gondolkozásra vall, de meghaladja a korát. – ült le a már helyet foglalt Ádám mellé. – Sajnos – nézegette hosszasan a körmeit, eltöprengve – sajnos nem kaphat rá kutatási engedélyt – húzta föl a szemöldökét.

- Nem? – ütött ki a csalódottság a fiatal férfin – de hiszen... - kezdte bütykölgetni a mellette álló asztalkán lévő hamutartót.

- Á. El is felejtettem mondani. Nyugodtan gyűjtson rá, ha akar – figyelt föl az akarattól független mozdulatra a mérnök – sajnos megkínálni nem tudom, mert én nem dohányzom – szabadkozott.

- Nem... köszönöm... Én sem élek vele – tolta el magától a kis fémtárgyat Ádám, visszahúzva kezét, mint akit megégetett valami.

Pár másodpercnyi csend következett. Bár Ádám nem is olyan régen, abszolút nem foglalkozott azzal, hogy mi lesz az általa feszegetni kezdett témával, de most, hogy a szemébe mondták, hogy nem kísérletezhet ezzel kapcsolatban, rettenetesen felháborodott. Szinte teljesen elfelejtette eddigi szándékát. Csak az, munkált az agyában, hogy vajon mi lehet az oka ennek az elutasításnak.

- Ne haragudjon uram! De nem értem – nézett ez idősödő férfir a zavart pillantásokkal. – Nem fogadták el?

- De barátom... a bizottság elfogadta... csak, látja, itt is van az ön tudományos-munkatársi minősítése – vett elő a zsebéből egy kis kártyácskát – és ha innen elmegy – nézett a fiatalember szemébe – ezt átküldöm a számítóközpontba, és attól kezdve a világ minden táján, kitűnő minősítésű kutatóként fogják önt nyilvántartani. – Emelte magasra a jobb keze hüvelyk és mutatóujja közé szorított lapocskát. – csak – tért vissza a korábbi szavára – ez nem jelenti azt, hogy a kísérletezéshez engedélyt kap. De ne csüggedjen! Minden bizonnyal találunk magának olyan feladatot, amit ugyanolyan nagy kedvvel fog végezni.

- De ha, arra jó a munkám, hogy minősítsenek, akkor arra miért nem jó, hogy kutatásokat folytathassunk vele

kapcsolatban? Szerintem elképzelhetetlenül széles körben fel lehetne használni... - magyarázta a véleményét tágra nyílt szemekkel a fiatalember.

- Na, látja! Ez az! – vágott közbe a mérnök. – A minősítést megkaphatta a munkája alapján, de a kutatási jogot, már nem mi, hanem egy nemzetközi csoport adhatja csak ki. Ennek a csoportnak viszont az a dolga, hogy letiltson mindent, ami ha a kutatások sikerrel járnak, a maga szavaival élve, elképzelhetetlen, beláthatatlan következményeket vonnának maguk után. Ez a bírálócsoporthoz tiltotta le, például Grangzen professzor úr génprogramozási elméletének kutatásait, vagy a Harklhof professzorféle nulltér elmélet körüli kutatást a katasztrófa után. Tulajdonképpen büszke lehet, hogy ilyen hatalmas koponyák nevei mellett említhetem a magáét – tette az idős férfi

bíztatólag Ádám vállára a kezét. - Ha meg akarjuk vallani az igazságot, jobban járt mindegyiküknél. Mindegyiküknek sok munkája feküdt a kutatásokban, mire letiltották azokat. Például minden bizonnyal hallott a Francia Schansalierről.

Mivel Ádám tekintete nem kifejezetten erről tanúskodott, az idős tudós elkezdte mesélni a francia esetét.

- Ő teljesen befejezte a kutatásait, sőt egy ízben alkalmazták is, és aztán tiltotta le a vétőbizottság.

- Ne haragudjon! Nem ismerem az esetet – vallotta be szégyenlősen a fiatalember.

Úgy érezte, még mindig nagyon sok mindent nem ismer. Az azonban büszkévé tette, hogy a Grangzen nevet nagyon jól ismeri. Sejtette azt is, hogy ő tulajdonképpen annak, a nevezetes letiltott elméletnek, pontosabban a

minden tilalom elleni alkalmazásának a „kísérleti nyula”, de erről eszében sem volt beszélni.

- Ha óhajtja, vázlatosan elmesélem – állt föl a foteljéből a férfi. – Az említett Francia sokáig állt munkakapcsolatban Grangzennel. Ketten együtt, a világ legnagyobb genetikusainak számítottak. De Schansalier egy idő után egészen más irányba kezdett kutatni. Egy olyan vírustörzset hozott létre, mondhatnánk úgy is, hogy tenyésztett ki, ami rendkívül gyorsan képes szaporodni, bármilyen közegben meg tud élni, és ami az egésznek a lényege, egy egészen egyszerű módszerrel be lehet szabályozni, hogy mit támadjon meg. Na... elhiszem, hogy ez így eléggé érthetetlen – tárta szét a karját – de képzeljen el egy vírust, amibe be lehet programozni, mondjuk azt, hogy a maga idegsejtjeit támadja meg, és semmi mást a világon, és ha a „munkáját” elvégezte,

mondjuk két hónap elteltével, a teljes törzs nyomtalanul pusztuljon ki. Tegyük föl, én egy tenyészetet szabadon engednék, mondjuk... mondjuk az Antarktisen, attól a pillanattól kezdve a maga élete már egy fabatkát sem érne. Mert bárhova is bújna, a vírus magára találna, és pár óra alatt az idegrendszerét szivaccsá marcangolná szét. – szorította ökölbe az a kezét, majd megforgatta a csuklóját a levegőben szemléltetve a marcangolást.

- Ez iszonyatos – ugrott föl a székéből Ádám – az ilyet le is kell tiltani... erre én is azt mondom.

- Na látja. Ez a véleménye, ha ezt mesélem el, de ha úgy mondanám el a történetet, ahogy egyébként meg is történt, hogy ezt a vírustörzset mikor kipróbálták, egy, az egész emberiséget fenyegető betegség kórokozójának kipusztítására használták föl, akkor mi

lesz a véleménye. Hallomásról biztosan ismeri azt a betegséget, ami az ember immunrendszerét támadva irtotta az emberiséget, és semmivel nem lehetett megakadályozni a terjedését. Nos Schansalier vírusa egy hét leforgása alatt teljesen megszabadította az emberiséget ettől az iszonyú rémtől, és újabb két hét múlva, nyomtalanul elpusztult saját maga is. Így mi a véleménye? Így is iszonyatosnak találja a francia munkáját?

Ádám lehorgasztott fejjel volt kénytelen elismerni, hogy minden attól függ, hogy mire használjuk fel. Minden relatív.

- Gondolja maga, hogy Nobel a dinamitot gyilkolásra találta fel, vagy talán a Curie házaspár az atomot arra, hogy az emberiséget rettegésben tartsák vele évszázadokig. – nézett a mérnök mélyen fiatal kollégája szemébe – Biztos lehet benne, hogy nem! De hát ezek csak

apróságok. Valószínűleg ezeket a vétőbizottság ma sem tiltaná le. Amiket ők tabunak nyilvánítanak, azok valóban beláthatatlan következményeket hozhatnának maguk után. Tudja a legtöbb tudós naiv. Tisztelet a kivételnek. Nem tudják elképzelni, hogy az ő gyönyörű gondolataikat rosszra is lehet használni. Hát ezért mondtam, hogy talán a jövő század tudósainak a dolga az, amivel maga foglalkozik.

- Tudja az, az igazság, hogy én valójában úgy jöttem ma ide, hogy bármi is a vélemény a munkámról, én lemondok minden kutatási jogról. És valószínű, ezt meg is tettem volna, ha nem közli velem, hogy megfosztanak tőle. De így... hirtelen elfelejtettem mindent. Úgy éreztem, elvettek tőlem valamit, ami az enyém, és amiért kötelességem harcolni. – jutott eszébe a fiatalembernek eredeti szándéka.

- Na és miért akart lemondani a kutatási jogáról? Talán a saját lelki vétőbizottsága tanácsára? – mosolyodott el a másik.

- Nem... Úgy döntöttem, részt veszek a galaxis-szakadást vizsgáló expedíción.

Ez után a mondat után Ádám elhallgatott. Azt várta, hogy a mérnök majd megpróbálja lebeszélni, hivatkozva arra, hogy ez az utazás életveszélyes. Szeretett volna dacolni vele, és sajnáltatni magát. De a lebeszélés elmaradt. Sőt!

- Helyes! – bólintott rá az idős férfi. – látja már nem is, kell keresni magának alkalmas, testhezálló munkát. Talált magának. Ez a munka tetszeni fog magának barátom. Izgalmas, a jelenlegi csúcstechnológiát alkalmazó, fantasztikus kutatás lesz. Biztos vagyok benne, hogy remekül érzi majd magát, és a világ ünnepelni fogja, ha visszatér.

- Ha... visszatérek – tett megjegyzést merengő tekintettel Ádám.

- Már miért ne térne vissza? Legyen nyugodt. Garner tudja a dolgát. És mellette olyan ember, aki soha nem engedné alkalmazni az általa kifejlesztett módszert, ha nem lenne teljesen biztos, hogy veszélytelen az.

- A közvélemény nem ez – csóválta meg a fejét a fiatalember.

- Ne higgyen a szóbeszédnek! A gép tökéletes, és biztonságos, már amennyire az lehet egy űrutazás, csupán ember kell bele. Pont olyan ember, mint maga. Olyan, akinek jó a kreatív, intuitív érzéke. Olyan, aki bátor, és értelmes.

Ádám hitte is, nem is az egészet, de megköszönve a biztatást, elköszönt, és távozott. De kétségei támadtak az utazás kimenetével kapcsolatban, és félni kezdett tőle. Eddig, míg biztos volt benne, hogy ez az utazás egyezik a véggel... nem

félt. Ám most, hogy már nem volt biztos
semmiben, erőt vett rajta a rettegés.

Az elsüllyedt hajó révbejutott utasai

A tengerpartra sütő nap, ragyogó fényében állt a lány, egy hatalmas fakereszt közvetlen közelében. A kereszt tövében tarka, trópusi virágokból font koszorú hevert. Az egy éve történt szomorú eseményre emlékezve fonta, a sziget legszebb virágaiból. Különben, mindig a napfényben csillogó bőrét, valami kacagtatóan muris, fekete színű, csupa fodor ruhaköltemény takarta. Az alkalomra vette fel, egyáltalán nem nevettető szándékkal. Úgy érezte, az egyébként mindig majdcsak-nem teljesen meztelen testével nem tudná megadni a nekik kijáró tiszteletet. Szeretett a forró éghajlatú szigeten fedetlen testtel sétálni, és most is csak nehezen tűrte meg magán

az izzasztó holmit. Könnybe lábadt szemmel tekintett a keresztre vésett dátumra. Felidézte magában a sokak számára végzetes nap kegyetlen pillanatait. Nem csoda, hogy könnyben úsztak a szemei, hisz a halál egy olyan sérülés, ami az életben maradottaknak fáj. Ennek a törékeny teremtésnek, még most, egy év után is fájt, annak a számára majdcsak-nem teljesen ismeretlen, utolsó emlékeiben tőle teljesen elütőként élő, vidám társaságnak a halála. Az eltelt egy év során nemigen emlékezett a valószínűleg tőle örökre elérhetetlen távolságra kerülő apjára sem. Elfoglalták pillanatnyi gondjai, örömei. Ám most ez az emlék is élénken hasított a tudatába. Összeszorult szívvel törölgette szemeit a sötét ruha újába. Úgy érezte, foglyul tartja valami, és nincs ereje a mellőle nemrég a dzsungel felé induló fiú után menni.

- Nem jössz? – hallatszott az erdő felől annak türelmetlen kiáltása.

- De... azonnal – motyogott a lány olyan halkán, hogy a fiatalember biztosan nem hallhatta – de megyek – fordult el fájó emlékeinek szimbólumától.

Az egész nap hangulatát megbélyegezte a reggeli emlékezés. Keveset szóltak egymáshoz, és napok óta mindig mosolygó arcuk, komor és szomorú volt.

Másnap, mikor a borult hangulatuk tovatűnt, vidáman éltek tovább mindennapos, a szabadság örömeiben úszó életüket. Szabadnak érezték magukat, szabadnak, mint amilyen csak a sziklaszirt fölött köröző sas lehet, pedig valójában foglyok voltak, a zsarnoki sziget kiszolgáltatott rabjai. Bár a börtönük gazdag és fényűző volt, valamint biztonságos és bőségben úszó, de ha akarnak sem tudtak volna odébbállni. Na persze egyelőre nem is akartak. Az

édenkertben érezték magukat, és nem kívántak kiűzetni ebből a paradicsomból.

A férfi az édes semmittevésbe merülve, a földön heverő, egyébként ülőeszköz gyanánt odagurgatott, fatönk oldalának támaszkodva nyújtózott el a földön, és közben le nem vette fürkésző szemeit a lány, a felkelő nap aranyos sugaraiban fürdő, bájoló testéről.

Nemrég lépett ki a buján tenyésző gyümölcsfák sűrűjéből. Kezeiben édes gyümölcsöket tartott.

- Valami ilyesmi bűvölhette el valamikor azt a falunkban élő embert, aki azt mesélte, hogy találkozott a tündérekkel – szólt a férfi a közeledő lánykához.

- Ki látott tündéreket? – érdeklődött kacagva Szindi, miközben hanyagul a fiú felé hajított egy jól megtermett narancsot.

- Tudod én sokáig falun éltem – kezdett anekdotázni az – ott meséltek az öregek

egy idős férfiről, aki egyébként az ő ifjúságukban sem volt éppen fiatalember, szóval azt mesélték róla, hogy ő azt állította, hogy látta az erdő tündéreit. Persze ehhez tudni kell azt is, hogy ennek a férfinak, állítólag mesésen gyönyörű felesége volt, és a tündérekről szóló mesét akkor szokta elmondani, ha arról érdeklődtek nála, hogy hol találta ezt a gyönyörű tündérlányt. Állítólag, a férjénél jóval fiatalabb nő szépsége minden elképzelést felülmúló volt. A mese szerint a férfi gomba után kutatott az erdőben, amikor egyszer a tekintetét a földről felemelve, hat-hét mesésen gyönyörű lányt látott meg, amint önfeledt táncukat járták a körülöttük hullámzó, emberi értelemmel el nem mesélhetően fenséges zenére. Ahogy állítólag az öreg mesélte, először kővé dermedt, és mozdulni sem tudott a körülötte incselkedő tündérlányok felé. Érezte isteni illatukat,

a testük simogatta az övét, de kő volt az egész teste, csupán csak a lelke volt élő, és kegyetlenül kínozták a szoborszerű mozdulatlanság. Hallotta a tündérek csevegését, és kacagását is, de nem értett meg semmit belőle. Aztán egyszer csak eltűntek a viháncoló tündérek, és ő végre újból megmozdulhatott. Elbűvöltségéből felocsúdva, mikor körülnézett maga körül, igazolandó, hogy nem csak álmodta az egészet, a földön egy hosszú aranyhajszálat talált. Ráismert a legszebb tündér hajának egy szálára. Csodálkozva forgatta az ujjai között, a nemrég rá ható varázslatos pillanatok valóságosságának kézzelfogható bizonyítékát, mikor, hipp-hopp előtte termett a gyönyörű lány, és könyörögve kérte, hogy adja vissza neki az elveszett aranyhajszálat, mert különben nem térhet többé vissza a tündérek gondtalan világába. Az öreg állítólag a lány kérésére sem igen akart

megválni a csodálatos aranyszáltól, mire a tündér azt ígérte, hogyha megteszi neki ezt a szívességet, minden kívánságát teljesíti. A barátunk nem volt éppen szerény. A tündér szerelmét kérte, és meg is kapta. Persze a lány így sem térhetett vissza meseországba, de mivel neki is tetszett a férfi, a hajszáért a kérést teljesítette, és így egy földi férfi lett a férje. – Hát tudod, kezd bennem motoszkálni a gondolat, hogy nem-e te is az erdő tündéréinek az egyike vagy?

A lány hatalmasat nevetett a bókra, és a férfi mellé heveredett.

- Vigyázz, mert ha nem adod minden csókom vissza, elhagylak és visszamegyek a tündérek közé – incselkedett a férfihoz simulva.

- A csókjaid százszorosát adom vissza – tapadt a lány ajkaira az. – De akkor viszont már te tartozol! – bontakozott ki

másodpercekre a mohó ajkak bűvös hatalmából.

A ragyogó nap lassan az ég kupolájának csúcsára hágott, és onnan mosolygott a szigetre, a szerelmesek boldogságában gyönyörködve, de rövid idő alatt rá is kényszerítette őket arra, hogy elbújjanak a kíváncsi tekintete elől.

A lány szélben hullámozó sziget révbe jutott hajótöröttjei már újból elfelejtették az élet minden gondját és bánatát, rá sem gondolva, sem azokra, akik elmenni kényszerültek ebből a csodás világból, sem pedig azokra, akik bár még nem mentek el belőle, de legszívesebben ezt tennék.

El vagy vissza

Nelmernnek megfogalmazásbeli gondjai támadtak azzal az úttal kapcsolatban, amire a repülőjegyet épp most váltotta. Nem tudta ugyanis, hogy lenne helyes mondani, hogy elmegy és elhagyja eredeti hazáját, Amerikát, vagy, hogy visszamegy új hazájába Magyarországra. Tulajdonképpen jelenlegi lelkiállapotában sem maradni, sem pedig menni nem volt kedve. Tudta, hogy Amerikában nincs jövője, de attól félt, új hazájában sem vár rá több öröm.

A gondoktól terhelt fiatalember tudatában keveredtek a körülötte nyüzsgő város képei, és az emlékeiben villódzó, a múlt örömeit és gondjait fölélélnkítő képek. Nem igazán tudta érzékelni az idő valós múlását. Ahogy

végigment az emberáradattól zsongó repülőtéri várótermeken, szinte nem látott a tarka kavalkádból semmit, csak tudattalanul, minden szándékos irányítottság nélkül, mintegy ösztönösen, magát a tömegtől sodortatva közeledett igazi célja felé. Fejében őrült kavarodást érzett. Nagyobbat, mint amilyent a körötte hömpölygő ember halmaz keltett volna benne. Szerelme, munkája, csalódásai, tehetetlensége, eredményei felismerhetetlen káosszá álltak össze idegei legmélyén. Szinte csak akkor tért magához, mikor felszálláskor a kontrollkártyáját kérte tőle a gépre való felszállást irányító, meglehetősen csinos, utaskísérő-kisasszony.

- Hogyan? – meredt értetlenül a szép szemekbe Nelmern.

- A kontrollkártyáját uram! – nyújtotta nyitott tenyerét a mosolygós arcú kis nő.

- Á... igen – húzta elő a fiatalember zavarodottan az említett lapocskát.

- Valami probléma van? – érdeklődött a stewardess Nelmernre emelve tekintetét, miközben a kártyát az ellenőrzőkomputerbe csúsztatta.

- Nem... Nem! Semmi. – rázta idegesen a fejét a férfi. – Csak éppen most jelentette be a barátnőm, hogy mást szeret. – Próbált magyarázatot adni különös viselkedésére.

- Persze nem is tudom, miért mondom ezt el kegyednek – legyintett szomorkás tekintettel, pedig nagyon is jól tudta. Így akarta megkímélni magát attól a részletesebb ellenőrzéstől, ami különös viselkedését követhette volna.

- Sajnálom – formált szánakozó tekintet az utaskísérő nő – remélem, odafönt megnyugszik, és kellemesen fog repülni – utalt a rövidesen induló utazásra.

- Igen... Minden bizonnyal. – bólintott Nelmern - az, ha a levegőben lehetek, mindig megnyugtat – tette hozzá, miközben visszacsúsztotta a helyére a visszakapott lapocskát.

A repülés valóban feldobta. Mire Budapestre ért, teljesen elszámolt magában az érzelmeivel. Szilárd elhatározás született benne, hogy visszamegy az űrbe. Ha nem az áramlás-szimulátor építéséhez, mert tudta, hogy ott neki már nem terem babér, hanem emlékezett rá, hogy a magyar kutatóbázis űrjárművet akar küldeni a galaxis-szakadás körülményeinek felderítésére. Elhatározta, hogy gondolkodás nélkül jelentkezik erre az útra. Tisztában volt a vállalkozás veszélyeivel, de nemigen törődött semmiféle kockázattal. Visszaemlékezett, mikor még a szimulátor építésén dolgozott, mindig boldog volt. Ha „odafönt” lehetett, nem hiányzott neki

senki, és semmi. Sem a család, sem a barátok, sem a nők. Érezte, hogy az igazi lételeme az űr, mint hálnak a víz, vagy madárnak a levegő. Itt lent a földön fuldoklott, és vergődött. Állandóan kínoztta valami hiányérzet, csak egy valami tudta mégis itt tartani. Egy csoda, egy istennő. De most, hogy felborult ennek az istennőnek a temploma, kiszabadult az ő nyughatatlan, szabadnak született lelke. A szíve vérzett, de egyben valami boldog várakozásban úszott. A kalandvárás izgató mámorában.

Budapest színei, csillogása, most is, mint mindig, megfogta fejlett szépérzékét, de igyekezett elszabadulni a megkapó, romantikus, és mégis modern, élettől lüktető város simogató öleléséből.

Miután visszatért magyarországi lakásába, Nelmern csak pár óra pihenést engedélyezett magának, aztán azonnal indult az űrkutatási-központba. Nem

foglalkozott semmilyen munkával, csupán azért ment el a munkahelyére, hogy jelentkezzen az úrutazásra. Miután beíratta magát, mint önkéntes jelentkező asztronautát, a jelentkezését regisztráló fiatalember közölte vele, hogy ki lesz a jelentkezés alapján a társa az utazáson, de a rendkívül "szórakozott" űrmérnök nem figyelt a férfi szavaira. Egy darabig hallgatta azt, aztán mikor úgy vette észre, hogy a férfi befejezte mondandóját, egyszerűen elbúcsúzott, és kísétált a teremből anélkül, hogy az elmondottakat megértette volna.

Gondolataiban Hajnalka járt. Nevető arca, karcsú dereka, elnyomott minden más képet. Már az úrutazás sem foglalkoztatta. Az eldöntött dolog volt számára, tehát nem idegesítette tovább. De az, hogy tudta, hogy a kislány valahol a közelében van, felélénkítette iránta érzett vágyát. Azt sem tudta, hogy

egyáltalán közölje-e vele, hogy visszamegy az űrbe. Valójában félt vele találkozni. Félt a szerelemtől csillogó szemeibe nézni. Félt más boldogságát látni, annak tudatában, hogy ez a boldogság, az ő boldogtalansága által létezik.

Búcsú nélkül

Közeledett az idő, mikor a kétszemélyes expedíciónak el kellett indulnia a világűr zavaros zónája felé, és a két férfi még mit sem tudott arról, hogy tulajdonképpen ők együtt fognak elindulni, a kétes kimenetelű utazásra. Együtt fognak menekülni, pillanatnyi problémáik elől, az élet nagy egysége tekintetében, apró bánataik színhelyéről. Külön-külön készítették fel őket az „utazásra”, így aztán sosem találkoztak úgy egymással, hogy abból kiderülhetett volna, hogy a nemrég testi-lelki jó barátok, rövidesen társak is lesznek, egymásra utalt munkatársak, valahol a világmindenség végtelen tengerében.

Nelmern szenvedélyes izgalommal várta az indulás időpontját. Egyre inkább

sikerült neki elfeledni minden egyéb gondolatot. Napról-napra jobban érezte magát. Élvezte a felkészülést, és úgy érezte magát, mint egy, a sivatagban kiszáradt ember, mikor eléje tesznek egy pohár vizet. Úgy, ahogy valószínű az sem szerelmére, egyéb problémáira gondol, Nelmern gondolataiban is csupán a benne rég kialakult hiányérzet legyőzésének lehetősége élt. Mohó türelmetlenséggel várta a kitűzött időpont elérését. Amikor tehetett, az úrhajó végső felkészítését végző szakemberek körül lebzelt. Szakmájánál fogva jól értett az ott folyó munkákhoz, és gyakran be is segített az ellenőrző munkálatokban. Ádámot, csakúgy, mint Hajnalkát, ha csak tehetett kerülte, ha ez nem sikerült volna, ámbár barátságosan, de rá nem jellemző visszafogottsággal viselkedett velük. A továbbiakban is barátoknak tekintette őket, de már nem ők voltak az élete

legfontosabb alkotóelemei, mint nem is olyan régen. Tudta, hogy úgy sokkal nehezebb volna elválni, és arról is meg volt győződve, hogy elválni, pedig muszáj lesz.

Ádám sokkal nehezebben viselte a felkészülés időszakát. Gyakran depressziós állapotba került. Néha szinte az öngyilkosság gondolatáig sodródott, de olyankor mindig eszébe jutottak az apja szavai, "élned nem muszáj, csak szabad". Ilyenkor elbújt valahová, ahol senki nem láthatta, és egyhangúan, maga elé bámulva töprengett azon, hogy mit is kéne tennie. Szinte alig tudott aludni valamicskét, de mégsem nyúlt az álomőr bekapcsoló-gombja után. Nelmernéhez csupán annyiban hasonlított a viselkedése, hogy az úrmérnökhöz hasonlóan, ő is kerülte mindazoknak a közelségét, akik nélkül, nemrég, még csak elképzelni sem tudta az életét. Rettegett

találkozni a szüleivel ugyanúgy, mint Hajnalkával, vagy Nelmernnel. Már visszavonta volna a jelentkezését, de nem akart megbízhatatlannak látszani, gyávának pedig pláne nem. Összeszorított fogakkal tett eleget a felkészítés követelményeinek. Nem mintha szellemi, vagy fizikai megterhelést jelentett volna neki, csupán pszichikailag viselte meg ez az időszak. Komoly problémát jelentett neki az a kérdés, hogy vajon hogyan közölje „szeretteivel”, hogy lehet, hogy örökre elhagyja őket. Nem tudta eldönteni, hogy hogyan búcsúzzon el. Pedig úgy vélte, hogy elbúcsúzni mindenképpen muszáj. Arra gondolt, ennyit megérdemelnek azok, akiket szeretett, és meg kell vallania, mindenek ellenére örökké szeretni fog.

A felkészítés utolsó napján, az indulás előtt egy-huszonnégy órával, azonos volt a két férfi programja, tehát adva volt a

lehetőség, hogy „megismerjék egymást”, illetve rájöjjenek arra, hogy nem ismeretlen lesz az útitársuk.

A lehetőség adva volt, de a találkozás mégsem jött létre, mivel Ádám nem ment el az utolsó felkészítésre. Ehelyett inkább búcsúleveleket próbált fogalmazni. Nagyon keservesen ment neki ez.

Először Nelmernnek írt. Azért választotta őt elsőnek, mert úgy vélte, tőle lesz legkönnyebb elköszönni. Szerette, mint barátot, de a barátság mégsem rokoni kötelék, pláne nem szerelem. Pár sort írt neki. Meghagyta barátjának, hogy vigyázzon Hajnalkára.

Következő a kislánynak írt búcsúlevél volt, de alighogy befejezte az írást, azonnal össze is gyúrta a papírt, és szemétkosárba dobta. Ezt megismételte vagy három-négyszer. Aztán más gondolt. Vett egy újabb lapot, egy percig csak bámulta a fehér papírt, aztán fölállt, és az

addig hangosan zenélő rádióhoz lépett.
Hirtelen mozdulattal lekapcsolta azt,
majd visszaült az íróasztal mellé, felvette
a korábban letett tollat, és írni kezdett.
Elhatározta, hogy a lánytól versben mond
búcsút.

Bár lennél

Írta föl a címet, aztán elkezdte írni a
verset

*Bár lennél föld, és én az ég
Lehetnék a fedeled
Vagy lennék égen fénylő csillag
S beszélhetnék teveled*

*Lennék kerted, meződ, melyre
Bársony, karcsú lábad lép
Lennél tűz, mely a szívembe
Pusztító vad lánggal tép*

*Vagy lennék én a kezekben
Egy viruló szép virág
Egyszeriben széppé válna
Körülöttem a világ*

*Nemrég vad tűz volt szerelmem
Mely szívedben lánggal ég
De nem maradt már más
helyében*

*Lennék ékes fénylő tükröd
S minden titkod őrizném
Te lennél az álmaimban
Átvillanó édes kém*

*Csak dermesztő hideg jég
Aranyfésű lennék nyomban
Ha selymes hajad fésülnéd
És vár lennél, amely engem
Minden támadástól véd*

*Lennék puha takaród is
Hogy tested hevét érezzem
Te lennél a könnyes párnám
Hogy szívemmel összevérezzem*

*Hajadból szőnék aranyhidat
Mely bennünket összeköt
S szívem lenne rajt egy csavar
Mely véredbe „mérget” lök*

*Én lennék a piros rúzsod
Amit kezded szádon húz
Vagy vennél az ajkam sarkán
Útban lévő édes csúz*

*Voltam színe életednek
Voltál szívem ékszere
Gyönyörű képed ki kell
mosnom
Emlékemből örökre*

Végre meg volt elégedve. Ezt már nem dobta szeméttbe. Olyannyira tetszett neki a verses forma, hogy megpróbált a családjától is ily módon elköszönni.

*Elmegyek én közületek
Ne várjatok többé
Hagyjátok, hogy hagy porladjak
Fönn az úrben köddé*

Kezdte írni. De aztán meggondolta, és eldobta az egész papírt, pedig csak ez a pár sor volt rajta. Nem akart túl drámai lenni. Hiszen nem biztos, hogy ez a kiruccanás katasztrófával végződik. A tudósok nagytöbbsége biztonságosnak tartotta az emberrel még soha ki nem próbált úrjárművet.

Ádám mindenesetre félt, és meg kell vallani rettenetesen sajnálta magát. Úgy

érezte őt megcsalta, becsapta a világ. Na persze nem csak sajátmagát sajnálta. Sajnálta ezt a csaló világot is. Sajnálta itt hagyni az élet szépségeit. Az órájára nézett. Sietnie kellett, mert az utolsó estéjét szórakozással akarta tölteni. Jobban mondva nem is szórakozással, inkább nosztalgiázással. Végig akarta járni azokat a helyeken, amelyeket a közelmúltban olyan jól érezte magát. Saját maga nem érezte igazán, de az igazi elbúcsúzás ez volt. Evvel ugyanis mindentől el akart köszönni. Az egész világtól, az élettől. Tudta, hogy fájni fog, azokra a helyekre elmenni, ahol nem is olyan régen olyan boldog volt, de utoljára még fel akarta idézni a szép emlékeket.

Mivel az idő sürgette, ha végig akart minden emlékezetes helyet járni, gyorsan írt pár sort a szüleinek. Nem igazán búcsúzott, csak közölte velük a tényt, hogy részt vesz az expedíción. Kérte, hogy ne

haragudjanak rá, hogy nem mondta el előbb, de nem akarta, hogy megpróbálják lebeszélni a tervéről. Elhatározását azzal indokolta, hogy rendkívül érdekli ez a kísérleti feladat, és mindenképpen szeretne a jelenség közelébe kerülni. Továbbá kérte őket arra, hogy kíváncsi legyen neki szerencsés utat. Vállalkozásának valódi okáról egy sort sem írt. A borítékokat megcímezte, majd belecsúsztatta mindegyikbe a belevaló levelet. Aztán elment, keresett egy postaládát, amibe beledobhatta őket. Küldhetett volna elektronikus levelet is, de a hagyományos mellett döntött, ezt emberközelibbnek tartotta. Egy darabig csak állt a kékre festett láda mellett, aztán hirtelen mozdulattal tovább indult. Elindult elcsavarogni utolsó óráit.

Nelmern sokkal egyszerűbben oldotta meg az elbúcsúzást. Interjút adott a televízió egyik csatornájának, és ezen

belül elkészönt minden ismerősétől. Vidámnak és magabiztosnak tűnt, és az az igazság, valóban az is volt. Tudta, hogy az interjút a tv az indulás után közli le, miután már biztos, hogy nem kell senkivel személyesen beszélnie.

Visszaszámlálás

Órák voltak hátra a Garner féle űrhajó startjának időpontjáig. Az utazás főhőseiért már elindult egy-egy luxus személyautó, hogy a bázisra vigye őket. Várt rájuk az indulás előtti utolsó eligazítás, az utolsó orvosi vizsgálat, a speciális szkafanderekbe való beöltözés, és egy kis párperces ünnepség. Már elindult az utolsó előtti visszaszámlálás. Hajnalka megkapta Ádám levelét. A borítékot feltépve gyorsan futtatta végig szemeit a vers sorain. Nem olvasta azok értelmét, nem élvezte a sorvégek összecsengését. Azonnal tudta, hogy most nem az a fontos, hanem az a pár prózai sor, ami a vers után áll.

A fenébe! – csapott ökölbe szorított jobb kezével a levegőbe, miközben szép arcán valami kétségbeesett döbbenet ült ki, mikor végigolvasta az utóiratot.

Egy darabig némán töprengett, aztán hirtelen mozdulattal megindult, hogy maga is oda siessen a kilövőállomásra. A fejében a férfi búcsúsorai kavaroztak. – „ha nem szerethetlek téged, a halál szeretője leszek. Elmegyek az űrbe, a galaxis-szakadáshoz induló űrhajón.

Hólyag... - dühöngött útközben, szidva mérgében a fiút. Meg volt győződve, hogy a helyzet nem ennyire tragikus.

Biztos volt benne, hogy Ádám vissza fog térni, és nem történik semmi baja, míg a Garner hajón repül. Nem azért volt mérges, mert féltette. Elég régóta dolgozott az űrkutatási központban ahhoz, hogy ne féljen az ott folyó munkáktól. Haragja onnan származott, hogy nyámnyila tökfilkónak tartotta

Ádámot, aki képtelen megküzdni valamiért, illetve valakiért. És ez nem elég, még az önfeláldozó hőst is játssza ráadásul.

Csak ne szeretném annyira! – dugta a blúza zsebébe, a szíve fölé a fiú levelét, miközben cinikus mosoly rándult át arcizmain.

Valamit forgatott a fejében, ami a gondterhelt arcocskára e mosolyt csalta. Az órájára nézett. Tudta, hogy sietnie kell.

Ádám már bent volt az előkészítő teremben. Körülötte öt-hat öregebb tudós beszélgetett. Nelmernnel még nem érkezett meg az autó.

Izgul barátom? – kérdezte az egyik ősz hajú, erősen ráncos arcú, de nyugodt, meleg tekintetű férfi a fiatalembert.

Nem... nem igazán... - rándult erőltetett mosoly Ádám arcára, miközben tekintete egyértelműen tükrözte, hogy valóban nem izgul, hanem kifejezetten retteg.

Nyugi! – tette a kezét Ádám vállára az utazás harmadik igazi főszereplője, az úrjármű szülő atyja, Garner. Valójában nem ők, hanem a gép volt a főszereplő. – Majd meglát, jó gép ez. Álom utazni lesz vele! – törte rossz magyarsággal, a fiatalember arcába mosolyogva. – Nem kell hinni rossz. Minden tud ez. Nekem hiszgye!

Majd meglátjuk – bólintott megadón Ádám. Majd elmesélem, ha visszajöttünk – tette hozzá.

Én remélni is. Elsősorban ez feladata maguknak! Galaxis-szakadás majd megvárja idő. – próbált viccet csinálni Garner az egészből, hogy végre felszabadultabb legyen a fiatalember hangulata.

A várt hatás meg is jött. Ádám elnevette magát. Igaz nem azért, mert humort érzett a tudós szavaiban, hanem mert murisnak

találta az akcentusát, és az egész behízeglő, kedvesen nevetséges alakját.

Kintről mozgás zaja szűrődött be a terembe.

Alighanem megjött Nelmern is. – szólalt meg a harmadik idősödő férfi, aki egész idáig szótlanul kémlelt kifelé, a szoba foncsorozott üvegű ablakán. Igen ő az - lépett el az ablaktól.

Nelmern? – döbbent meg Ádám. – Ő mit keres itt? – nézett az ajtó felé sétáló férfira.

Jó a humora barátom! Örülök neki. – nézett vissza az a fiatalemberre.

Miért – nyíltak tágra a fiatal férfi szemei.

Hogy miért? Ne mondja nekem, hogy nem tudja, hogy vele repül.

Nelmern lesz a társam? – ráncolta a homlokát a fiatalember.

Mi a baj? Ha jól tudom magának testi-lelki jó barátja? – tárta szét meglepődötten karjait az idős tudós. – Te jó isten! Én el

sem tudtam képzelni, hogy maguk nem tudnak egymásról. Azt hittem, együtt határozták el.

Nem – rázta meg a fejét Ádám. – A fenébe is. Most már mindegy.

Sarkig tárult az ajtó, és belépett rajta a fiatal úrmérnök, és a nyomában két középkorú kutató.

Nelmern mikor meglátta Ádámot, szó nélkül megfordult, és megpróbált kimenni az ajtón, amin épphogy csak belépett, de a két sarkában járó férfiba ütközött.

Mi történt? – kérdezte az egyik, mélyen a mérnök szemébe nézve, miközben megfogta annak mindkét vállát. – Hova megy?

Ez az. Hova mész barátom? – szólalt meg cinikus hangon Ádám, aki már többé-kevésbé túltette magát a meglepődésen.

Se... hova... - fordult vissza zavartan Nelmern. – Csak ne haragudj... hogy nem

említettem neked, de félek, hogy lebeszélte volna róla, én pedig nem tudok a világűr nélkül élni. – mentegetőzött lehorgasztott fejjel. – Tudod, itt megfulladok. Meg tudod érteni?

Ne védekezz! Azt hiszem, egy cipőben járunk. Én sem azért jöttem ide, hogy téged felelősségre vonjalak, hanem mert én is repülök. Veled együtt. És látod én sem tudtam, hogy ott sem tudunk egymástól elválni. – tette Nelmern vállára a kezét Ádám.

Te előlem akartál megszökni? – ráncolta össze a homlokát az.

Nem. Dehogy. Majd elmesélem, miért jelentkeztem erre az expedícióra. – rázta meg a fejét Ádám.

Az arca határozottan nyugodtabb, és derűsebb volt, mint néhány perccel korábban. Nelmernnel nagyobb biztonságban érezte magát, mint bárki mellett. Nagyon jó űrmérnöknek és

úrkutatási szakembernek tartotta, arról nem is beszélve, hogy egy barát közelsége, eleve megnyugtatta.

Nem? Pedig úgy hangzott. – vágott enyhe grimaszt Nelmern.

Örülök, hogy együtt repülhetünk – nézett mélyen barátja szemébe Ádám.

Én is... igazán... - válaszolt az elérzékenyülve.

Összeölelkezett a két fiatal férfi, mit sem törődve, a körülöttük álló öreg tudósokkal.

Na barátaim... akkor készüljünk! – szólt rájuk az egyik.

A két fiatalember számára az elkövetkező órák úgy teltek el, hogy szinte észre sem vették az idő múlását. Csak azon vették észre magukat, hogy az ARANYPÁRDUC névre keresztelt úrhajó fedélzeti műszerei kattognak és sípolnak előttük, aztán a hangszórón egy érces

férfihang közölte velük, hogy készüljenek fel a startra.

A két férfi a fejére illesztette a szkafander sisak részét, bekötötte magát az ülések bonyolult rögzítő szíjaival. Aztán egy okéval jelezték a földi irányítóközpontnak, hogy indulásra készek.

Na... fél óra múlva találkozunk – adta parolára a kezét Nelmern fiatal barátjának. - Vagy odafönt, vagy odafönt!

Félórán keresztül ugyanis a föld irányította teljesen a hajót, és csak utána kellett, csak utána tudták, az asztronauták átvenni. Addig sem beszélni, sem mozogni nem voltak képesek a rájuk nehezedő hatástól.

Akkor fél óra múlva! – adta kezét Ádám.

Feldübörögtek az óriási hajtóművek, aztán pár másodperc múlva, mikor a visszaszámlálás elérte a zérót, az űrhajó

egyre gyorsuló sebességgel eliramodott a földről.

Az elszakadás

Óriási zsongás hatotta át, a földi irányító központ vezérlőhelyiségét. Negyven egynéhány kutató, és ugyanannyi nagyteljesítményű számítógép végezte tébolyítónak tűnő munkáját. Bábeli zűrzavar uralkodott a teremben. Legalábbis látszólag. Mert valóban erre a zűrzavarra volt szükség ahhoz, hogy az Aranypárduc biztonságosan repülhessen, és gyorsulhasson fel végsebességére. A radarernyő monitorán már nem volt észlelhető, de a kontrollműszerek még jelezték hol tartózkodási helyét. Tudta az összes kutató, hogy pár perc, és a hajó teljesen eltűnik az érzékelőik elől, és ezután, még vagy tíz percig kell az

úrbarművet vakon a földről vezérelni. Ez a tíz perc okozott gondot az összes kutatónak. Még az optimista alaptermészetű Garner is rettegett ettől a tíz perctől.

Ha valami történni baj... az most lesz tíz percben – mondta, gondoktól redőzött homlokát vakargatva.

A műszerek jelfogói egyszer csak teljesen elveszítették a kutatóhajó minden apró jelét.

Eltűnt – jelentette a vezérkomputer kezelője.

Igen – bólintott Garner. – Bízunk, hogy nem történik baj semmi!

Megnyílt a vezérlőterem ajtaja, és belépett a feszülten figyelő kutatók társaságába az a fiatalember, aki az út előkészületi munkálatait végezte.

Uraim! Alighanem baj van! – szólalt meg töprengő arc kifejezéssel.

Mi? – kérdezett vissza kurtán Garner.

A fedélzetellenőrző kontroll szerint, az Aranypárducon három élőlényt regisztrált az elszakadás előtt a műszer.

Hármat? – szólalt meg egyszerre több kutató is.

Ember lehet? – érdeklődött a repülésirányító a fiatalemberre pislantva.

Nehéz lenne megállapítani – válaszolt az elmerengve. – a műszerek ugyanúgy érzékelnének egy egeret, mint egy embert. Úgyhogy akármi is lehet.

Ha ember, van túlélési esélye előkészítés nélkül? – fordult a repülésirányító Garnerhez.

Hát... Ha ismeri hajó, és van szkafandere... - válaszolt az, egy félbehagyott mondattal.

Tehát talán - emelte fel a tekintetét az egyik kutató az ellenőrző műszer, immáron semmit nem mondó monitoráról.

Igen... talán. – jött a válasz.

És ha mondjuk, egy egér lenne?

Hát egér nem talál szkafander – mosolyodott el Garner.

Tehát, ha nem ember, már nem élhet? Kérdezett újból az előbbi.

Már nem. Meghal első másodperc.

Amint látom még nyolc percig, mi irányítjuk. Nem lehetne most rákontrollálni, hogy hány életjelenséget mutat a műszer?

Sajnos csak ő fogja a mi jeleinket, mi az övét már két perce nem. Így semmiféle információ nem jut el hozzánk a hajóról – válaszolt a repülésirányító.

Nézzenek utána, hogy nem tűnt-e el a hajóra kialakított speciális öltözetekből – adta ki az utasítást képtelefonon keresztül a kilövést vezető startparancsnok.

Igen uram! – bólintott a vonal túlsó végén álló markáns arcú férfi, aztán gyors mozdulattal kilépett a kamera látómezejéből.

A kérdező a telefon mellett topogva türelmetlenül várta, hogy mi a válasz a kérdésre.

Érdekét képezi valakinek az, hogy megghiúsítsa a kérdéses zónához való jutásunkat? – fordult a tudósokhoz az úrkutatási központ vezetője, aki eddig szótlánul hallgatta munkatársainak kétségbeesett próbálkozásait. – Ezt kellene megtudni uraim!

Uram... - lépett vissza a kamera elé a férfi. – Uram... helytálló a feltevése. Egy szkafander hiányzik.

Ki férhetett hozzá – jött az újabb kérdés.

Minden bizonnyal olyan ember, akinek belépési engedélye van a kontrollkártyáján, mert különben a számítógép nem engedte volna a ruhák közelébe sem.

Ezek szerint feltétlenül ismernünk kell?

Igen uram.

Hány olyan munkatársunk van, akinek az engedélye érvényes erre a szektorra?

Elnézést, de nem csak ez a szektor a meghatározó, hanem az, hogy ezen kívül a hajóhoz is el kellett jutnia, hisz a jelek szerint rajta van. A kilövőhangár más szektorban van!

Helyes. Igaza van. Ezek alapján lehet valaki, aki az expedícióval közvetlenül foglalkozott, vagy lehet a kutatóközpont egyik főmunkatársa, akinek minden egység nyitott, vagy lehet valaki, aki a hírközpontban dolgozik, és ugyancsak mindenhova be tud jutni.

Ez a helyzet uram.

Ez esetben hány főről van szó? Nézzen utána kérem!

Azonnal.

A férfi újból eltűnt a monitorról, és, az eddig a beszélgetést feszülten figyelő kutatók elkezdtek egymás közt vitatkozni,

hogyan vajon ki lehet a csillaghajó harmadik utasa. És vajh milyen szándékkal szökhetett fel az Aranypárducra.

Azt csak néhányan tudták a jelenlévők közül, hogy bizony lehet olyan az állomáson dolgozók között, akinek érdekében állhat megghiúsítani az úrutazást. Valaki, aki esetleg beépült közéjük, és bár tud mindent, amit az itt jelenlévők közül is kevesen, aki esetleg tudja a háttérben zajló, titkos terv minden részletét, és csak az alkalmas időpontra várt, hogy megghiúsítsa azt, hogy a hajó elvégezze igazi feladatát.

Mennyi időnk van még? – fordult a startparancsnok a repülésirányítóhoz.

Két perc – válaszolt az, röviden.

Szerintem mindenképpen vissza kéne hívni a hajót – vélekedett a kutatóközpont vezetője.

Kockás... - rágta a szája szélét Garner. – Egyébként azt akarta mondani, hogy

kockázatos – Nagyon kockás... mivel a manőver nagyon hosszú ekkora sebességnél.

Igen. Ahogy elvesztettük őt a rövid idő alatt történő óriási felgyorsulás miatt a zavaró körülmények tengerében, ugyanúgy mi is kezdünk eltűnni neki. És mikor a frekvenciáinkat már nem tudjuk tovább torlasztani, hogy az óriási elmozdulás ellenére érthető jeleket, nem pedig szétcsúszó, egyre inkább a zajok közé vegyülő vibrálást érzékeljen a műszerük, akkor mi tovább már nem tudjuk irányítani a hajót, még ha a manőver közepén jár sem. Ez pedig végzetes lehetne a számukra. – mondta el hosszú fejtegetését a vezérszámítógépet kezelő szakember.

Uram - jelent meg megint a képtelefon monitorán a férfi. - Uram, meg van a lista, hogy ki lehet a hajó potyautasa. Mindössze huszonkét emberről van szó.

Eredetileg háromszázhatvan olyan munkatársunk volt, aki hozzáférhetett volna az úrruhához, és a hajóra is feljuthatott volna. De ebből levontuk azokat, akik jelenleg ellenőrizhetően a földön vannak, így maradt ez a szám.

Köszönöm bólintott a tudós.

Uram, ha megengedi...

Tessék. Van még valami?

Igen. Ennek a huszonkét embernek az adatait betápláltuk a számítógépbe, és az, háromszor egymásután ugyanazt a nevet dobta ki. Szerinte a gépen...

Élesen sípoló hang nyomta el a videotelefonban beszélő férfi beszédét.

Uraim... Többé nem gond lesz nekünk, hogy mit tegyünk. Ezután rajta van minden múlni! – tárta szét a karjait Garner.

A két férfi szeme előtt kezdett kitisztulni, a jó ideje elmosódott világ. A gép fedélzeti műszerei kezdték a hajó

belső terének körülményeit a földi állapothoz igazítani. A jármű már nem gyorsult tovább. Maximum sebességgel rohant a galaxis-kar gerince felé.

Hát mégis igaza volt az öreg Garnernek, hogy a gépei nem azért tűntek el, mert megsemmisültek – ujjongott Ádám Nelmern szemébe nevetve.

Még sok mindent kell tanulnod barátom – mosolyodott el az. - Azt minden komoly tudós tudta eddig is, hogy nem azért tűnnek el. A küldetés kockázatosságát, az jelentette, hogy az ionpajzs ekkora sebességnél meg tudja-e óvni a hajót a rá nehezedő hatástól. Ez az, ami most bebizonyosodott.

Tehát szerinted komolytalan vagyok? – húzta el a száját Ádám, miközben elkezdte magát kiszabadítani, a bonyolult biztonsági rendszerből

Pár perc múlva a két férfi már szabadon mozogva, az úrruháktól is

megszabadulva ölelkezhetett össze annak örömeiben, hogy az út első megpróbáltatásán túl vannak.

Mivel a világ minden élőlénynek akkora, amekkorát ismer belőle, számukra rendkívüli módon kitárult a világ. És bár tudatuk képtelen volt felfogni és megismerni azt, mivel elsuhantak a környezet végtelen mennyiségű információja mellett, mégiscsak ők voltak az elsők, akiknek a világ ekkora mértékben megmutatta magát.

A fényszűrős ablakon átvilágító millió fénylő objektum már a kar gerincét jelezte.

Ha átérünk a karon... már nem lesz ennyi dolga a védőpajzsnak – mutatott a számtalan fénylő pont irányába Nelmern, miközben látszott rajta, hogy mámorultan issza magába az univerzum csodálatos brilljeinek varázsát. Végre szabadon szárnyalhatott a lelke.

Néha-néha szabályosan felizzott a védőpajzs a hajó előtt, a neki ütköző részecskéktől. Ilyenkor a szétrobbanó anyag fénye másodpercekre elnyomta, a távolabb vibráló csillagok ragyogását. Ádám néha láthatóan összerezett.

Mondd te sohasem félsz? – szólt oda a szemlátomást rezenéstelen Nelmernhez.

Nem. Te sem félsz! Csupán megijedsz. Ha annyi időt töltesz el a világűrben, mint amennyit én, már meg sem fogsz ijedni. Ezek a jelenségek annyira általánosak.

Menjünk, nézzünk körül a hajón, hogy nem sérült-e meg valami a startnál – intett a fiatalember az űrmérnöknek.

Azt jelezte volna a komputer – szólt vissza az, természetes flegmasággal.

De azért körül nézhetünk!

Hát persze.

Ádám leszegett fejjel indult el barátja előtt, és közben arra gondolt, hogy bármi is történjen, soha többé nem blamálja

magát Nelmern előtt azzal, hogy bizonyoságot ad a tudatlanságáról, vagy a gyávaságáról. Ahogy a talapzatot nézve sétált, a szeme megakadt egy darab papírban, ami a földön hevert. Valahogy ismerősnek tűnt neki ez a lap.

Hát, ez hogy került ide? – emelte föl kíváncsian, szétbontva az akkurátusan összehajtogatott papírlapot.

Amint meglátta, hogy a papíron nem más, mint az ő Hajnalkának írt búcsúlevele van, hirtelen nagyon rossz érzése támadt.

Ez nem kerülhetett másképp ide... nézett Nelmernre döbbent arccal - De nem folytatta a mondatot, mert a barátja kivette a kezéből a levelet.

Cherchez la femme! – húzta össze szemöldökét az úrmérnök, belepislantva a levélbe.

Ádám, aki az angolon és a magyaron kívül semmilyen nyelvet nem beszélt, így

a franciát sem, még annyira, sem mint Nelmern, értetlenül bámult a neki a lapot nyújtó férfira.

Mi?- futottak redők a homlokára.

Keresd a nőt – fordította Nelmern a francia szállóigét.

Itt? – nézett körül Ádám.

Itt is megnézheted. De szerintem az úrkompnál kéne... ott ugyanis be tudta magát kötni, ha akarta.

Gondolod, hogy itt van a hajón?

Nagy a valószínűsége. Ha feljutott, szerintem itt is maradt.

Ez örültség!

Ha valami baja esett... a te lelkesen szárad. – nézett vádlón Nelmern fiatal barátjára. – Hogy a fenébe tudta elhagyni, mikor halálosan szerelmes beléd?

Ádám arcán hízott könnycsepp gördült végig.

Ne bánts te is! – fogta be hisztérikusan a füleit, hogy ne hallja a barátja szavait.

Férfi vagy te, vagy mi? – fogta meg az a fiatalember mindkét csuklóját. – Sírsz, mint egy taknyos kölyök – törölte meg a jobb hüvelykujjával a fiú szemeit, miközben a hangját barátságosabbra vette. – Meglátod, semmi baja.

A két férfi beszélgetését a fedélzeti számítógép csipogó hangja szakította félbe.

Valami nagyobb objektum – emelte meg az állát Nelmern. – Meg kell néznünk mi az, amihez a komputer a segítségünket kéri – intett a fejével Ádámnak.

A hajó beért a kar gerinczónájába, ahol már rengeteg volt a meghatározhatatlan irányú elektromágneses erő. Ez átmenetileg teljesen felborította a fedélzeti műszerek tevékenységét. A két férfi értetlenül nézte a hajó körül cikázó színes csóvákat. A hajótest enyhén

berázkódott, és az ellenőrzőműszerek össze-vissza mutattak mindenfélét, csak a valóságot nem. A számítógép képtelen volt a rengeteg információt feldolgozni. Aztán hirtelen, mintha elvágták volna. Megszűnt minden rázkódás, és minden fény. A hajó egyenletesen siklott az előtte kitáruló hatalmas sötétségben. A távolból egy több millió fényévnnyire lévő spirális galaxis halvány fényei érték el a meglepett asztronauták szemeit.

Az Istenit... hát ez mi volt? – szólalt meg fátyolos hangon Nelmern, pár másodpercnyi néma csend után.

Nem tudom – nyelt hatalmasat Ádám.

Na látod most... - akadt meg a szó újból az űrmérnök torkán – most elkezdhetsz félni. – fejezte be a mondatát. Ez egy rossz álom. Egy másodperc alatt ekkora távolságra kerülni a tejútrendszerből, hogy csak egy tenyérnyi folt az egész a

sötét úrben – folytatta egy percnyi hallgatás után.

Ez igazolja az én elméletemet – vakarászta a fejét Ádám, és elmondta pár szóban barátjának a hipotézise lényegét.

Ezen dolgoztál utoljára?

Volna. Dolgoztam volna! De a vétőbizottság letiltotta.

Akkor pedig ők is láttak benne fantáziát, mert ők csak veszélyesen komoly dolgokat tiltanak le.

Igen, ezt nekem is mondták.

Szóval szerinted átmentünk egy ilyen gócon... vagy... féregjáraton?

Igen. Nevezzük, ezt mondjuk úgy, hogy téridő ablak. Szerintem átmentünk egy ilyen... „csillagkapun”. És a hazánktól meghatározhatatlanul nagy távolságra keletkeztünk újjá. Az sem biztos, hogy az a galaxis, amit látunk, a tejútrendszer. És a legnagyobb baj az, hogy a hirtelen

ugrástól, a számítógépnek nincs semmi támpontja.

Át kéne menni ezen az ablakon visszafelé is. Akkor talán visszajutnánk.

Az egyáltalán nem biztos. Ha van egy másik ilyen feszültségi értékű téridő ablak közelebb, mint ahonnan jöttünk, akkor még távolabb kerülhetünk azzal, hogy visszafelé is átlépjük.

Akkor szerinted mit tegyünk – nézett Nelmern Ádám szemébe. Most az egyszer be kellett látnia, hogy olyan körülmények álltak elő, amiben a fiú jobban kiismeri magát.

Hát... attól szerintem is, át kell visszafelé is lépni az „ablakon”, mégpedig addig, míg nagyjából tudjuk, hol helyezkedik el. Az a galaxis, amit látunk, még ha a tejútrendszer is, olyan mesze van hozzánk, hogy millió évek kellenének az eléréséhez a normális utazó sebességünkkel. És, ha távolabb is

kerülnénk a földtől... számunkra most az a fontos, hogy legalább egy galaxis közelébe jussunk. Ez még adna számunkra némi esélyt.

Akkor kezdjük megfordítani a hajót minél előbb – ült le a vezérlőpult mellé Nelmern.

Helyes! – követte a példáját Ádám is.

Két óra múlva a hajó már szembe repült korábbi haladási irányával, hogy megpróbáljon visszajutni a tejút egyik karjának gerinczónájába.

Nincs még vége a mesének

A mesés park fölött kezdte a pirkadat lemosni az egyre világosodó égboltról, a vibráló csillagok vidám lámpásait. A nap keleten lassan, kíváncsiskodó lurkóként dugta elő üstökét, végigmosolyogva a föld egyre élénkebb színekben pompázó felszínén. A park lassan ébredezett. Szinte érezni lehetett, ahogy nyújtózkodik, kitörölve szeméből az éjszaka tündéri álmának visszamaradó jeleit. Halk mocorgás, és egyre élénkülő, az érzékeket lágyan simogató madárének köszöntötte az új nap, új fényét. Az öregember hosszasan hallgatott. Szemeit nyugodtan végigjártatta az erdő fáinak élettől pezsdülő lombjai között. Ezüstösen csillogó szakállát végigsimogatta, felállt a padról, és megpróbálta kiegyenesíteni, az

éjszakai üldögélés során elfáradt, egyébként is hajtott derekát. Majd behunyt szemmel, a lassan az ég egyetlen uralkodójává fejlődött nap felé fordította az arcát.

A napfelkelte a leggyönyörűbb dolog a világon gyermekeim, és hány meg hány milliárd ember élt és halt meg úgy, hogy soha nem vette észre. Ez az újraéledés... Ebben benne van a világmindenség minden istenének az ígérete, és a világmindenség minden élőlényének a lehetősége, és reménye.

A két fiatal összenézve, meglepődötten hallgatta az öreg emberke szavait. Az éjszaka mesebirodalma úgy elsuhant számukra, mintha csak végig, álmodták volna az egészet, és most nem értették, hogy miért kell felébredniük ebből az álomból.

Bácsikám... nem akarsz elmesélni az Aranypárduc történetét? – szólt a lány, a

nap, életet adó sugarait mámorultan magába szívó öregemberre.

A mese a csillagos éjszaka gyermeke kislányom – fordult az a kérdező felé. – a pezsgő élet viszont a fénylő nappalok legszebb meséje. Ennél szebbet nem lehet mesélni. Ezt a mesét a természet mondja, és nézd csak meg kedveském, mennyivel szebb ez az istennő nálam. Hallgasd hát kedveském az ő fenséges meséjét.

Legalább azt mondd meg apóka, hogy visszajut-e az úrhajó még egyszer a földre! – türelmetlenkedett a fiatalember.

Ha kíváncsi vagy, mindent megtudhatsz – jött a nyugodt válasz – majd este, mikor újból hatalmába keríti a földet az éjszaka mesevilága, mikor az égen újból ott ragyog majd az Aranypárduc. Akkor, ha érdekel benneteket, én is folytatom a mesémet.

Az öreg még pár másodpercig nézte a két fiatal, mintha azt akarta volna

kiolvasni a szemeikből, hogy az alkonyattal együtt, ők is eljönnek-e újból, hogy immáron végighallgassák az Aranypárducról szóló mesét. Aztán kérlelhetetlenül elindult a park lekavicsozott útján. A két fiatal szeme elől hamarosan eltakarták rozzant alakját a bokrok, cserjék élénkzöld levelei, de lépteinek ropogását még percekig lehetett hallani.

Lassan a fiatal pár is rászánta magát, hogy odébb álljon, és estig vissza se térjen a parkba.